

nl

en-nl: Nicky van Foreest

en-tr: Onur Kilic

en-es: Cesar Sala

January 15, 2018

Contents		Doe als de anderen	20
Iedere dag	2	Gulliver en de kleine mensen	21
Mijn dagelijks patroon	3	Ali Baba en de veertig rovers	22
Een douchen nemen	4	De herdersjongen	24
Scheren	5	De nachtegaal van de koning	25
Grootmoeders Soep	6	De maan in de put	26
Lopen in het park	7	Konijn	27
Vuur	8	Nessie - het monster van Loch Ness	28
Vliegen	9	Jongens zijn jongens	29
Verkeer	10	Hercules	30
Vliegveld	11	Ezel van Hodja	32
Zwemmen	12	Hodja de koning	33
De olifant en zijn vrienden	13	De snelle os	34
De leeuw en de muis	14	Hodja en de geleerde	35
Het verhaal van de olifant en de muis	15	De verborgen schat	36
Assepoester	16	Zoete ruzies	37
De kikkerprins	17	De verwanten van Ezel	38
De verloren ring	18	De ezel die kon zingen	39
Het konijn en de schildpad	19	Romeo en Juliet	40

De vos die vast kwam te zitten	41	De hond en de mus	70
The schone slaapster	42	De leeuw en de olifant	72
Een halve beloning	44	De drie wijzen en de kameel	73
Het verschil maken	45	De reizende muzikanten	74
Birbal verkort de weg	46	Assepoester (2)	76
Birbal draait de zaken om	47	De prinses en de erwt	78
Slim geteld	48	De nieuwe kleren van de keizer	79
Vraag voor vraag	49	De kleine zeemeermin	82
Birbals zoete antwoord	50	De Sneeuwkonigin	86
Birbal de bediende	51	Blauwbaard	87
Birbal de wijze	52	Oude Sultan	89
Het scherpste schild en zwaard	53	Aladdin en de magische lamp	91
Birbal is kortaf	54	De geruïneerde man die opnieuw rijk werd door een droom	93
Het geschil over de put	55	Het betoverde paard	94
Lijst met blinden	56	De aap-adviseur	95
Een handvol antwoorden	57	Het betoverde paard (2)	97
De luie dromer	58	Omar en Scheherazade	101
Beleg van Wenen (1683)	59	Verhalen uit duizend en één nacht	104
Honden	60	De koopman en de geest	107
De ezel en de hond	62	Het verhaal van de eerste oude man en van de hinde	110
De ezel en het katoen	63	Het verhaal van de tweede oude man en de twee zwarte honden	112
De slimme vleermuizen	64	Het verhaal van de visser	115
De slimme stier	65	Het verhaal van de Griekse koning en de arts Douban	117
De steenhouwer	66		
Een slaperige leraar	68		
Vier vrienden	69		

**Het verhaal van de echtgenoot en de
papegaai 119**

**Het verhaal van de vizier die gestraft
werd 120**

Het verhaal van het sprekend hoofd 121

Het verhaal van de vier vissen 123

**Het verhaal van de jonge koning van
de Zwarte Eilanden 126**

Het verhaal van de drie derwisjen 128

Het verhaal van de eerste derwisj 134

Het verhaal van de tweede derwisj 138

Het verhaal van het gebakken hoofd 143

Iedere dag

Iedere dag sta ik op om 7 uur. Ik ga naar de badkamer. Ik was mijn handen. Ik was mijn gezicht. Dan ga ik naar de keuken. Ik ontbijt. Als ontbijt eet ik brood Ik eet kaas. Ik eet olijven Ik eet tomaten Ik eet een ei. Ik eet honing. Ik eet boter. Ik drink thee. Ik drink melk.

Ik ga weer naar de badkamer. Ik was mijn handen. Ik poets mijn tanden en neem een douche. En dan ga ik naar de slaapkamer. Ik doe mijn pyjama uit. Ik trek mijn sokken aan. Ik trek mijn broek aan. Ik trek mijn shirt aan. Ik doe mijn schooluniform aan.

Ik neem de schoolbus en ga naar school. Ik luister naar de leraren. Ik leer Engels. Ik leer wiskunde. Ik leer natuurkunde. Ik leer aardrijkskunde Ik leer geschiedenis. Ik leer kunstgeschiedenis. Ik leer biologie.

Ik lunch om 12 uur. In de lunchtijd voetbal ik met mijn vrienden op het schoolplein.

's Middags neem ik weer de schoolbus, om 3 uur. Ik ga terug naar huis. Ik ga naar de slaapkamer. Ik trek mijn uniform uit. Ik doe mijn gymshoenen aan. Ik trek mijn trainingspak aan. Ik ga basketballen met mijn vrienden. En dan ga ik weer naar huis.

Ik ga naar de badkamer. Ik neem een douche. Ik speel computerspelletjes. Ik eet om 6 uur 's avonds. Na het avondeten doe ik mijn huiswerk. Ik kijk televisie.

Ik doe mijn boeken in mijn schooltas. Ik doe mijn potloden in mijn schooltas. Ik doe mijn lineaal in mijn schooltas. Ik doe mijn gum in mijn schooltas. Ik doe mijn puntenslijper in mijn schooltas.

Ik ga naar de badkamer. Ik poets mijn tanden. En dan ga ik naar de slaapkamer. Ik doe mijn sokken uit. Ik doe mijn trui uit. Ik trek mijn hemd uit. Ik trek mijn pyjama aan. Ik ga naar bed en ik slaap.

Mijn dagelijks patroon

Ik ben op mijn werk. Het is avond. Ik ga naar huis. Ik pak mijn sleutels. Ik doe mijn kamer op slot. Ik ga naar de lift. Ik druk op de knop. Ik ga naar beneden. Ik ga naar mijn fiets. Ik ga op mijn fiets zitten. Ik fiets naar huis.

Ik kom thuis. Ik doe de deur open. Ik ga naar binnen. Ik doe mijn jas uit. Ik hang mijn jas op. Ik doe mijn schoenen uit. Ik trek pantoffels aan. Ik ga naar de w.c. Ik ga naar de woonkamer. Ik ga zitten op de bank. Ik pak de krant. Ik lees de krant. Ik drink wijn. Ik heb honger.

Ik ga naar de keuken. Ik maak eten. Ik pak een bord. Ik pak een mes. Ik pak een vork. Ik pak een lepel. Ik pak een glas. Ik ga naar de tafel. Ik zit op een stoel. Ik eet. Ik heb dorst. Ik drink water. Ik eet een desert. Ik ben klaar. Ik heb geen honger meer. Ik breng mijn bord naar de keuken. Ik was mijn bord af. Ik droog mijn bord af. Ik ruim mijn bord op. Ik ruim mijn mes op. Ik ruim mijn vork op. Ik ruim mijn lepel op. Ik ruim mijn glas op. Ik doe de televisie aan. Ik kijk televisie. Het is heel saai. Ik doe de televisie uit. Ik zet thee. Ik pak een glas. Ik schenk thee in. Ik drink thee. Ik lees een boek.

Ik ben moe. Ik ben moe geworden. Ik ben moe geworden van de hele dag. Moe van alles wat ik heb gedaan vandaag. Ik wil nu slapen. Ik ga naar mijn slaapkamer. Ik poets mijn tanden. Ik ga onder de douche. Ik droog me af. Ik trek mijn pyjama aan. Ik ga naar bed. Ik ga in bed liggen. Ik ga onder de dekens liggen. Ik leg mijn hoofd neer. Ik leg mijn hoofd op het kussen. Ik doe het licht uit. Ik kan niet slapen. Nu val ik in slaap. Ik slaap. Ik droom.

De wekker gaat af. Ik word weer wakker. Het is 7 uur. Het is ochtend. Het is 7 uur in de ochtend. Ik doe de wekker uit. Ik sta op. Ik sta op uit bed. Ik ga naar de badkamer. Ik was me. Ik poets mijn tanden. Ik kam mijn haren. Ik ga weer naar mijn slaapkamer. Ik trek mijn pyjama uit. Ik trek mijn broek aan. Ik trek mijn trui aan. Ik trek mijn sokken aan. Ik ga naar beneden. Ik maak koffie. Ik fiets naar mijn werk.

Een douchen nemen

Ik heb hardgelopen. Ik ben bezweet. Ik ga een douche nemen. Ik kleed me uit. Ik doe de kraan aan. Ik wacht tot het water warm is. Wij hebben een thermostaatkraan. Die regelt de watertemperatuur. Dat is handig. Dan is het water niet te warm. Het water is dan ook niet te koud. Ik heb even gewacht. Het water is nu precies goed. Ik ga onder de douche staan. Ik ga mijn haren wassen. Ik pak de shampoofles. Ik pak de fles met mijn hand. Met mijn rechterhand. Ik ben rechtshandig. Ik doe shampoo in mijn hand. In mijn linkerhand. Ik doe de shampoo in mijn haar. Ik was mijn haar. Ik spoel de shampoo uit. Nu pak ik de zeep. Ik was mijn oksels, met zeep. Anders stink ik. Dat zegt mijn vrouw. Daarna was ik me overal. Ik doe de kraan uit.

Ik pak een handdoek. Ik droog me af. Ik droog ook tussen mijn tenen af. Dat zei mijn vader altijd. 'Droog je goed af tussen je tenen. Anders krijg je pijn tussen je tenen. Dan gaat de huid daar stuk.' Als ik me afdroog, denk ik aan mijn vader. Aan wat hij mij vertelde. Mijn vader is al twee jaar dood. Ik denk elke dag aan hem. Nadat ik onder de douche ben gegaan. Door kleine dingen, die hij mij leerde. Zoals tussen je tenen afdrogen. Vaak lees je over vaders, in boeken. Dat vaders belangrijk waren. Dat vaders belangrijke dingen deden. Maar ik vind die grote dingen niet belangrijk. Mijn vader was leuk. Want hij deed mij de kleine dingen voor. En dus heb ik nooit pijn tussen mijn tenen. Dat vind ik fijner. Juist door die kleine dingen, denk ik aan hem. Kleine dingen die ik elke dag doe.

Ik hang de handdoek weer op. Ik hang hem over de verwarming. Ik hang de handdoek netjes op. Dan kan hij goed drogen. Ik doe de verwarming een beetje aan. Ik doe het raam open. De lucht binnen is vochtig. De vochtige lucht moet naar buiten. Via het raam kan de vochtige lucht naar buiten. De nieuwe lucht kan naar binnen. Dan droogt de handdoek snel op. De muur van de douche wordt zo ook droog. Ik ga de badkamer uit. Ik doe de deur van de badkamer dicht.

Ik ga naar mijn slaapkamer. Ik trek mijn kleren aan. Ik ga weer terug naar de badkamer. Ik kam mijn haar. Mijn moeder vond dat belangrijk. Zij hield van gekamde haren. Als ik mijn haren kam, denk ik aan mijn moeder. Zij is ook al een paar jaar dood. Ik denk ook elke dag aan haar. Wanneer ik mijn haren kam bijvoorbeeld. Ook door andere dingen. Maar bij haren kammen altijd.

Ik kan mijn ouders dat niet meer vertellen. Zij weten niet dat ik aan ze denk. Bij kleine dingen. En dat ik ze niet vergeet. Wat zouden mijn kinderen onthouden? Wat zouden ze van mij onthouden? Misschien dat ze niet mogen schreeuwen. Of dat ze de deur moeten dicht doen. Wie weet. Waarschijnlijk zal ik dat nooit weten.

Scheren

Mijn wangen prikken. Dat zeggen mijn kinderen. Dan willen ze geen omhelzing. Dus moet ik mij scheren. Ik ga naar de badkamer. Ik doe de kraan open. Ik wacht op het warme water. Warm water is nodig voor scheren. Ik weet niet waarom. De mensen zeggen het. Misschien is het onzin. Maar ik doe het toch. Uit gewoonte.

Ik pak de stop. Ik doe de stop in de afvoer. Dan kan het water niet weg. Het blijft in de wasbak staan. Ik wacht tot er genoeg water in de wasbak zit. Ik doe de kraan dicht. Ik pak de scheerzeep. Sommige mensen noemen het scheerschuim. Ik doe scheerzeep op mijn hand. Daarna doe ik het op mijn wangen. En onder mijn neus. En op mijn hals. Ik pak mijn scheermesje. Sommige mensen noemen dat een krabbertje. Ik ga me scheren. Ik krab de haren van mijn wangen. Je moet altijd oppassen. Vooral bij je neus. Anders snijdt je je. Scheermesjes zijn namelijk heel scherp.

Nu is het klaar. Ik was mijn wangen af. Ik pak de handdoek. Ik droog mijn gezicht. Ik ruim het scheermesje op. Ik ruim de scheerzeep op. Ik leg het allebei boven op de kast. Dan kan mijn zoontje het niet pakken. Zo kan hij er niet bij. Als hij er mee gaat spelen, snijdt hij zich er mee. Dat wil ik niet. Hij mag ook niet spelen met de scheerzeep. Dan spuit hij de hele bus leeg.

Nu spoel ik de wasbak af. Alle kleine haartjes moeten weg. Alle zeep moet ook weg. Vroeger vergat ik dat wel eens. Dan bleef de wasbak vies. Mijn vriendinnetje riep me dan. Ze zei: 'Je moet opruimen. Je moet de wasbak schoonmaken. Ik vind het niet goed zo. En ik vind het ook niet mooi. Ik wil een schone wasbak gebruiken. Niet één met haren. Of met zeep.'

Ik zei: 'Sorry. Ik zal het niet vergeten. De volgende keer doe ik het zelf. En hoeft je mij niet te roepen. En als ik het toch vergeet, roep me maar. Dan doe ik het gewoon. En dan onthoud ik het echt.'

Ik vergat het een week later weer. Toen riep ze me terug. Ik maakte de wasbak schoon. Daarna vergat ik het nooit meer. Nu denk ik er nog altijd aan. Iedere keer als ik me geschoren heb. En als ik de wasbak schoonmaak. Dat is meer dan dertig jaar geleden. En toch weet ik het nog.

Nu zijn mijn wangen geschoren. En helemaal glad. Ik ga gauw naar beneden. Wat zullen mijn kinderen zeggen? Mijn zoon tekent. 'Ik heb me geschoren,' zeg ik. 'Oh,' zegt hij. Hij tekent verder. Hij kijkt niet op. Mijn dochter leest een boek. Zij kijkt wel op. 'Papa, wat zie je er mooi uit.' Zegt ze. 'Wat zijn je wangen zacht. Kom gauw hier. Voor een knuffel. Bedankt dat je je geschoren hebt. Ik ben er heel blij mee.'

Grootmoeders Soep

Lang geleden was ik achttien. Ik wou bloemkool eten. Ik wist niet waarom. Maar ik wou het toch. Maar ik had geen zin in rauwe bloemkool. Opeens wist ik het. Ik kon soep maken. Bloemkoolsoep.

Ik belde mijn grootmoeder. Ik dacht dat zij het zou weten. Ik belde op. ‘Oma, hoe maak je bloemkoolsoep?’ Zij zei: ‘Jongen, wat een gekke vraag. Ik leef al heel lang. Al bijna tachtig jaar. Maar niemand heeft me dat ooit gevraagd. Nog nooit eerder. Maar ik kan je vertellen hoe het moet.’

Neem een pan. Zet die op het fornuis. Pak een waterkan. Of een maatbeker. Doe water in de pan. Ongeveer een liter. Snij de bloemkool in stukjes. Vooral de stronk moet klein. Anders wordt niet alles gaar. Of je hebt harde stukjes in je soep. Samen met hele zachte stukjes. Dat vind ik zelf niet zo fijn. Maar misschien wil jij het anders. Doe de bloemkool in het water. Doe één bouillonblokje in het water. Niet meer. Anders wordt het te zout. Veel zout is niet goed voor je. Zet het vuur aan. Doe een deksel op de pan. Als het water kookt, zet het vuur zacht. Zodat het water nog net kookt. Wacht ongeveer tien minuten. Dan is de bloemkool wel gaar. Pak iets om de bloemkool nog kleiner te maken. Bijvoorbeeld een aardappelstamper. Stamp de bloemkool in stukjes. Als je dat lekker vindt tenminste. Je kan ook een staafmixer nemen. Dan wordt de soep helemaal glad.

Wil je een gebonden soep maken?’ Ik zei: ‘Ik weet niet wat dat is.’

Ze zei: ‘Dan zal ik je dat ook leren. En dan weet je meteen wat gebonden soep is. Je moet een roux maken. Je moet een pannetje pakken. Niet te klein, niet te groot. Doe er boter in. Ongeveer een eetlepel. 50 gram of zo. Laat de boter smelten. Als de boter gesmolten is, doe er wat bloem bij. Een eetlepel of zo. Dat roer je goed. Je moet een soort sausje krijgen. Als je een grote bal overhoudt, heb je teveel bloem genomen. Dan moet je wat boter erbij doen. Als het nog heel waterig is, moet je er wat meer bloem bij doen. Kijk maar even. Dat wijst zichzelf. En anders oefen je ermee. Die roux laat je heel even opkoken. Een minuut of zo, iets meer. Dat er kleine belletjes komen. Dan wordt de bloem gaar. Nu doe je kleine schepjes soep bij de roux. Als je alle soep erbij doet, in ’e’en keer, krijg je klonten. Dat is niet de bedoeling. En ook niet lekker. En het ziet er een beetje vies uit. Soep met dikke meelklonten. Dus je moet steeds een beetje soep erbij doen. En dan goed roeren. Met een garde. Totdat alles goed gemengd is. En weer helemaal glad. En dan doe je er weer wat soep bij. En dan roer je weer. En als je pannetje half vol is, dan giet je de roux in de andere pan. Die met de bloemkool. Nu roer je alles weer goed door. En dan ben je klaar. Je kan nog wat peper op de soep doen.’

Dit kan je vast. En als het niet lukt, dan bel je maar weer op. Dag jongen.’

Ik zei: ‘Dank je wel, oma. Je hebt me echt geholpen. Ik ga het proberen. Ik heb onthouden wat je hebt verteld. En als ik weer een gekke vraag heb, bel ik je weer op. Dag oma.’

Lopen in het park

Ik ga wandelen in het park. Samen met mijn vrouw. Ik trek een jas aan. Mijn vrouw trekt haar jas aan. We doen onze schoenen aan. Het is koud. Mijn vrouw doet handschoenen aan. Ik doe mijn handen in mijn jaszakken. Ik heb niet vaak koude handen. Mijn vrouw doet ook een muts op. Ik doe geen muts op. Ze doet ook een sjaal om. Ik doe geen sjaal om. Ik doe mijn jas gewoon dicht. Helemaal tot boven aan toe.

We gaan naar buiten. We gaan rechts af. We lopen over de stoep. Bij de rotonde gaan we links. We steken de straat over. Eerst kijken we naar links. En dan naar rechts. Of er auto's aan komen. Of fietsers. Of brommers. Of bussen. Of vrachtwagens. Als de weg vrij is, steken we over. We lopen langs het park. Daar staan bomen. We horen vogels. Er liggen bladeren op de grond. Het is herst. De meeste bomen hebben geen bladeren meer. Het gras ligt vol blad. We lopen verder. Je kan de vijvers zien in het park. Daar zwemmen de eenden in. De ganzen zwemmen ook. En zwanen.

Er loopt een hond voorbij. De hond loopt los. Dat mag niet. Maar mensen doen het toch. Ze laten hun hond kakken in het gras. Dat moeten ze opruimen. Met een plastic zakje. Maar dat doen de hondenbaasjes meestal niet. Daar hebben ze geen zin in. En dan laten ze het liggen. Voor kinderen, om in te stappen. En voor ouders, om hun kinderen schoon te maken.

Laatst liet iemand zijn hond kakken in het gras. En liep weg. Mijn vrouw zag dat. Ze zei heel hard: 'Viezerik'. De man kwam naar ons toe. Daarna liep hij naar een prullebak. Hij stak zijn hand in de prullebak. Hij haalde er iets uit. Het was best eng. Het was 's avonds laat. Wat zou hij uit de prullebak halen? Maar het was een plastic zak. Met een hondedrol erin. Hij zei dat hij het had die middag opgeruimd. Maar dan zijn hond weer moest. En dat hij dit keer zakjes vergeten had. Hij was boos. Dat mijn vrouw hem uitschold. Ze zei dat hij meer zakjes mee moest nemen. En dat het een goorlap was. En daarna liepen we verder.

Het was heel vreemd. Wie steekt nou zijn hand in een prullebak? Om een hondedrol eruit te halen?

Zwerfers halen brood uit prullebakken. Maar de meeste mensen doen dat niet. Of zwervers dat nog steeds doen, weet ik niet. Nu moeten mensen met honden die hondestrond opruimen, en het in een plastic zakje doen.

Zo wordt voor een zwerver ieder zakje een verrassing. Wat zou er in een plastic zakje zitten? Een paar boterhammen van een jongen van 15? Door zijn moeder gesmeerd, en in een zakje gedaan. En die jongen had er geen zin in. Maar hij gooide het brood weg. Anders zou zijn moeder vragen: 'Waarom eet jij je boterhammen niet op?' Of zou het een 'product' van een hond zou zijn? Zo wordt iedere plastic zak weer spannend.

Mijn vrouw en ik lopen weer verder. En praten over van alles en nog wat. Soms praten we over die man, maar vandaag niet. Nu praten we over andere dingen. Hoe vaak we daar al hebben gelopen. Wat we morgen gaan doen. Wanneer het weer warm wordt buiten.

Vuur

In vroeger tijden wisten onze voorouders niet hoe ze vuur moesten maken. Toen leerden ze hoe vuur te maken. Ze gebruikten vuur om hun huizen warm te houden. Ze gebruikten vuur om te communiceren met elkaar. Ze gebruikten vuur om hun eten te koken.

Maar soms vatten onze huizen vlam. Soms verliezen mensen hun huizen. Soms verliezen mensen zelfs hun leven. Wanneer een vuur begint draaien we het alarm nummer We spreken heel duidelijk. We geven ons adres. De brandweer komt snel. De brandweermannen weten wat te doen. Ze redden de mensen in het gebouw.

Als er gewonde mensen zijn, brengen ze hun naar het ziekenhuis in een ambulance. Dokters gaan ze onderzoeken. Ze nemen hun temperatuur op. De zusters geven ze een injectie. Sommige mensen krijgen een operatie.

De rest van de brandweermannen blussen het vuur.

Vliegen

In vroeger tijden wisten de mensen niet hoe ze konden vliegen. Ze maakten vleugels. Ze bevestigden vleugels aan hun schouders. Ze beklommen bergen. Ze probeerden te vliegen maar ze slaagden niet. Ze faalden. Dus gaven ze het vliegen met vleugels op.

Ze probeerden iets anders. Ze maakten een ballon. Ze maakten vuur onder de ballon. Ze verwarmden de lucht in de ballon. Ze bevestigden een mand onder de ballon. Ze plaatsten drie dieren in de mand. Ze bonden de mand aan de grond met een touw. De eerste ballon vloog omhoog. Ze maakten een andere ballon. Ze maakten vuur onder de ballon. Ze verwarmden de lucht in de ballon. Ze bevestigden een mand onder de ballon. Ze deden twee mannen in de mand. Ze bonden de mand aan de grond met een touw. De tweede ballon vloog omhoog. Ze maakten nog een ballon. Ze deden twee mannen in de mand. Maar dit keer bonden ze de mand niet aan de grond met een touw. De derde ballon vloog omhoog. Ze maakten verschillende ballonnen. Ze deden waterstof in de ballonnen. Waterstof is een gevaarlijk gas. Sommige ballonnen explodeerden. Een paar mensen werden gedood. Een paar mensen raakten gewond. Dus gaven ze het vliegen met een ballon op

In 1908 maakten de gebroeders Wright in Amerika een zweefvliegtuig. Ze maakten een kleine motor. Ze deden de kleine motor in het zweefvliegtuig. Het eerste vliegtuig vloog omhoog. De gebroeders Wright werden beroemd.

Tegenwoordig zijn er moderne vliegtuigen. Ze vervoeren lading en passagiers van het ene continent naar het andere. Van Azië naar Europa. Van Amerika naar Afrika. Van Australië naar Antarctica. Ze vervoeren lading en passagiers van het ene land naar het andere. Van Turkije naar China. Van Japan naar Duitsland. Van Frankrijk naar Rusland. Van Saoedi-Arabië naar Italië. Van Korea naar Griekenland. Van Iran naar Irak. Van Spanje naar Engeland.

Verkeer

Auto's en busses zijn verkeer. Vrachtwagens en trams zijn verkeer. Fietsen en brommers zijn verkeer. Voetgangers op de stoep zijn verkeer. Als er veel auto's zijn in de straten, dan kan er een file zijn. Als de straten en wegen nauw zijn, dat moeten we ze breder maken. Als er bochten zijn, dan kunnen bestuurders elkaar niet zien en botsen auto's op elkaar. Een ongeluk gebeurt. Sommige mensen gaan dood en sommige mensen raken gewond. Dus moeten we de straten en wegen recht maken.

Als voetgangers de straat willen oversteken, dan moeten ze naar recht en naar links kijken en de straat oversteken. Soms gebruiken ze zebrapaden. Dat zijn witte strepen op de straat. Er zijn gele lampen. De verkeerslichten knipperen. Alle auto's stoppen. De voetgangers steken de straat over omdat de voetgangers voorrang hebben op de auto's. Als ze de straat willen oversteken, gebruiken ze soms bruggen en tunnels. Als er geen oversteekplaatsen zijn, of bruggen of tunnels, gebruiken ze verkeerslichten. Als het rood is, stoppen ze. Als het geel wordt, maken ze zich klaar. Als het groen is, steken ze de straat over.

Er zijn politiemensen. Ze regelen het verkeer. Voetgangers moeten de verkeersregels volgen. Als ze de verkeersregels niet opvolgen, dan overtreden ze de wet. Dan geeft de politiemans ze een verkeersboete. Hij straft ze.

Soms is het regenachtig, en zijn de straten glad. Voetgangers dragen paraplu's, waardoor ze niet goed kunnen zien, en ze kunnen vallen. En een ongeluk kan gebeuren. Voetgangers kunnen gewond raken. Dus bestuurders moeten voorzichtig rijden.

Vliegveld

Als je naar een vliegveld gaat, kan je veel mensen zien. Ze zijn niet allemaal passagiers. Sommigen zijn passagiers. Sommigen zijn familieleden en vrienden.

Als je uit het raam kijkt, kan je veel vliegtuigen zien op het vliegveld. Een piloot gaat aan boord van een vliegtuig en gaat de cockpit in. Hij start de motor. Het vliegtuig gaat naar de landingsbaan, en het gaat sneller en sneller op de landingsbaan, en stijgt op. Eerst verschijnen de wielen onder het vliegtuig. Het vliegtuig stijgt op. Als het een bepaalde hoogte bereikt, verdwijnen ze. Want de wielen gaan het (lichaam van het) vliegtuig in.

Er is een groot gebouw op het vliegveld. Het is de verkeerstoren. De mensen in de verkeerstoren regelen de vliegtuigen. Ze zeggen soms, 'Het is niet jouw beurt. Maak een rondje in de lucht.' Ze zeggen soms, 'het is jouw beurt. Je kan landen.' Ze zeggen soms, 'Het is jouw beurt, jij kan opstijgen.' Als ze fouten maken, botsen de vliegtuigen op elkaar, en gebeurt er een ongeluk. Dus moeten ze voorzichtig zijn.

Zwemmen

Als je wil leren zwemmen ga naar een zwembad. Omdat het veilig is om te leren zwemmen in een zwembad. Als je niet kan zwemmen zwem niet in zee. Omdat je kan verdrinken in grote golven. Als je niet bang en wild bent, kan je drijven op het water. Je zinkt niet in het water. Zwem niet in diep water. Zwem in ondiep water. Je zult niet verdrinken.

Ga niet alleen zwemmen. Ga met een vriend. Als je aan het verdrinken bent, kan je vriend je helpen. Als je moe bent ga niet zwemmen. Want zwemmen is vermoeiend. Je kan verdrinken.

Als een rode vlag wappert op het strand, ga dan niet zwemmen. Want er kunnen grote golven zijn in de zee en dan kan zwemmen gevaarlijk zijn. Je kan verdrinken.

Als een van je vrienden verdrinkt, haal een badmeester. Hij weet hoe hij je vriend kan helpen. Wanneer hij jouw vriend helpt, ga dan niet om hem heen staan. Dan kan hij misschien jouw vriend niet helpen.

De olifant en zijn vrienden

Op een dag wandelde een olifant het bos in, op zoek naar vrienden. Hij zag een aap in een boom. 'Wil jij mijn vriend zijn?', vroeg de olifant. De aap zei: 'Jij bent veel te groot. Jij kan niet in bomen slingeren zoals ik.' Daarna ontmoette de olifant een konijn. Hij vroeg of hij vrienden wou zijn. Maar het konijn zei: 'Jij bent te groot om in mijn nest te spelen.' Daarna ontmoette de olifant een kikker. Hij vroeg: 'Wil jij mijn vriend zijn?'. 'Hoe zou dat kunnen?', vroeg de kikker. Hij zei: 'Jij bent te groot om rond te springen zoals ik.' De olifant was verdrietig. Weer later kwam hij een vos tegen. Hij vroeg de vos: 'Wil jij mijn vriend zijn?'. De vos zei: 'Het spijt me, meneer, u bent te groot.'

De dag erna zag de olifant alle dieren in het bos rennen voor hun leven. De olifant vroeg hun wat het probleem was. De beer zei: 'Er is een tijger in het bos. Hij probeert iedereen op te schrikken.' Alle dieren renden om zich te verstoppen. De olifant dacht na wat hij kon doen om iedereen in het bos te redden. Ondertussen at de tijger iedereen op die hij in het bos vond. De olifant liep naar de tijger toe en zei: 'Alsjeblieft meneer de tijger, eet die zielige dieren niet op.' 'Bemoei je met je eigen zaken', gromde de tijger. De olifant had geen keus behalve de tijger een harde trap te geven. De bange tijger rende voor zijn leven.

De olifant wandelde terug het bos in om het goede nieuws te brengen aan iedereen. Alle dieren bedankten de olifant. Ze zeiden allemaal: 'Jij hebt precies de goede maat om onze vriend te zijn.'

De leeuw en de muis

Een muis woont in een groot bos. Op een dag heeft hij honger. Dus loopt hij het bos in en zoekt naar eten.

Ineens ontmoet hij een leeuw. De leeuw brult. De muis is bang. En de leeuw vangt de muis. De muis gilt: ‘Alstublieft, meneer Leeuw, laat me gaan. Als je mij laat gaan, dan zal ik jou op een dag helpen.’ De leeuw is verbaasd. Dan zegt hij lachend, ‘Jij bent klein. Ik ben groot. Hoe kan jij mij helpen?’ De muis smeekt: ‘Alstublieft, geef me toestemming te gaan. Ik heb kinderen thuis. Ze hebben honger. Ze wachten op mij. Heb medelijden met ons.’ De leeuw hoort deze woorden, en wordt treurig. Dan zegt de leeuw: ‘Ja, jij kan gaan. Maar, vanaf nu, wees voorzichtig.’ De muis zegt: ‘Dank u wel.’ De leeuw zegt, ‘Alsjeblieft.’

De volgende week heeft de muis weer honger. De muis loopt opnieuw het bos in. Hij zoekt opnieuw naar wat te eten. Hij ontmoet dezelfde leeuw opnieuw. Maar deze keer zit hij onder een boom in een val. Hij gaat naar de leeuw. Hij zegt: ‘Wacht op mij. Ik zal jou helpen.’ Hij klimt in het net. Hij bijt het ene na het andere touw door, totdat de leeuw bevrijd is. Uiteindelijk is de leeuw vrij. Hij zegt: ‘Dank je.’ De muis zegt: ‘Alsjeblieft.’

Het verhaal van de olifant en de muis

Een olifant en een muis waren hele goede vrienden. Op een dag, terwijl ze aan het wandelen waren in het bos, zagen ze een grote zak vol met pinda's. De twee vrienden vonden pinda's erg lekker, dus waren ze heel enthousiast.

Ze besloten de zak naar hun nest te dragen. De olifant probeerde de zak van zijn plaats te tillen, maar dat lukte niet. De zak was zo zwaar dat hij niet van plaats kwam. Hij probeerde het een paar keer. Maar het lukte niet. Uiteindelijk gaf hij op. Teleurgesteld keerden ze terug naar hun nest. De olifant was zo moe geworden dat hij meteen in slaap viel.

Toen hij wakker werd, was hij verbaasd. Want de zak met pinda's stond naast hem. 'Hoe is dit gebeurd?', vroeg hij aan de muis. 'Het was onmogelijk om hem te verplaatsen.' De muis zei hierop: 'Je hebt gelijk. Ik kon de zak niet dragen, maar ik kon 'e'en pinda dragen. En zo heb ik het gedaan. 1 pinda per keer.'

De moraal van dit verhaal. Als je een doel, dat je vermogens te boven lijkt te gaan, verdeelt in kleine stukjes die wel binnen je vermogens liggen, is niets onmogelijk.

Assepoester

Assepoester was een mooi meisje. Ze was zo mooi dat iedereen verliefd op haar werd. Ze leefde vele jaren geleden. Ze had geen vader en moeder, dus woonde ze bij haar tante. Haar tante had twee dochters. Ze waren heel lelijk. Ze waren zo lelijk dat niemand verliefd op ze werd. Ze hadden lange neuzen, en kleine ogen en oren. Ze waren jaloers op Assepoester. Dus scholden ze altijd op Assepoester. ‘Ga naar de keuken, doe de afwas. Ga opruimen. Doe het koken. Ga vegen.’ Assepoester ging naar de keuken en huilde.

Op een dag kwam er een boodschap van de koning. De zoon van de koning, de prins, was oud genoeg om te trouwen. Er was een feest in het paleis. Alle mooie meisjes in het land zouden naar het feest gaan. De prins zou zijn vrouw uitkiezen.

De lelijke zusters besloten naar het feest te gaan. Ze droegen hele mooie kleren. Ze waren erg blij, omdat ze met de prins wilden trouwen. Assepoester wou ook naar het feest gaan. Ze ging naar haar tante en vroeg beleefd: ‘Lieve tante, alsjeblieft, mag ik naar het feest?’ Haar tante antwoordde grof: ‘Nee, jij mag niet. Ga onmiddellijk naar de keuken.’ De arme Assepoester ging naar de keuken. Een koets kwam voor het huis. De tante en haar lelijke dochters gingen de koets in en gingen naar het paleis.

Terwijl Assepoester aan het huilen was in de keuken, hoorde ze een stem. Ze keek op, en zag een oude vrouw, met een stok met een glanzende ster aan de bovenkant. ‘Huil maar niet, Assepoester’, zei de oude vrouw. ‘Ik zal je helpen. Breng me een pompoen en een muizenval met twee muizen er in.’ Assepoester stopte met huilen. Ze ging naar de kelder. Ze bracht een pompoen en een muizenval met twee muizen er in. De oude vrouw zwaaide met haar stokje over de pompoen. De pompoen veranderde in een koets. Ze zwaaide met haar stok over de muizen. De muizen veranderden in witte paarden. Ze zwaaide met haar stok over Assepoester. Assepoester droeg een witte jurk, gemaakt van zijde met zilveren knopen. Ze droeg glazen schoenen. Assepoester ging de koets in. De oude vrouw fluisterde, ‘Vergeet niet terug te komen voor middernacht, Assepoester.’

Assepoester ging naar het paleis. Ze danste met de prins. De prins en Assepoester werden verliefd op elkaar. Ze vergat de tijd. Toen de klok 12 begon te slaan, herinnerde ze zich de woorden van de oude vrouw. Ze rende het paleis uit. Ze ging naar huis, maar ze vergat ’e’en van de glazen schoenen op de trap.

De prins vond de glazen schoen, en beval de soldaten Assepoester te vinden. De soldaten gingen naar het huis van de tante. De lelijke zusters maakten ruzie met elkaar. Ze deden alsof ze de glazen schoen aantrokken, maar dat lukte ze niet, omdat hun voeten groot en dik waren. Het glazen schoentje paste Assepoester perfect, en zij deed het aan.

Assepoester en de prins trouwden. En ze leefden nog lang en gelukkig.

De kikkerprins

In Egypte woont een mooie prinses in een paleis. De prinses heeft een gouden bal. Ze houdt heel erg van haar bal.

Op een dag speelt ze met haar gouden bal in de tuin van het paleis. De bal valt in de put in de tuin. De prinses huult en huult. Precies op dat moment springt een kikker voor de prinses. De kikker zegt: 'Huil maar niet, prinses. Ik zal je helpen. maar van nu af aan zullen we samen spelen. en we zullen samen slapen. Beloof me dat.' De prinses kijkt naar de lelijke, slijmerige kikker. Ze houdt niet van hem, maar ze moet ja zeggen. De kikker springt in de put. Al snel brengt hij de gouden bal naar de prinses. De prinses is erg tevreden.

Ze neemt de gouden bal, en gaat naar het paleis. Ze doet de deur dicht. De kikker is buiten het paleis. De prinses is in het paleis. De kikker klopt op de deur. De koning opent de deur. 'Wat wil je?', vraagt de koning. 'Ik wil graag met de prinses praten', zegt de kikker. De koning gaat naar de prinses. and vraagt wat er aan de hand is. De prinses vertelt het verhaal. De koning zegt, 'Beloofd is beloofd. Houd je aan je belofte. En breek je belofte niet.' De prinses gaat naar de deur. Ze neemt de kikker mee naar haar slaapkamer, en legt hem op haar bed.

'Kus me,' zegt de kikker. De prinses wil de slijmerige kikker niet kussen, maar de koning zegt, 'Beloofd is beloofd. Houd je aan je belofte. Breek je belofte niet.' De prinses kust de lelijke kikker. De kikker verandert in een knappe prins.

De prinses wordt verliefd op de prins. De prins wordt verliefd op de prinses. Ze leven nog lang en gelukkig.

De verloren ring

Op een dag gaat een man naar huis. Hij zegt tegen zijn vrouw, 'Ik heb een cadeau voor jou omdat het vandaag Valentijnsdag is.' De man steekt zijn hand in zijn zak en haalt een gouden ring uit zijn zak. Terwijl hij het geeft aan zijn vrouw, laat hij het vallen op de vloer. Hij zoekt er naar op de vloer maar hij kan het niet vinden omdat het donker is binnen.

Hij gaat naar buiten de straat op, onder een straatlantaarn. Hij zoekt ernaar onder de straatlantaarn. Op dat moment komt een andere man langs en vraagt, 'Wat zoek je?' De man antwoordt: 'Ik zoek naar mijn gouden ring.' De andere man vraagt, 'Waar raakte je die kwijt?' De man antwoordt, 'Ik verloor hem in het huis.' De andere man zegt, 'Jij bent dom. Je raakte het kwijt in het huis maar je zoekt ernaar onder een straatlantaarn.' De man zegt, 'Het is donker binnen dus kan ik het niet zien. Maar het is licht onder de straatlantaarn. Hier kan ik goed zien.'

Het konijn en de schildpad

Op een dag ontmoeten een konijn en een schildpad elkaar in het bos. Het konijn pest de schilpad. 'Jij bent traag maar ik ben snel. Ik kan hard rennen maar jij niet' De schilpad is boos op het konijn. Hij daagt hem uit, 'Laten we een wedstrijd houden.'

De volgende dag ontmoeten het konijn en de schilpad elkaar onder een boom. Een vos komt langs en start de wedstrijd. 'Klaar, af.' zegt de vos. Het konijn rent en rent. En dan stopt hij en kijkt om. Er is geen schildpad. Het konijn denkt, 'De schildpas is traag. Ik ben snel. Ik ga onder een boom uitrusten.' Het konijn gaat naar een boom, en legt zijn benen over elkaar. Hij geeuwt en gaat slapen. In zijn slaap snurkt hij. Hij krabt zich vaak. Hij hoest vaak. Hij lacht bijna niet. Hij laat nooit boeren. Hij hikt soms. Hij niest soms. Zijn buik rommelt. Hij laat soms scheten.

De schilpad loopt langzaam maar gestaag. Hij gaat naar de finishlijn. Alle dieren klappen voor hem. Hij wordt de kampioen. Ze geven hem een medaille.

Doe als de anderen

Jack en Lydia zijn in Frankrijk op vakantie met hun vrienden Mike en Anna. Mike houdt ervan oude gebouwen te bezoeken. Jack vindt het goed om met hem oude gebouwen te bekijken. Lydia en Anna besluiten te gaan shoppen in de stad. ‘We zien elkaar als we terug zijn’, roepen de meiden.

Jack en Mike zien een mooie, oude kerk in het dorp, maar als ze de kerk binnengaan, is kerkdienst al bezig. ‘Sst, zit alleen rustig, zodat je geen aandacht trekt. En doe zoals de anderen!’, zegt Mike zachtjes. Omdat Jack en Mike niet goed Frans spreken, gaan ze stilletjes zitten.

Tijdens de dienst doen ze (dat) wat de rest van de gemeente doet, opstaan, knielen, en zitten. ‘Ik hoop dat we erbij horen en er niet uitzien als een toerist.’, zegt Mike aan Jack.

Na een tijdje doet de priester een aankondiging en staat de man die naast Jack en Mike zit op. ‘Wij moeten ook opstaan’, fluistert Jack zachtjes. Dus staan Jack en Mike samen op met de man. Ineens breekt iedereen in lachen uit!

Na de dienst benaderen Jack en Mike de priester die Engels spreekt. ‘Wat was zo grappig?’, vraagt Jack. Met een glimlach op zijn gezicht zegt de priester: ‘Nou jongens, er is een nieuwe baby geboren, en het is traditie aan de vader te vragen op te staan.’ Jack en Mike kijken elkaar aan, en Mike schudt zijn hoofd. Hij glimlacht, en zegt: ‘Ik denk dat we eerst moeten begrijpen wat mensen doen voordat we de anderen nadoen.’

Gulliver en de kleine mensen

In vroeger tijden hadden de schepen geen motoren Ze hadden zeilen. De wind duwde de zeilen en de schepen zeilden weg. De zeemannen ontdekten nieuwe landen. Ze schreven boeken over hun ontdekkingen.

Gulliver was een dokter op een schip. Op een dag was er een grote storm. Het schip raakte een steen en brak in stukken. De hele bemanning van het schip, behalve Gulliver, zonk in zee en verdronk. Gulliver zwom naar de kust. Hij was heel moe. Hij ging slapen.

Toen hij wakker werd, kon hij niet bewegen omdat hij was vastgebonden aan de grond met een touw. Zijn lange hair was vastgepind aan de grond. Een paar kleine wezentjes klommen op zijn heupen, middel, borst, nek, kin, lippen, tong, snor, wang, ooglid, wimper, wenkbrauw en voorhoofd. Gulliver schreeuwde met een harde stem. Al de kleine wezens renden weg. Ze schoten hun kleine pijlen in Gulliver maar ze deden hem geen pijn.

Ze wilden spreken met Gulliver. Dus maakten ze een platform/verhoging. Ze stonden op het platform. Ze spraken met Gulliver. Gulliver wou wat eten omdat hij honger had. Ze gaven Gulliver wat (te) eten, groente en fruit. Gulliver stopte het in zijn mond. Hij kauwde en slikte het door. Het ging door zijn keel in zijn buik. Zijn buik verteerde het voedsel. Het voedsel veranderde in bloed. Het bloed ging door zijn aderen naar zijn hart. Zijn hart pompte het bloed naar zijn longen, lever, nieren en hersens. Gulliver opende zijn ogen.

Ze plaatsten wielen onder het platform. Ze plaatsten Gulliver op het platform. Vijfhonderd paarden trokken het platform. Er waren heel veel wachters rondom. Zij droegen fakkels.

Ze gingen naar een andere stad omdat hun koning daar woonde. Er waren daar kleine huisjes. Gulliver moest kruipen om de huisjes in te gaan. Dus bouwden ze een groot huis voor Gulliver. Ze verbonden vijf honderd matrassen. Ze maakten een groot matras. Gulliver ging naar bed. De volgende morgen werd hij uitgerust wakker.

Een man kwam naar Gulliver, en wees naar een eiland in het midden van de zee. Hij zei, 'De mensen die wonen op dat eiland zijn onze vijanden. Morgen gaan ze ons aanvallen.' Gulliver zei: 'Maak je geen zorgen. Ik zal jullie helpen.' Gulliver nam ijzeren staven en boog ze. Hij maakte er haken van. Hij verbond er draden aan. Hij ging naar het eiland. En trok ze de kust op. Ze werden heel gelukkig.

Op dat moment kwam de koning. Hij wou alle vijandelijke schepen hebben, maar Gulliver hield niet van oorlog. Hij hield van vrede. De koning en de kleine mensen werden boos op Gulliver. Ze wilden Gulliver doden dus stapte hij op een schip en ging weg. Hij kwam niet weer terug.

Ali Baba en de veertig rovers

Er was eens een oude man. Zijn naam was Ali Baba. Hij was een houthakker. En hij was heel arm.

Op een dag was hij aan het werk in het bos. Hij hoorde een geluid. Hij klom in een boom en verschool zich achter de boom. Hij zag veertig mannen te paard. Zij droegen zakken vol met gouden munten en juwelen. Ze gingen naar de voorkant van een grote steen. De leider van de mannen zei: ‘Sesam open u.’ ‘Sesam open u’ was een toverspreuk. Een grote deur ging open in de rots. En ze gingen de grot in. Ali Baba dacht dat zij dieven waren.

Hij wachtte in de boom. Al snel kwamen de veertig mannen uit de grot, en reden weg. Ali Baba klom uit de boom. Hij ging naar de voorkant van de rots. en zei: ‘Sesam open u.’ De deur ging opnieuw open. Ali Baba ging de grot binnen. Hij zag veel gouden munten en juwelen. Hij deed wat gouden munten en juwelen in zakken, en bond de zakken op het paard.

Hij ging naar huis. Hij klopte op de deur. Zijn vrouw opende de deur. Toen zij de gouden munten zag en de juwelen, omhelsde en kustte zij Ali Baba. Zij had hem nooit eerder gekust.

Ali Baba en zijn vrouw begonnen de gouden munten te tellen, maar ze konden het niet afmaken. Dus zei Ali Baba tegen zijn vrouw, ‘Ga naar mijn broer Kasim en vraag naar een weegschaal.’ Kasim was Ali Baba’s broer. Zijn vrouw ging naar Kasim’s huis. Kasim’s vrouw opende de deur. Zij gaf een weegschaal aan Ali Baba’s vrouw, maar ze wou weten wat ze zouden wegen. Dus deed ze wat honing onder de weegschaal. Ali Baba en zijn vrouw wogen de gouden munten en juwelen. En zijn vrouw gaf de weegschaal terug aan Kasim’s vrouw.

Ze keek naar de onderkant van de schaal. Ze zag een gouden munt die vast zat onder de schaal. Ze zei tegen Kasim, ‘Laten we naar Ali Baba gaan, en leren waar zij de gouden munten hebben gevonden.’ Kasim en zijn vrouw gingen naar Ali Baba’s huis. Ali Baba vertelde hun het verhaal, en gaf hun de toverspreuk.

Die avond ging Kasim naar de grot, en schreeuwde de toverspreuk. De deur ging open. Kasim ging de grot in. Hij deed wat gouden munten en juwelen in tassen, maar hij vergat de toverspreuk. De deur ging niet open. Precies toen kwamen de veertig dieven de grot in en zagen Kasim. Ze maakten hem dood. Kasim ging niet naar huis die avond.

Ali Baba maakte zich zorgen over Kasim, dus ging hij naar het bos. Hij zocht zijn broer, maar hij kon alleen zijn dode lichaam vinden. Hij deed zijn dode lichaam op een paard, en ging naar het kerkhof. Hij groef een graf. Hij begroef Kasim’s dode lichaam, en ging naar het dorp.

De veertig dieven gingen naar de grot. Toen ze Kasim’s dode lichaam niet konden vinden, realiseerden ze zich dat iemand hun geheim kende. Ze gingen naar het dorp, en vroegen: ‘Wie is gisteren dood gegaan?’. Iemand zei: ‘Ali Baba’s broer ging gisteren dood.’ Ze vonden Ali Baba’s huis, en zetten een kruis op Ali Baba’s deur. Die avond zouden ze terug komen, en Ali Baba dood maken.

Maar Ali Baba had een slimme bediende. Toen zij het kruis zag, dacht ze dat iemand haar meester kwaad wou doen, en ze zette kruisen op alle deuren van de huizen in het dorp. Die avond gingen de veertig dieven naar het dorp om Ali Baba te doden, maar ze konden Ali Baba’s huis niet vinden. Ze gingen opnieuw naar de bergen.

De leider van de dieven deed de andere dieven in oliekruiken en ging naar Ali Baba’s

huis. Hij klopte op de deur. Ali Baba opende de deur. De leider van de dieven vroeg: 'Ik ben een koopman Ik heb heel lang gereisd. Ik ben moe. Kan ik in jouw huis verblijven deze avond?' Ali Baba zei: 'Ja, natuurlijk.'

Terwijl ze aan het eten waren gingen de lichten uit In die tijden was er nog geen elektriciteit. Ze gebruikten olie in lampen. Ali Baba's bediende ging naar de oliekruiken om er wat olie uit te halen (pakken) voor de lamp. Ze opende het deksel van een oliekruik. Ze zag 'e'en van de dieven in de oliekruik. Ze vermoedde iets. Ze ging naar de keuken Ze kookte wat olie. Ze goot de kokende olie op de hoofden van de dieven. De dieven gilden en gingen de pijp uit. De leider van de dieven rende weg.

Ali Baba gaf wat gouden munten aan zijn bediende. Hierna leefden ze nog lang en gelukkig.

De herdersjongen

Een herdersjongen woont in een dorp in China. Hij past elke dag op de schapen in de bergen. Op een dag verveelt hij zich. Hij gaat de dorpelingen voor de gek houden. Hij gilt: ‘Wolf! Wolf! Kom en help me!’ Alle dorpelingen gaan naar de bergen om de herdersjongen te helpen, maar de herdersjongen zegt: ‘Er is geen wolf. De wolf hoorde jullie en rende weg.’ De dorpelingen gaan terug naar hun dorp. De herdersjongen lacht ze uit achter hun rug. ‘Jullie zijn dom. Ik heb jullie voor de gek gehouden, maar jullie geloofden me.’

De volgende week verveelt hij zich weer. Hij haalt dezelfde grap uit met de dorpelingen. Hij schreeuwt: ‘Wolf! Wolf! Kom en help me.’ De meeste dorpelingen gaan naar de bergen om de herdersjongen te helpen, maar de herdersjongen zegt: ‘Er is geen wolf. De wolf hoorde jullie en rende weg.’ De dorpelingen gaan terug naar hun dorp. De herdersjongen lacht ze uit, achter hun rug om. ‘Jullie zijn dom. Ik heb jullie voor de gek gehouden, maar jullie geloofden me.’

De volgende week verveelt hij zich opnieuw. Hij haalt opnieuw dezelfde grap uit met de dorpelingen. Hij roept, ‘Wolf! Wolf! Kom en help me.’ Een paar dorpelingen gaan naar de bergen om de herdersjongen te helpen, maar de herdersjongen lacht de dorpelingen uit, ‘Jullie zijn dom. Ik heb jullie voor de gek gehouden, maar jullie geloofden me.’ De dorpelingen zijn heel boos op de herdersjongen en gaan weer terug naar hun dorp.

Op een dag is de herdersjongen heel moe. Hij gaat slapen onder een boom. Als hij wakker wordt, is het donker buiten. Een zwarte wolf komt naar hem toe. Hij is bang en hij beeft. Hij roept, ‘Wolf! Wolf! Kom en help me.’ Geen enkele dorpeling gaat naar de bergen om de herdersjongen te helpen omdat ze hem niet geloven.

De wolf bekijkt de lammetjes en de herdersjongen. Hij denkt: ‘Deze lammetjes zijn heerlijk, maar deze herdersjongen is lekkerder’. De wolf eet hem op.

Die avond gaat de herdersjongen niet naar het dorp dus zijn de dorpelingen bezorgd over de herdersjongen. Ze gaan naar de bergen en zoeken de herdersjongen maar ze kunnen de herdersjongen niet vinden. Ze vinden alleen een paar botten.

Vertel geen leugens. Vertel de waarheid.

De nachtegaal van de koning

Een nachtegaal is een kleine vogel. Hij zingt heel mooi. Op een day zat de koning van China bij het raam. Hij hoorde het gezang van de nachtegaal. Hij hield er erg van.

Hij beval zijn soldaten de nachtegaal naar het paleis te brengen. De soldaten gingen naar het bos. Ze zochten de nachtegaal. Eindelijk vonden ze hem en zeiden tegen hem: 'Kom mee naar het paleis met ons.' Hij zei: 'Ik wil niet met jullie mee komen omdat ik vrij en gelukkig ben in het bos.' Ze smeekten hem, 'Alsjeblieft, kom met ons mee omdat de koning jou wil hebben.' De nachtegaal zei: 'Ja.' Ze gingen samen naar het paleis. Ze stopten de nachtegaal in een gouden kooi. Hij zong prachtig. De koning was heel gelukkig. Iedereen in het paleis was erg gelukkig.

Op een dag bracht een man van een naburig land een cadeau voor de verjaardag van de koning. Het was een nachtegaal maar het was geen echte nachtegaal. Het was een speelgoednachtegaal. Het had een sleutel. Er zaten juwelen op zijn lichaam. De koning wond de speelgoednachtegaal op. Het begon prachtig te zingen. De koning luisterde naar de speelgoednachtegaal. Hij luisterde niet naar de echte nachtegaal. De echte nachtegaal werd boos op de koning. Hij vloog uit het raam het bos in en kwam niet meer terug.

Op een dag viel de speelgoednachtegaal van de tafel en brak in twee stukken. Het zong niet meer. Alle klokkenmakers van het land kwamen om het te repareren. De beste klokkenmaker haalde de schroeven los met een schroevendraaier. Hij maakte het. Hij zei: 'Het kan alleen nog maar eens per jaar zingen.' De koning was heel verdrietig. Hij ging naar bed en deed zijn ogen niet open. Alle dokters in het land kwamen naar het paleis. Ze onderzochten de koning. Ze schreven medicijnen voor. Ze gaven een injectie aan de koning. Hij deed zijn ogen niet open. Er ging een gerucht rond bij de mensen. Iedereen fluisterde met elkaar, 'De koning is dood.'

Op een dag, bij dageraad, kwam de echte nachtegaal bij het raam. Hij zong prachtig. De koning opende zijn ogen. 'Mijn echte vriend is gekomen,' zei hij. Ze leefden nog lang en gelukkig.

De maan in de put

Een dwaze man woont in een dorp in Rusland. Op een dag gaat hij naar de put. Hij kijkt in de put. Hij ziet de maan in de put. Hij is verbaasd omdat hij denkt dat de maan in de put is gevallen. Hij zegt bij zichzelf, 'Ik moet hem eruit trekken.' Hij rent naar huis en haalt een haak.

Hij gaat weer naar de put. Hij maakt het touw los van de emmer en knoopt het aan de haak. Hij steekt de haak in de put. Hij trekt eraan, maar het komt niet uit de put, omdat het onder een grote steen zit. Het zit vast onder een grote steen. Hij trekt er opnieuw met alle macht aan.

Ineens komt de haak uit de put. De man valt op zijn rug. Zijn benen staan omhoog. Hij kijkt in de lucht. Hij ziet de maan in de hemel. Hij zegt: 'Ik ben slim. Ik heb de maan terug aan de hemel gezet.'

Konijn

Er was eens een konijn dat dacht dat hij zelf een leeuw was. Op een dag verzamelde dit konijn alle konijnen in de buurt op een hoge heuvel. Hij zei dat hij de wolf, de jakhals en de vos zou bangmaken in geval zij de landweg beneden zouden passeren. De konijnen luisterden bewegingsloos naar hem.

Tien minuten later passeerde daar een wolf. Wat een gezicht, een konijn kwam gillend en roepend met grote snelheid op hem af. De wolf werd bang door de situatie, en op volle snelheid vluchtend, verdween uit het zicht. in de buurt

Nessie - het monster van Loch Ness

Heb je gehoord van Nessie, het monster van Loch Ness? Loch Ness is een heel groot, diep meer in Schotland. Veel mensen denken dat er een monster in leeft. De eerste melding van Nessie was al in de zesde eeuw. Een man genaamd Sint Columba gaf aan een monster te hebben gezien in het water, maar hij zei dat het monster terug moest gaan, en hij was veilig.

Daarna, in 1933, werd Nessie opnieuw gezien door George Spicer en zijn vrouw. Ze stak de straat over voor hun auto. ‘Wat een prachtige dag voor een picknick. Maar daar is een monster. Ahh. Het jaar daarop werd een foto genomen van Nessie, en die werd heel beroemd. Hij was door een dokter genomen, maar de foto bleek nep.

Sinds die tijd zijn er meerdere waarnemingen van Nessie geweest. Sommige mensen hebben geprobeerd foto's te maken en video's. Maar Nessie is heel verlegen, en de foto's zijn niet erg duidelijk. Mensen hebben ook geprobeerd het meer te onderzoeken, maar het is heel diep en donker. Sommige mensen hebben het meer bekeken, terwijl andere mensen apparatuur hebben gebruikt zoals onderwatercamera's, microfoons en sonar om het meer nauwkeurig af te speuren. Mensen hebben zelfs het meer onderzocht in onderzeeboten.

Niemand heeft iets overtuigends gevonden. Er zijn veel verschillende verklaringen voor wat mensen hebben gezien in Loch Ness. Misschien is het monster gewoon een gigantische aal, een grote vogel, een boom of een zeehond. Een paar mensen denken zelfs dat het een plesiosaurus, een soort dinosaurus, kan zijn.

Dus, wat denk jij? Geloof jij dat Nessie, het monster van Loch Ness, echt bestaat?

Jongens zijn jongens

De twee broers hielden van elkaar. Maar soms maakten ze ruzie met elkaar. Soms schreeuwden ze tegen elkaar. Soms duwden ze elkaar. Soms sloegen ze elkaar. Soms raakten ze in gevecht met elkaar.

Bobby was de oudere broer. Billy was de jongere broer. Bobby was ouder dan Billy. Billy was jonger dan Bobby.

Bobby klom in een boom. Zijn vlieger was in de boom. Hij kon niet bij zijn vlieger. Hij viel uit de boom. Billy lachte. Hij lachte toen hij Bobby op de grond zag vallen. Bobby had geen pijn. Maar hij was boos. ‘Waarom ben je aan het lachen?’ vroeg hij Billy. ‘Dat was grappig!’ zei Billy. Bobby zei dat het niet grappig was. Billy zei dat het grappig was. Bobby duwde Billy. Billy duwde Bobby. Bobby sloeg Billy in zijn buik. Billy sloeg Bobby in zijn buik. Ze sloegen hun armen om elkaar heen. Ze worstelden op de grond. Ze rolden heen en weer.

Hun moeder kwam naar buiten. ‘Wat zijn jullie twee aan het doen?’ vroeg ze. Ze haalde ze uit elkaar. Ze zei: ‘Je moet elkaar niet slaan. Dat is niet aardig. Wacht tot je vader thuiskomt.’ Ze stuurde ze naar hun kamers.

Hercules

Hercules was een sterke en dappere man. Hij woonde in Griekenland. De koning was jaloers op Hercules. Mensen zouden Hercules tot koning kunnen maken. Daarom wilde hij van Hercules af. Hij gaf moeilijke taken voor Hercules om hem weg te houden van het land zodat hij geen (mogelijke) bedreiging voor hem zou zijn (de koning).

Eens vroeg hij Hercules drie gouden appels te halen. Er werd gezegd dat sommige bomen gouden appels droegen. Er werd gezegd dat deze bomen zich bevonden in een plaats genaamd Hesperides. Maar niemand kende de weg naar Hesperiden. Dus de koning dacht aan Hesperides. Hercules zou voor een langere periode weg zijn.

Hercules ging op reis. Eerst ontmoette hij drie maagden tijdens de reis. Hercules vroeg hen de weg naar Hesperiden. Ze vertelden hem de oude man van de zee te vragen. Maar ze waarschuwden hem ook: 'Houd de oude man van de zee stevig vast. Anders zal hij ontsnappen. Niemand anders weet de weg.'

Hercules zag de oude man. Hij sliep op de kust. Hij zag er vreemd uit. Hij had lang haar en een baard. Hercules liep naar hem toe zonder enig geluid te maken. Toen greep hij hem stevig beet. De oude man van de zee opende zijn ogen. Hij was verrast. Hij veranderde zichzelf in een hert. Hij probeerde zich te bevrijden uit de greep van Hercules. Maar Hercules hield hem stevig vast. Toen veranderde de oude man zichzelf in een zeevogel en daarna in andere dierlijke vormen. Maar hij kon zichzelf niet bevrijden uit de grepen van Hercules, omdat Hercules zijn grepen strakker en strakker maakte.

Eindelijk zei de oude man tegen Hercules: 'Wie bent u? Wat wilt u van me?' Hercules antwoordde: 'Ik ben Hercules. Vertel me de weg naar Hesperides.' De oude man zei: 'Het is een eiland. Ga langs de kust. Je zult een reus ontmoeten. Hij zal je de weg wijzen naar Hesperiden.'

Hercules vervolgde zijn reis. Hij ontmoette de reus. De reus was erg groot en sterk. Hij sliep op de kust. Hercules maakte hem wakker. De reus was boos. Hij sloeg Hercules met een knuppel. Hercules stormde naar de reus. Hij tilde de reus op en gooide hem naar beneden. Maar de reus stond onmiddellijk op. Hij was tien keer zo sterk geworden. Hercules wierp hem neer opnieuw en opnieuw. Maar elke keer kwam de reus veel sterker op. Toen hief Hercules de reus hoog in de lucht. Maar hij gooide hem niet neer. De reus verloor langzaam al zijn kracht. Hij smeekte nu Hercules om hem op aarde neer te zetten. Hercules vroeg hem de weg naar Hesperides te vertellen. De reus vroeg Hercules om Atlas te ontmoeten. Hij vertelde hem de weg naar de plaats waar Atlas was.

Hercules vervolgde zijn reis. Eindelijk ontmoette hij Atlas. 'Waarom wil je de gouden appels?' vroeg Atlas. 'Mijn koning heeft mij opgedragen om hem deze drie gouden appels te geven,' zei Hercules. 'Het is een lange weg van hier naar die plaats. Alleen ik kan daarheen gaan. Houd deze lucht voor me vast. Ik zal ze halen voor je,' zei Atlas. Hercules was het daarmee eens. Hij hield de lucht op zijn schouders. Atlas liep weg. Hij was terug in een korte tijd. Hij legde de drie gouden appels neer aan de voet van Hercules. Hercules bedankte Atlas.

Hij verzocht Atlas om de lucht van hem terug te nemen. 'Neem de lucht terug?' zei Atlas listig. 'Ik heb het duizend jaar lang omhooggehouden. Ik kom terug na nog eens duizend jaar!' Hercules was verbaasd over wat Atlas hem vertelde. Maar hij sprak zijn verbazing niet uit. Hij herstelde zijn zintuigen en antwoordde: 'O! Zou je in dat geval de lucht een tijdje willen vasthouden? Ik zal een kussentje voor mijn schouders maken om de lucht te ondersteunen. Dan zal ik de lucht van je terugnemen.' Aldus sprak Hercules

heel zachtjes. Atlas stemde in. Atlas nam de lucht terug van Hercules. Hercules pakte onmiddellijk de drie gouden appels. Hij nam Atlas afscheid met een ondeugende glimlach op zijn gezicht. Hij liep weg naar Griekenland, Atlas sprakeloos en verbaasd achterlatend.

Hercules bereikte zijn geboorteland Griekenland na vele dagen reizen. Hij gaf de drie gouden appels aan de koning. De koning was verrast dat hij de gouden appels van Hercules kreeg. Hij was gelukkig. Maar hij deed alsof hij niet tevreden was. Maar stiekem was hij van plan om Hercules op weg te sturen naar een ander gevaarlijk avontuur.

Ezel van Hodja

Nasruddin Hodja nam zijn ezel mee naar de markt en verkocht hem voor 30 dinar.

De man die het kocht, probeerde hem meteen te veilen. ‘Kijk eens naar dit mooie dier!’ riep hij naar voorbijgangers. ‘Heb je ooit een beter exemplaar van een ezel gezien? Zie hoe schoon en sterk het is!’ En hij ging verder met het opsommen van de vele kwaliteiten van het dier. Aan het einde van zijn verkooppraatje zei een man dat hij er 40 dinar voor wou geven. Een andere man bood 50 aan. Een derde bood 55.

Hodja die aan het kijken was, was verbaasd over de interesse die iedereen in de ezel toonde. ‘Wat een idioot was ik het een gewoon dier te vinden,’ dacht Hodja. ‘Het is een onvergelijkbaar beest, één op een miljoen...’

Hij realiseerde zich plotseling dat de eigenaar een goed aanbod had gekregen en op het punt stond de bieding te sluiten. ‘75 dinar eenmaal...’ zei de man. ‘75 dinar andermaal...’ ‘80 dinars!’ zei Hodja.

Hodja de koning

Laten we genieten van het lezen van dit verhaal over Mulla Nasruddin Hodja.

Hodja liep diep in gedachten over een weg bij het paleis toen hij tegen een man aan liep. De man werd erg boos en begon te vloeken en te schreeuwen tegen Hodja. ‘Weet je wel wie ik ben?’ schreeuwde hij. ‘Ik ben de adviseur van de koning!’ ‘Dat is leuk,’ zei Hodja. ‘Voor wat mij betreft, ben ik een koning.’ ‘Een koning?’ vroeg de man. ‘Over welk land regeert u?’ ‘Ik heers over mezelf’, zei Hodja. ‘Ik ben meester van mijn emoties. Je zult nooit merken dat ik mijn zelfbeheersing zoals jij net deed.’

De man verontschuldigde zich en ging weg terwijl hij zich diep schaamde voor zichzelf.

De snelle os

Een paardenrace stond op het punt te worden gehouden en de deelnemers stonden op een rij. Mulla Nasruddin Hodja kwam met een os en vroeg het op te nemen in de race. ‘Ben je gek geworden?’ zeiden de organisatoren. ‘Welke kans maakt een os tegen paarden?’ ‘Je praat zo omdat je niets van mijn os weet,’ zei Hodja. ‘Toen hij nog slechts een kalf was, kon hij bijna net zo snel rennen als een pony. Nu hij ouder is, moet hij in staat zijn zelfs sneller te rennen.’

Hodja en de geleerde

Nasruddin Hodja, een geleerde een rivier over zettend, zei iets ongrammaticaals tegen hem. 'Heb je nooit grammatica gestudeerd?' vroeg de geleerde. 'Nee', zei Hodja. 'Dan is de helft van je leven verspild,' zei de geleerde, meewarig naar hem kijkend.

Enige tijd later wendde Hodja zich tot zijn passagier. 'Heb je ooit geleerd om te zwemmen?' vroeg hij. 'Nee', zei de geleerde. 'Dan is je hele leven verspild,' zei Hodja. 'We zinken.'

De verborgen schat

Er was eens een oude man die vier zonen had. Alle vier waren heel lui. Op een dag voelde de oude man zich ziek en telde zijn laatste dagen af in bed. Hij maakte zich zorgen over de toekomst van zijn zoons omdat de jongemannen erg aarzelden met werken. De zonen geloofden dat het geluk ze zou bevoordelen. De gezondheid van de oude man ging iedere dag achteruit en hij besloot te praten met zijn zoons over hun toekomst. Echter, zijn zoons luisterden niet naar hem. Uiteindelijk besloot de oude man een list met ze uit te halen om zijn zoons het belang van werk te laten merken.

Hij riep al zijn zoons en liet ze naast hem zitten op zijn bed. Hij zei dat hij een schatkist met gouden munten en dure juwelen voor ze had, en dat hij de schat gelijk onder hun vieren wou verdelen. De jonge mannen werden erg blij en vroegen waar hun vader de schat had neergelegd. De oude man antwoordde: 'Ik kan me niet precies de plaats herinneren waar ik de schat heb verborgen. Echter, de schatkist is begraven op ons land. Ik ben echter niet zeker van de plaats waar ik de schatkist heb verborgen.' Ondanks dat de luie jonge zonen blij waren, waren ze verdrietig dat de oude man de plaats vergeten had waar de schat verborgen was.

Na een paar dagen ging de oude man dood. De zonen besloten het land om te spitten om de schatkist te vinden. Ze werkten erg hard en spitten hun land. Ze konden geen schatkist vinden in het land.

Uiteindelijk besloten ze te graven op een plek in hun land die wat verschillend was van de rest van het oppervlak. De zonen geloofden dat de schat begraven lag op die plek. Ze groeven diep op die plek, maar vonden niets behalve water.

Een voorbijganger, die het land opmerkte en het water dat stroomde van die plek, sprak de zonen over akkerbouw. Op zijn advies zaaiden de vier zonen groentezaden, en plantten bladgroente en bloeiende planten op hun land. Omdat het land heel vruchtbaar was met voldoende water, werd het in een paar weken een vruchtbare tuin met voedzame groenten en bladgroenten. De vier zonen verkochten de groeten voor een goede prijs en verdienden veel geld.

Toen realiseerden ze zich dat het 'harde arbeid' was waar hun vader naar verwees als 'schatkist'. Gelijdelijk overwonnen de vier zonen hun luiheid, werkten hard, verdienden meer geld en leefden gelukkig.

Hard werk betaalt altijd.

Zoete ruzies

Op een dag maakte Mulla Nasruddin ruzie met zijn vrouw. Hij schreeuwde tegen haar totdat ze het niet meer kon verdragen en vluchtte naar het huis van haar buren. De Mulla volgde haar daar. De buren slaagden erin de boze echtgenoten te kalmeren en serveerden het echtpaar thee en snoep.

Toen ze enige tijd later naar hun huis terugkeerden, begonnen ze opnieuw te ruziën. Toen Nasruddin tegen haar begon te schreeuwen, opende zijn vrouw opnieuw de deur om naar buiten te rennen. ‘Ga deze keer naar het huis van de bakker,’ adviseerde hij. ‘Hij maakt heerlijk brood.’

De verwanten van Ezel

Hodja was op weg naar de markt met een mand vol groenten die hij op zijn ezel had geladen. Halverwege stopte de ezel plotseling. Hodja probeerde hem over te halen weer verder te gaan, maar het dier gaf niet toe. In woede en wanhoop begon Hodja hem te bewerken met een stok.

Mensen begonnen zich om hen heen te verzamelen. ‘Waarom slaat u het arme schepsel?’ vroeg een man. ‘Stop onmiddellijk het te slaan!’ beval een tweede man. ‘Wat een wrede man ben je!’ zei een derde.

Hodja gaf zijn ezel een bewonderende blik. ‘Als ik had geweten dat je zoveel verwanten had om je te verdedigen, zou ik je nooit hebben geslagen,’ zei hij. ‘Ik kan zien dat je uit een grote en luidruchtige familie komt.’ De mannen die opmerkingen hadden gemaakt, liepen verontwaardigd weg en de menigte verspreidde zich, Hodja achterlatend om zijn ezel aan te pakken zoals hij geschikt achtte.

De ezel die kon zingen

Eens woonde een wilde ezel in het bos. Hij had geen vrienden and leefde helemaal alleen.

Op een dag zag een passerende jakhals de ezel. Hij ging naar de ezel toe en zei: ‘Wat is er aan de hand? Waarom kijk je zo verdrietig, mijn goede vriend?’ De ezel draaide zich naar de jakhals en zei: ‘Ik heb geen vrienden en ben erg eenzaam.’ ‘Wel, maak je geen zorgen. Ik zal jouw vriend zijn vanaf vandaag.’, trooste de jakhals hem. Vanaf die dag werden de ezel en de jakhals hele goede vrienden. Ze werden altijd samen gezien.

Op een maanverlichte avond waren de jakhals en de ezel aan het wandelen door het bos. Het was een koele en mooie avond. Terwijl ze aan het wandelden waren, kwamen ze bij de buitenwijken van een dorp grenzend aan het bos. Daar, voor hun bevond zich een bosje fruitbomen. Ah, kijk! Hoe mooi en heerlijk die vruchten eruit zien.’, zei de ezel, ‘Laten we er een paar van eten’. ‘Ok’, zei de jakhals, ‘Maar laten we het heel stil doen.’ Ze gingen het bosje in en begonnen stilletjes van het fruit te eten. Na genoeg gegeten te hebben, lagen ze onder een boom, gelukkig en tevreden.

‘Dat was heerlijk, maar er mist iets vanavond,’ zei de ezel. ‘Wat dan?’, vroeg de jakhals. ‘Nou, muziek natuurlijk,’ antwoordde de ezel, en keek een beetje verbaasd. De jakhals vroeg: ‘Waar gaan we muziek vandaan halen?’. De ezel zei: ‘Weet je niet dat ik een verdienstelijk (goede) zanger ben?’. De jakhals was opgeschrikt. ‘Onthoud, we zijn in een boomgaard. Als de boer ons hoort, hebben we een probleem. Als je wil zingen, laten we dan hier weg gaan.’, adviseerde hij de ezel. ‘Jij denkt dat ik niet kan zingen, is het niet?’, vroeg de ezel met een gekwetste stem. ‘Wacht tot je mij hoort.’

De jakhals realiseerde zich dat de ezel niet bereid was zijn advies op te volgen. Hij ging weg, en verstopte zich achter een paar bomen. De ezel gooide zijn hoofd naar achter, en begon zijn lied. ‘He, haw’, balkte hij luid.

Toen de boeren het luide gebalk hoorden, kwamen ze aangerend met stokken en gaven de domme ezel een flink pak slaag dat de ezel achterliet met pijn overal.

Nadat de boeren waren weggegaan, ging de jakhals naar zijn vriend. Hij zei: ‘Is dit de prijs die je won met je gezang?’ ‘Ze kunnen goede muziek niet waarderen,’ antwoordde de gekwetste en beschaamde ezel.

Romeo en Juliet

Vele jaren geleden waren er in Verona, Italië, twee families. ‘Wij zijn de Capulets.’ ‘Wij zijn de Montagues.’ Deze families hadden altijd ruzie.

De Montagues hebben een zoon, Romeo De Capulets hebben een dochter, Juliet. Op een avond hebben de Capulets een feest, en Romeo gaat (er naar toe). Hij ontmoet Juliet en ze worden verliefd op elkaar. Juliets neef, Tybalt, ziet Romeo en wordt heel boos. ‘Hij is een Montague! Krijg hem!’ ‘Oh Romeo, waarom ben jij een Montague?’

Romeo en Juliet praten en besluiten te trouwen. Ze weten dat hun families erg boos zullen worden, dus gaan ze naar Broeder Lawrence en trouwen in het geheim.

De volgende dag ziet Tybalt Romeo. Hij is nog steeds boos op Romeo en wil met hem vechten. Romeo wil niet vechten maar zijn beste vriend, Mercutio, wil wel. ‘Als jij niet met hem vecht, doe ik het!’ Mercutio vecht met Tybalt. Tybalt doodt Mercutio! Romeo is zo geschokt dat hij met Tybalt vecht, en doodt hem op zijn beurt! De prins van Verona is heel boos en stuurt Romeo weg.

Juliet gaat naar Broeder Lawrence voor hulp. ‘Hier is een speciale drank. Je zult twee dagen lang slapen. Je familie zal denken dat je dood bent maar je zult wakker worden. Daarna kunnen jij en Romeo samen vrij zijn.’

Broeder Lawrence stuurt Romeo een brief om hem het plan te vertellen. Maar Romeo krijgt het bericht niet. Hij hoort dat Juliet dood is!

Romeo is zo verslagen dat hij wat gif koopt en naar Juliet gaat om haar te zien. ‘Nu zal ik voor altijd bij je blijven.’ Juliet wordt te laat wakker! Ze ziet wat er gebeurd is. ‘Oh nee! Je hebt geen gif voor mij achter gelaten, maar hier is je mes.’ Romeo en Juliet zijn beiden dood.

Broeder Lawrence vertelt de Capulets en de Montagues wat er gebeurd is. Ze zijn zo verdrietig dat ze overeenkomen geen ruzie meer te maken.

De vos die vast kwam te zitten

Er was eens een hongerige vos die zocht naar iets te eten. Hij had erge honger. Hoe hard hij ook probeerde, de vos kon geen eten vinden. Uiteindelijk ging hij naar de rand van het bos en zocht daar naar voedsel.

Plotseling zag hij een grote boom met een gat erin. In het gat zat een pakje. De hongerige vos dacht onmiddellijk dat er voedsel in zou kunnen zitten, en werd heel blij. Hij sprong in het gat. Toen hij het pakketje opende, zag hij er sneetjes brood, vlees and fruit in. Een oude houthakker had het eten in de boomstronk gestopt voordat hij bomen begon om te hakken in het bos. Hij wou het gaan eten voor zijn lunch. De vos begon blij te eten.

Nadat hij klaar was met eten, had hij dorst en besloot het gat te verlaten en wat water te drinken uit een naburige bron. Echter, hoe hard hij ook probeerde, hij kon niet uit het gat komen.

Weet je waarom? Ja, de vos had zo veel voedsel gegeten dat hij te dik was geworden om door het gat te passen.

De vos was erg verdrietig en bang. Hij zei tegen zichzelf: ‘Had ik maar even nagedacht voordat ik het gat in sprong.’

The schone slaapster

Er was eens een koningin die een mooie baby dochter had. Ze vroeg alle feeën in het koninkrijk bij de doop te zijn, maar vergat per ongeluk 'e'en van hun, die ook een soort heks was, uit te nodigen. Zij kwam toch, en toen zij langs de wieg van de baby liep, zei ze: 'Als jij zestien bent, zul jij je verwonden aan een spintol en doodgaan.' 'Oh, nee!', riep de koningin vol afschuw. Een goed fee zong gauw een magische toverspreuk om de vloek te veranderen. Als ze zich zou bezeren, zou het meisje in een heel diepe slaap vallen in plaats van sterven.

De jaren gingen voorbij, het kleine prinsesje groeide op en werd het mooiste meisje van het hele koninkrijk. Haar moeder was altijd heel zorgvuldig om haar weg te houden van spintollen, maar de prinses, op haar zestiende verjaardag, toen ze wandelde door het kasteel, kwam een kamer binnen waar een oude bediende aan het spinnen was. 'Wat doe je?', vroeg ze de bediende. 'Ik ben aan het spinnen. Heb je niet eerder een spintol gezien?' 'Nee. Laat het me eens zien.' De bediende overhandigde de spintol aan het meisje ldsots en ze prikte zichzelf ermee, en met een zucht viel ze op de grond. De doodsbange, oude vrouw haaste zich om het de koningin te vertellen.

Buiten zichzelf van angst deed de koningin haar best haar dochter te wekken, maar vergeefs. De hofartsen en tovenaars werden geroepen, maar er was niets dat ze konden doen. Het meisje kon niet gewekt worden uit haar diepe slaap. De goede fee, die in staat was het ergste van de vloek weg te nemen, kwam ook, en de koningin zei tegen haar: 'Wanneer wordt mijn dochter wakker?' 'Ik weet het niet,' gaf de fee bedroefd toe. 'Binnen een jaar, tien jaar of twintig?', ging de koningin door. 'Misschien over honderd jaar. Wie weet?', zei de fee. 'Wat zou haar wekken?', vroeg de koningin huilend. 'Liefde,' antwoordde de fee. 'Als een man, zuiver van hart, verliefd op haar wordt, dan wordt zij weer tot leven gebracht!' 'Hoe kan een man verliefd worden op een slapend meisje?', snikte de koningin. Haar hart brak, en een paar dagen later ging ze dood.

De slapende prinses werd naar haar kamer gebracht en op een bed gelegd omgeven door bloemenkransen. Ze was zo mooi, met een lieflijk gezicht, niet zoals dat van de doden, maar roze zoals dat van diegenen die vredig slapen. De goede fee zei tegen zichzelf, 'Als ze wakker wordt, wie ziet ze dan om zich heen? Vreemde gezichten en mensen die ze niet kent? Ik kan dat nooit laten gebeuren. Dat zou te pijnlijk zijn voor dit ongelukkige meisje.' En dus sprak de fee een spreuk uit; en iedereen die in het kasteel woonde — soldaten, ministers, bewakers, bedienden, hofdames, pages, koks, meiden en ridders —, allen vielen in een diepe slaap, waar ze ook maar waren op dat moment. 'Nu,' dacht de fee, 'wanneer de prinses wakker wordt, zullen zij ook wakker worden, en het leven gaat verder vanaf daar.' En ze verliet het kasteel, dat nu gehuld was in stilte.

Er was geen geluid te horen, niets bewoog behalve de klokken, maar toen zij ook affliepen, stopten ze, en de tijd stopte met hun. Zelfs niet het zachtste geruis was te horen, alleen de wind fluitend rond de torens, geen enkele stem, alleen de roep van vogels. De jaren spoeden voorbij. Op de kasteelgronden groeiden de bomen omhoog. De struiken werden dicht en verwilderd, het gras drong de hoftuinen binnen, en de klimplanten verspreidden zich over de muren. In honderd jaar ontstond een dicht bos.

Nu gebeurde het dat een prins in die landen aankwam. Hij was de zoon van een koning in een naburig land. Jong, knap en treurig zocht hij in eenzaamheid alles wat hij niet kon vinden in het gezelschap van andere mensen: zachtaardigheid, oprechtheid en netheid.

Rijdend op zijn betrouwbare paard kwam hij aan, op een dag, bij het donkere bos.

Avontuurlijk ingesteld besloot hij het te onderzoeken. Hij baande zich een weg, langzaam en met moeite, omdat de bomen en struiken groeiden in een dikke wirwar. Een paar uur later, de moed verliezend en net toen hij zijn paard wilde omdraaien en terug gaan, dacht hij iets te zien door de bomen. Hij duwde de takken terug. Wonder boven wonder! Daar voor hem stond een kasteel met hoge torens. De jonge man stond stokstijf stil in verwondering, 'Ik vraag me af van wie dit kasteel is?', dacht hij.

De jonge prins reed door naar het kasteel. De ophaalbrug was neergelaten, en, zijn paard bij de teugels houdend, liep hij eroverheen. Onmiddellijk zag hij de inwoners liggen over de trappen, de zalen en de tuinen, en hij zei tot zichzelf: 'Mijn hemel!'. 'Ze zijn dood!'. Maar even later merkte hij op dat ze vast in slaap waren. 'Word wakker', riep hij, maar niemand bewoog. Nog steeds volkomen verbaasd, ging hij het kasteel in en ontdekte steeds meer mensen, liggend op de grond in diepe slaap.

Alsof hij geleid werd aan de hand, in de volledige stilte, bereikte de prins uiteindelijk de kamer waar de mooie prinses in diep slaap lag. Een lange tijd stond hij te staren naar haar gezicht, zo sereen, zo vredig, lieflijk en puur; en hij voelde een liefde in zijn hart ontspringen die hij altijd had gezocht maar nooit vond. Overmand door emotie, ging hij naar het meisje, tilde haar kleine, witte hand op en kuste het zachtjes. Bij die kus opende de prinses snel haar ogen, en al wakker wordend van haar lange slaap, zag ze de prins naast haar en mompelde, 'Oh, eindelijk ben je gekomen! Ik heb op jou gewacht in mijn dromen. Ik heb zo lang gewacht.' Op dat moment werd de vloek verbroken.

De prinses stond op, haar hand uithoudend naar de prins. En het gehele kasteel werd ook wakker. Iedereen stond op, en allen keken rond in verbazing, zich afvragend wat er gebeurd was. Toen zij het uiteindelijk begrepen, renden ze naar de prinses, die mooier en gelukkiger was dan ooit.

Een paar dagen later klonk in het kasteel, dat kort tevoren nog in stilte was gehuld, het geluid van gezang, muziek en blij gelach tijdens het grote feest dat gegeven werd ter ere van de prins en prinses die zouden gaan trouwen. Ze leefden nog lang en gelukkig, zoals ze altijd doen in sprookjes.

Een halve beloning

Mahesh Das was een staatsburger in het koninkrijk Akbar. Hij was een intelligente jongeman. Eens toen Akbar in het bos ging jagen, raakte hij de weg kwijt. Mahesh Das die in de buitenwijken woonde, hielp de koning het paleis te bereiken. De keizer beloofde hem met zijn ring. De keizer beloofde ook hem een verantwoordelijke post aan zijn hof te geven.

Na een paar dagen ging Mahesh Das naar het hof. De bewaker stond hem niet toe binnen te gaan. Mahesh Das toonde de bewaker de ring die de koning hem had gegeven. Nu dacht de bewaker dat de jonge man zeker meer beloningen van de koning zou krijgen. De hebberige bewaker liet hem het hof binnen onder één voorwaarde. Het was dat Mahesh Das hem de helft van de beloning zou betalen die hij van de keizer zou krijgen. Mahesh Das accepteerde de voorwaarde.

Hij ging toen de hof binnen en toonde de ring aan de koning. De koning die Mahesh herkende, vroeg hem: ‘O jongeman! Wat verwacht u als beloning van de koning van Hindustan?’ ‘Majesteit! Ik verwacht 50 zweepslagen van jou als beloning.’ antwoordde Mahesh Das. De hovelingen waren verbluft. Ze dachten dat hij gek was. Akbar dacht na over zijn verzoek en vroeg hem de reden. Mahesh Das zei dat hij hem de reden zou vertellen na zijn beloning te hebben ontvangen. Toen geselden de mannen van de koning hem overeenkomstig zijn wens.

Na de 25ste zwaai verzocht Mahesh Das de koning om de bewaker te halen die bij de poort stond. De bewaker verscheen voor de koning. Hij was blij met de gedachte dat hij gehaald was om te worden beloond. Maar tot zijn verrassing, vertelde Mahesh Das de koning, ‘Jahampana! Deze hebzuchtige bewaker liet me binnen, op voorwaarde dat ik hem de helft betaal van de beloning die ik krijg van u. Ik wilde hem een lesje leren. Geef alstublieft de resterende 25 zweepslagen aan deze bewaker zodat ik mijn belofte aan hem kan houden.’ De koning beval vervolgens dat de bewaker 25 zweepslagen werd gegeven, samen met 5 jaar gevangenisstraf.

De koning was erg blij met Mahesh Das. Hij noemde hem Raja Birbal en maakte hij minister president.

Het verschil maken

Ryokan was een bekende zen-leraar. Op een dag zag een visser hem op het strand lopen, net na een storm. De storm had duizenden zeesterren de kust op gespoeld, en ze begonnen op te drogen. Ze zouden snel allemaal dood zijn. Ryokan raapte zeesterren op en gooide ze terug de zee in.

De visser haalde de leraar in en zei: ‘Je hoopt toch zeker niet al deze zeesterren terug de zee in te kunnen gooien? Ze zullen met duizenden sterven hier. Ik heb het eerder zien gebeuren. Jouw moeite zal geen verschil maken.’ ‘Voor deze wel,’ zei Ryokan, weer een nieuwe zeester terugwerpend in zee.

Birbal verkort de weg

Keizer Akbar reisde naar een verre plaats samen met enkele van zijn hovelingen. Het was een warme dag en de keizer was vermoeid van de reis. ‘Kan niemand deze weg voor mij verkorten?’ vroeg hij ruzieachtig. ‘Dat kan ik’, zei Birbal. De andere hovelingen keken elkaar verward aan. Ze wisten allemaal dat er geen ander pad door het heuvelachtige terrein was. De weg waarop ze reisden was de enige die hen naar hun bestemming kon brengen.

‘Je kunt de weg inkorten?’ zei de keizer. ‘Ok, doe het.’ ‘Dat zal ik doen,’ zei Birbal. ‘Luister eerst naar dit verhaal dat ik moet vertellen.’

En rijdend naast de draagstoel van de keizer, begon hij een lang en intrigerend verhaal dat Akbar, en al diegenen die luisterden, in zijn greep hield. Voordat ze het wisten, hadden ze het einde van hun reis bereikt. ‘We hebben het bereikt?’ riep Akbar uit. ‘Zo snel?’ ‘Wel,’ grinnikte Birbal, ‘je zei dat je wou dat de weg werd ingekort.’

Birbal draait de zaken om

Keizer Akbar vertelde een droom. De droom begon ermee dat Akbar en Birbal naar elkaar toe te liepen op een maanloze nacht. Het was zo donker dat ze elkaar niet konden zien en ze botsten en vielen. ‘Gelukkig voor mij’, zei de keizer. ‘Ik viel in een plas payasam. Maar raad eens waar Birbal in viel?’ ‘Wat, majesteit?’ vroegen de hovelingen. ‘Een goot!’ Het hof galmde van het lachen. De keizer was heel blij dat hij eindelijk een keer Birbal had kunnen beetnemen.

Maar Birbal was onverstoorbaar. ‘Majesteit,’ zei hij toen het lachen was opgehouden. ‘Vreemd genoeg had ik ook dezelfde droom. Maar in tegenstelling tot jou heb ik tot het eind geslapen. Toen je uit die plas smakelijke payasam klom en ik uit die stinkende goot, ontdekten we dat er geen water was om onszelf schoon te maken, dus raad eens wat we deden?’ ‘Wat?’ vroeg de keizer behoedzaam. ‘We likten elkaar schoon!’

De keizer werd rood van schaamte en besloot nooit meer te proberen Birbal te vlug af te zijn.

Slim geteld

Keizer Akbar had de gewoonte raadsels en puzzels aan zijn hovelingen voor te leggen. Hij vroeg vaak vragen die vreemd waren en geestig. Het vroeg veel wijsheid deze vragen te beantwoorden.

Eens vroeg hij een hele rare vraag. De hovelingen waren met stomheid geslagen door zijn vraag. Akbar keek naar zijn hovelingen. Terwijl hij keek, begon het ene na het andere hoofd te hangen op zoek naar een antwoord. Precies op dat moment betrad Birbal de hofuin.

Birbal, die het karakter van de keizer kende, doorzag de situatie snel en vroeg, 'Mag ik de vraag weten, zodat ik een antwoord kan proberen te vinden?' Akbar zei: 'Hoeveel kraaien zijn er in deze stad?' Zonder zelfs maar een moment na te denken, antwoordde Birbal: 'Er zijn vijftigduizend vijfhonderd en negen-en-tachtig kraaien, mijn heer.'

'Hoe weet je dat zo zeker?', vroeg Akbar. Birbal zei: 'Laat uw mannen tellen, mijn heer. Als u meer kraaien vindt, betekent het dat sommige gekomen zijn om hier hun familie te bezoeken. Als u minder kraaien vindt, betekent het dat sommige bij hun familie elders op bezoek zijn.'

Akbar was erg ingenomen met Birbals gevatheid.

Vraag voor vraag

Op een dag zei Akbar tegen Birbal: ‘Kun je me vertellen hoeveel armbanden je vrouw draagt?’ Birbal zei dat hij dat niet kon. ‘Je kan dat niet?’ riep Akbar uit. ‘Je ziet haar handen elke dag terwijl ze je eten serveert. Toch weet je niet hoeveel armbanden ze op haar handen heeft? Hoe kan dat?’ ‘Laten we naar de tuin beneden gaan, Majesteit,’ zei Birbal, ‘en ik zal het u zeggen.’

Ze liepen de kleine trap af die naar de tuin leidde. Birbal wendde zich tot de keizer: ‘Uwe Majesteit,’ zei hij, ‘u gaat deze trap elke dag op en af. Kunt u me vertellen hoeveel treden er in de trap zitten?’ De keizer grijnsde schaapachtig en veranderde snel van onderwerp.

Birbals zoete antwoord

Op een dag verraste keizer Akbar zijn hovelingen met een vreemde vraag. ‘Als iemand aan mijn snorharen trekt, wat voor soort straf zou hij moeten krijgen?’, vroeg hij. ‘Hij zou gegeseld moeten worden!’ zei een hoveling. ‘Hij zou opgehangen moeten worden!’ zei een ander. ‘Hij zou onthoofd moeten worden!’ zei een derde.

‘En wat vind jij, Birbal?’ vroeg de keizer. ‘Wat denk jij dat gedaan zou moeten worden als iemand aan mijn snorharen trekt?’ ‘Hij zou snoep moeten krijgen’, zei Birbal. ‘Snoep?’, de andere hovelingen haptten naar adem. ‘Ja,’ zei Birbal, ‘snoep, omdat de enige die aan ’s majesteits snorharen durft te trekken zijn kleinzoon is.’

De keizer was zo ingenomen met het antwoord dat hij zijn ring af deed en aan Birbal gaf als beloning.

Birbal de bediende

Op een dag reden Akbar en Birbal door het landschap en kwamen toevallig langs een koolveld. ‘Kool is zulk een heerlijke groente!’ zei Akbar. ‘Ik hou gewoon van kool.’ ‘Kool is de koning onder de groenten!’ zei Birbal.

Een paar weken later reden ze opnieuw langs het koolveld. Deze keer maakte de keizer een gezicht toen hij de groenten zag. ‘Ik hield altijd van kool, maar nu heb ik er geen zin in.’ zei Akbar. ‘De kool is een smakeloze groente’ stemde Birbal in. De keizer was erg verbaasd. ‘Maar de laatste keer dat je zei dat het de koning onder de groenten was!’ ‘Dat zei ik,’ gaf Birbal toe, ‘Maar ik ben uw dienaar, Majesteit, niet die van de kool.’

Birbal de wijze

Ram en Sham beweerden ieder de eigenaar te zijn van dezelfde mangoboom. Op een dag benaderden ze Birbal en vroegen hem het geschil op te lossen. Birbal zei tegen hen: 'Er is maar 'e'en manier om de zaak te regelen. Pluk alle vruchten op de boom en verdeel ze gelijkelijk tussen jullie twee. Daarna, hak de boom om en verdeel het hout.'

Ram vond dat een eerlijke uitspraak en zei dat. Maar Sham was ontzet (met afschuw vervuld). 'Edelachtbare' zei hij tegen Birbal 'Ik heb die boom zeven jaar lang onderhouden. Ik heb liever dat Ram hem heeft dan dat hij omgehakt wordt.' 'Uw bezorgdheid voor de boom heeft me alles verteld wat ik wilde weten,' zei Birbal en verklaarde Sham de echte eigenaar van de boom.

Het scherpste schild en zwaard

Een man die speren en schilden maakte, kwam eens aan het hof van Akbar. ‘Majesteit, niemand kan schilden en speren maken gelijk aan de mijne,’ zei hij. ‘Mijn schilden zijn zo sterk dat niets ze kan doorboren en mijn speren zijn zo scherp dat er niets is dat ze niet kunnen doorboren.’ ‘Ik kan zeker bewijzen dat je het bij één punt fout hebt,’ zei Birbal plotseling. ‘Onmogelijk!’ verklaarde de man. ‘Houd een van je schilden omhoog en ik zal het doorboren met een van je speren,’ zei Birbal met een glimlach.

Birbal is kortaf

Op een dag vroeg Akbar zijn hovelingen of zij hem het verschil tussen waarheid en leugen konden vertellen in drie woorden of minder. De hovelingen keken elkaar verbijsterd aan. ‘Wat denk jij ervan, Birbal?’ vroeg de keizer. ‘Ik ben verrast dat jij ook stil bent.’ ‘Ik ben stil omdat ik anderen de kans wil geven te spreken,’ zei Birbal. ‘Niemand anders heeft het antwoord,’ zei de keizer. ‘Dus ga je gang en vertel me wat het verschil is tussen waarheid en onwaarheid – in drie woorden of minder.’

‘Vier vingers’ zei Birbal. ‘Vier vingers?’ vroeg de keizer, verbijsterd. ‘Dat is het verschil tussen waarheid en leugen, Majesteit,’ zei Birbal. ‘Dat wat je met je eigen ogen ziet, is de waarheid. Dat waarvan je alleen maar gehoord hebt, is misschien niet waar. Eigenlijk, vaker wel dan niet, is het onjuist.’ ‘Dat klopt,’ zei Akbar. ‘Maar wat bedoelde je te zeggen dat het verschil vier vingers is?’ ‘De afstand tussen je ogen en je oren is de breedte van vier vingers, majesteit,’ zei Birbal grijnzend.

Het geschil over de put

Eens was er een klacht bij de koning Akbars rechtbank. Er waren twee burens die hun tuin deelden. In die tuin was er een bron die in eigendom was van Iqbal Khan. Zijn buurman, die boer was, wilde de put kopen voor irrigatiedoeleinden. Daarom tekenden ze een overeenkomst, waarna de boer de bron bezat. Maar zelfs na de verkoop van de put aan de boer, bleef Iqbal water halen uit de put.

Boos hierover, was de boer naar de rechtbank gekomen om zijn recht te halen bij koning Akbar. Koning Akbar vroeg Iqbal naar de reden om water uit de bron te halen, zelfs nadat hij die aan de boer had verkocht. Iqbal antwoordde dat hij alleen de bron aan de boer had verkocht, maar niet het water erin.

Koning Akbar wilde dat Birbal, die aanwezig was in de rechtbank en naar het probleem luisterde, het geschil zou oplossen. Birbal kwam naar voren en gaf een oplossing. Hij zei: 'Iqbal, je zegt dat je alleen de bron aan de boer hebt verkocht. En je beweert dat het water van jou is. Hoe komt het dan dat je jouw water in iemand anders put kunt houden zonder huur te betalen?' Iqbal's bedrog werd op een slimme manier weerlegd.

De boer kreeg zijn recht en Birbal werd fatsoenlijk beloond.

Lijst met blinden

Eens vroeg koning Akbar Birbal of hij het aantal blinde burgers van hun koninkrijk kende. Raja Birbal had Akbar gevraagd om hem een week tijd te geven. De volgende dag bleek Raja Birbal schoenen te repareren op de stadsmarkt. Mensen waren verbaasd te zien dat Birbal zulk werk deed. Velen van hen begonnen zich vragen 'Birbal !! Wat ben je aan het doen?' Als hem deze vraag werd gesteld door iemand begon hij iets op te schrijven.

Dit ging een week lang door totdat op de 7de dag koning Akbar zelf Birbal dezelfde vraag stelde. Zonder hem antwoord te geven, meldde Birbal zich de volgende dag aan het hof en overhandigde een briefje aan koning Akbar. Akbar las het briefje toen hij ontdekte dat het een grote lijst was blinde mensen.

Keizer Akbar was verbluft toen hij zijn eigen naam in de lijst vond. vertoorn hierdoor, vroeg Akbar aan Birbal de reden zijn naam op de lijst te schrijven. Birbal zei: 'O! Majesteit! Net als alle andere mensen zag u mij ook slippers repareren, maar u vroeg me toch wat ik aan het doen was. Daarom moest ik uw naam ook opnemen.' Akbar begon hierom te lachen en iedereen had plezier in Birbal's gevoel voor humor.

Een handvol antwoorden

Een jonge Zen student ging naar de markt om groenten te kopen voor het klooster waar hij studeerde. Onderweg ontmoette hij een student van een ander klooster. ‘Waar ga je heen?’ vroeg de eerste student. ‘Waarnaar mijn benen me ook maar brengen,’ antwoordde de ander. De eerste student piekerde over het antwoord omdat hij zeker wist dat het een diepe betekenis had. Toen hij terugkeerde naar het klooster, vermeldde hij het gesprek aan zijn leraar, die zei: ‘Je had hem moeten vragen wat hij zou doen als hij geen benen had.’

De volgende dag was de student opgetogen dezelfde jongen naar hem toe te zien komen. ‘Waar ga je heen?’ vroeg hij en zonder het antwoord af te wachten vervolgde hij: ‘Waar je benen je ook brengen, neem ik aan. Nou, laat me jou het vragen.’ ‘Je vergist je,’ onderbrak de andere jongen, ‘Vandaag ga ik waar ook maar de wind waait.’ Dit antwoord verwarde de eerste jongen zodanig dat hij niets kon bedenken om te zeggen. Toen hij de kwestie aan zijn leraar voorlegde, zei de oude man: ‘Je had hem moeten vragen wat hij zou doen als er geen wind was.’

Een paar dagen later zag de student de jongen weer op de markt en haastte zich hem aan te spreken, overtuigd dat deze keer hij het laatste woord zou hebben. ‘Waar ga je heen?’ vroeg hij, ‘Waar je benen je ook maar naar toe brengen of waarheen de wind waait? Nou, laat het me je vragen.’ ‘Nee, nee,’ onderbrak de jongen, ‘Vandaag ga ik groenten kopen.’

De luie dromer

Eens, in een klein dorp, woonde een arme Brahmaan. Hij was erg geleerd, maar deed de hele dag niets. Hij leefde van de aalmoezen die de dorpelingen hem elke dag gaven.

Op een dag, zoals gewoonlijk, stond de Brahmaan op in de ochtend, voerde zijn ochtendrituelen uit, en ging naar buiten om te bedelen om aalmoezen. Terwijl hij van deur tot deur ging, gaven mensen hem verschillende dingen. Sommigen gaven linzen. Anderen gaven hem rijst, en weer anderen gaven hem groenten. Maar één ruimhartige dame gaf de Brahmaan een grote hoeveelheid meel. ‘Ah, wat een geluk. I hoof voorlopig niet te bedelen om aalmoezen’, dacht de Brahmaan bij zichzelf. Hij ging naar huis en kookte zijn lunch.

Nadat hij gegeten had, deed de Brahmaan het meel in een grote aarden pot en hing het bij zijn bed. ‘Nu zal het veilig zijn voor de ratten’, zei hij bij zichzelf toen hij ging liggen in zijn bed voor een middagslaapje.

Hij begon te denken, ‘Ik wil dit meel bewaren totdat er een hongersnood is. Dan zal ik het verkopen voor een heel goede prijs. Daarmee zal ik een paar geiten kopen. Al snel zal ik een grote kudde geiten hebben. Met hun melk zal ik geld verdienen. Dan zal ik een koe kopen en een stier. Al snel zal ik ook een grote kudde koeien hebben. Hun melk zal me veel geld bezorgen. Ik zal erg rijk worden. Ik zal voor mezelf een paleis bouwen en trouwen met een mooie vrouw. Dan zullen we een kleine zoon hebben. Ik zal een trotse vader zijn. Binnen een paar maanden zal mijn zoon beginnen te kruipen. Hij zal stout zijn and ik zal me zorgen maken of hij in problemen zal komen. Ik zal mijn vrouw roepen om voor hem te zorgen Maar zij zal druk zijn met huishoudelijk werk, en mijn roep negeren. Ik zal zo boos worden dat ik haar zal trappen om haar een lesje te leren.’

De Brahmaan gooide zijn been omhoog. Zijn voet raakte de pot met meel boven zijn hoof en die kwam naar beneden met doorslaande knal, het meel helemaal over de vieze grond verkwistend. De luie Brahmaan realiseerde dat zijn domheid en trots hem een waardevolle hoeveelheid meel hadden gekost.

De luiheid en domheid leerden hem een les. Daarna leefde hij een actief leven dat veel opleverde.

Beleg van Wenen (1683)

Het Beleg van Wenen was een beleg van Wenen door de Ottomanen in 1683 en begon op 14 juli dat jaar. Het was een belangrijke gebeurtenis in de wereldgeschiedenis. Het goed georganiseerde 138.000 man tellende leger van de Ottomanen, dat bijna nog nooit had verloren, verloor van een leger van 70.000 Europeanen.

Het Ottomaanse Rijk had in de eeuwen daarvoor heel Zuid-Oost-Europa veroverd. Maar de Ottomanen wilden meer. Het aartshertogdom Oostenrijk dat hoorde bij het Heilige Roomse Rijk was slecht verdedigd. Het was ook verzwakt door voortdurende oorlogen tegen de Ottomanen.

De Ottomanen zélf hadden een hoog moreel (dat betekende dat de soldaten optimistisch waren), goede kanonnen en een speciale eenheid: De Janitsaren. Dat waren speciaal getrainde soldaten die op zwakke punten van de vijand werden ingezet. Het leek er dan ook ook dat Wenen snel zou vallen. De buitenste muur was al veroverd en het leek slechts een kwestie van tijd voordat de Ottomanen zouden winnen. Maar het liep anders.

Wenen was dus volledig omsingeld en de burgers van Wenen hadden al bijna de hoop opgegeven. Het leek een herhaling te worden van Constantinopel. Dat is het niet geworden.

Het was vroeg in de ochtend, 11 september 1683. Als uit een sprookje kwam de Poolse koning Jan III Sobieski aanzetten met een groot leger. Hij bedacht een sluw plan om de Turken te verslaan, dat is hem gelukt. Eerst vielen de Pools-Duitse soldaten te voet omstebeurt aan. Nadat het Ottomaanse leger zich in veiligheid probeerde te brengen door grote bewegingen te maken viel de Oostenrijks-Poolse zware cavalerie (soldaten te paard) van rechts aan. Ze veroorzaakten enorme schade.

Na 13 uur was het zover: De Ottomanen waren verslagen, Wenen was gered. De Ottomanen vluchtten door Hongarije en kwamen aan in Belgrado.

Daar kreeg de leider van de Ottomanen, Kara Mustafa, een pakje van de sultan. Er zat een zwarte sjaal in. Hij moest zich ophangen.

Honden

Honden zijn gedomesticeerde zoogdieren, geen natuurlijke wilde dieren. Ze zijn oorspronkelijk gefokt uit wolven. Ze zijn al heel lang door mensen gefokt, en waren de eerste dieren die ooit gedomesticeerd werden.

Tegenwoordig worden sommige honden als huisdier gehouden, andere worden gebruikt om mensen te helpen hun werk te doen. Ze zijn een populair huisdier, omdat ze meestal speels zijn, vriendelijk, loyaal en naar mensen luisteren. Dertig miljoen honden in de Verenigde Staten zijn geregistreerd als huisdier. Honden eten zowel vlees als groenten, vaak met elkaar vermengd en in de winkel verkocht als hondenvoer. Honden hebben vaak werk, zoals politiehonden, legerhonden, hulphonden, vuurhonden, koeriers, jachthonden, schaaphonden of reddingshonden.

Ze worden soms 'canines' genoemd van het Latijnse woord voor dog – canis. Soms gebruiken mensen ook 'hond' om andere type honden te beschrijven, zoals wolven. Een babyhond wordt een pup of puppy genoemd. Een hond heet een puppy tot hij ongeveer een jaar oud is.

Honden worden soms 'de beste vriend van de mens' genoemd omdat ze als huisdieren worden gehouden en meestal loyaal zijn en graag in de buurt van mensen verkeren.

Honden hebben vier poten en maken een 'blaf', 'woef' of 'arf' geluid. Honden achtervolgen vaak katten en de meeste honden halen een bal of een stok.

Honden kunnen beter ruiken en horen dan mensen, maar zien kleur niet goed omdat ze kleurenblind zijn. Door de anatomie van het oog kunnen honden beter zien bij weinig licht dan mensen. Ze hebben ook een breder gezichtsveld.

Net als wolven reizen wilde honden in groepen die roedels worden genoemd. Roedels met honden zijn geordend op rang, en honden met een lage rang zullen zich onderwerpen aan andere honden met een hogere rang. De hond met de hoogste rang wordt de alfa man genoemd. Een hond in een groep helpt en zorgt voor anderen. Gedomesticeerde honden beschouwen hun eigenaar vaak als het alfamannetje.

Verschillende hondenrassen hebben verschillende levensduren. Over het algemeen leven kleinere honden langer dan grotere. De grootte en het ras van de hond beïnvloeden hoe lang de hond gemiddeld leeft. Rassen zoals de teckel leven meestal vijftien jaar, Chihuahuas kunnen een leeftijd van twintig jaar bereiken. De grote Deense dog, van de andere kant, heeft een gemiddelde levensduur van zes tot acht jaar; sommige grote Deense Doggen zijn tien jaar oud geworden.

Alle honden zijn afstammelingen van wolven, door domesticatie en kunstmatige selectie. Dit is bekend omdat DNA-genoomanalyse is gedaan om dit te ontdekken. Ze zijn door mensen gefokt. Het vroegst bekende fossiel van een huishond is van 31.700 jaar geleden in België. Honden leven al minstens 30.000 jaar met mensen. In 2013 werd een studie gepubliceerd die aantoonde dat de schedel en tanden van een canid, gedateerd 33.000 jaar geleden, kenmerken hadden die dichter bij een hond dan bij een wolf lagen, en de auteurs concluderen dat 'dit exemplaar een hond kan zijn in de zeer vroege stadia van domesticatie, dwz een "beginnende" hond.' De onderzoekers suggereren dat het echter een lijn was die niet leidde tot moderne honden. Genetisch gezien is dit materiaal dichter bij dat van een moderne hond dan bij dat van een wolf. Andere tekenen van domesticatie zijn dat honden soms samen met mensen werden begraven. Bewijs hiervan is een tombe in Bonn, waar een man van ongeveer 50 jaar oud, een vrouw van ongeveer 25 jaar oud, de overblijfselen van een hond, plus andere artefacten werden gevonden. Radiokoolstofdatering liet zien dat de

menselijke botten tussen 13.300 en 14.000 jaar oud waren.

Honden worden vaak de ‘beste vriend van de mens’ genoemd omdat ze passen in het menselijk leven. Honden kunnen op verschillende manieren mensen van dienst zijn. Er zijn bijvoorbeeld waakhonden, jachthonden, schaaphonden, geleidehonden voor blinden en politiehonden. Er zijn ook honden die zijn opgeleid om te ruiken naar ziekten in het menselijk lichaam of om bommen of illegale drugs te vinden. Deze honden helpen soms politie op luchthavens of andere ruimtes. Sniffer honden (meestal beagles) worden soms getraind voor dit werk. Honden zijn zelfs door Rusland de ruimte in gestuurd, een paar jaar eerder dan een mens. De eerste hond die omhoog gestuurd werd, heette Laika, maar ze stierf binnen een paar uur.

De ezel en de hond

Een timmerman had een ezel en een hond. Zowel de ezel als de hond hielpen hun meester op vele manieren. Op een nacht, braken een paar dieven in het huis van de timmerman. De hond hoorde ze en begon te blaffen. De timmerman stond op en de burens ook. 'Wat is dat? Een hond. Laten we vluchten,' zeiden de dieven. Ze vreesden enige gevaarlijke gevolgen. Tegen die tijd verzamelden zich veel mensen op straat. Ze probeerden weg te rennen maar ze werden gepakt door de mensen. De timmerman zei: 'Ik ben blij dat ik deze hond in mijn huis had. Ik weet zeker dat de dieven me hadden geplunderd als mijn hond niet had geblaft.' De timmerman was erg trots op de hond. Iedereen prees de hond.

Vanaf die dag begon de ezel te denken: 'De meester denkt dat de hond een nuttiger dier is dan ik.' De ezel besloot dat hij zijn meester, de timmerman, zou laten zien dat hij ook nuttig kon zijn, net als de hond.

Een paar dagen gingen dagen voorbij. Op een nacht, gebeurde het dat de twee dieven opnieuw het huis van de timmerman binnengingen. De dieven merkten de dieren op die in het huis aanwezig waren. 'We moeten voorzichtig zijn, vriend! Ik heb gehoord dat een hond dit huis bewaakt,' zei een dief tegen de ander. Terwijl de dieven naar binnen gluurden, zagen ze de hond net buiten de voordeur zitten. 'Het lijkt erop dat de hond heel alert is,' zei een dief. 'Het is beter om dit huis met rust te laten. We kunnen maar beter meteen gaan,' zei de andere dief en de twee dieven vluchtten.

Maar onopgemerkt door de dieven, bekeek de ezel dit alles. Hij dacht: 'Dit is een goede mogelijkheid om mijn meester te laten zien dat ook ik nuttig voor hem kan zijn. De dieven zijn weggelopen. Als ik ga schreeuwen, zal de meester denken dat ik de dieven heb weggejaagd en het huis uit.' En de dwaze ezel begon luid te balken.

Toen de timmerman de ezel hoorde balken op dit vreemde tijdstip, werd hij boos. Hij kwam naar buiten met een stok en ranselde de ezel af. 'Dit zal hem leren niet 's nachts te balken,' schreeuwde hij. De ezel verdroeg alle zweepslagen in stilte. Hij wist niet wat er gebeurde. Op dat moment kwam de hond naar de ezel en zei: 'Het is beter om je plichten te doen dan te proberen zoals ik te zijn.'

De ezel wist dat de hond gelijk had. There after the donkey and the dog remained friends.

De ezel en het katoen

Veel plezier met het lezen van dit verhaal. Er leefde eens een zouthandelaar. Hij had een ezel als zijn hulp. Elke ochtend laadde hij een zak zout op de ezel en ging naar de nabijgelegen stad om het te verkopen.

Onderweg moesten ze een vijver oversteken. Op een dag, tijdens het oversteken van de vijver, dacht de ezel : 'Ooh! Deze last is zo zwaar dat ik gauw uitgeput raak. Ik wou dat ik een deel van deze last van mijn rug af kon krijgen. ' Op dat moment struikelde de ezel en viel in het water.

Gelukkig bezeerde de ezel zich niet. Maar de zak zout op de ezels rug viel in het water. Zowel de ezel als het zout werden nat. Een deel van het zout in de zak lostte op, de last op de ezel lichter makend. De ezel was erg blij met de vermindering van het gewicht van de zak zout op zijn rug. De koopman deed zijn best om de ezel te helpen opstaan en zij reisden verder.

Vanaf die dag werd het een vaste gewoonte dat de ezel uitgleed en in de vijver viel wanneer ze de vijver overstaken naar de markt. Hierdoor lostte wat zout in de zak op, waardoor het gewicht verminderde en de ezel van een gedeelte van zijn last verlost werd. De koopman was zich niet bewust van de sluwheid van de ezel. Dit ging een paar dagen door.

Op een dag merkte de koopman op dat de ezel opzettelijk uitgleed en met de zak in het water belandde. 'Oh! Dus dit is de manier waarop ik elke dag mijn zout verlies ', dacht hij. Hij besloot de ezel een lesje te leren.

De volgende ochtend, in plaats van een zak zout, laadde de handelaar een zak katoen op de rug van de ezel. Zoals gebruikelijk besloten ze de markt te bereiken door dezelfde vijver over te steken. Bij het oversteken van dezelfde vijver gleed de ezel zoals gebruikelijk uit en viel in de vijver, in de hoop dat na enige tijd het gewicht van de zak zou afnemen. Zoals gebruikelijk werden zowel de ezel als het katoen nat. Maar deze keer, toen hij opstond, leek de last op zijn rug zwaarder. 'Ooh! De last lijkt zwaarder te zijn geworden,' dacht de ezel. De ezel was verbaasd dat het gebruikelijke resultaat niet optrad.

De koopman keek naar de ezel en zei: 'Beste vriend, ik zag je elke dag bewust in het water van de vijver vallen met de kwaadaardige bedoeling om het gewicht van het zout te verminderen. Dus ik heb vandaag een zak katoen gepakt. Katoen, wanneer nat, krijgt meer gewicht en wordt zwaarder. Nu moet je het naar de stad brengen.'

De arme ezel had zijn les geleerd.

De slimme vleermuizen

Vele jaren geleden hadden de leden van de jungle geen enkele koning. De dieren zeiden: 'De leeuw moet de koning van deze jungle worden.' Terwijl de vogels zeiden: 'De havik moet de koning zijn.' Er was veel discussie en debat, maar een definitieve beslissing kon niet worden genomen.

De vleermuizen waren sluw. Ze gingen naar de dieren en zeiden: 'Aangezien wij ook dieren zijn, willen we graag dat onze geliefde leeuw de koning is. Hij is zeker de machtigste onder ons.' En de dieren dachten dat de vleermuizen aan hun kant stonden. De vleermuizen gingen toen naar de vogels. 'Omdat we vogels zijn, moet onze lieve havik de koning van dit woud worden. Hij is zo koninklijk en waardig', zeiden ze. En de vogels dachten dat de vleermuizen aan hun kant stonden.

Een paar dagen gingen voorbij. Op een dag kwamen de vogels te weten dat de sluwe vleermuizen niet eerlijk waren. Ze vertelden de dieren hierover. 'Dus de vleermuizen denken dat ze slim zijn, laten we ze een goede les leren,' zeiden de dieren.

Dus de volgende dag sloten de vogels en de dieren vrede met elkaar. De leeuw werd de koning.

De nieuw gekroonde Koning richtte zich tot de vleermuizen, 'Je moet de groep kiezen waartoe je behoort.' De vleermuizen dachten. 'We moeten ons bij de dieren voegen omdat de leeuw de koning is.' 'Wij zijn dieren!' zeiden de vleermuizen. 'Maar je hebt vleugels. Geen enkel dier heeft vleugels. Je moet je bij de vogels voegen,' zeiden alle dieren. 'Vleermuizen hebben baby's. Ze leggen geen eieren. En vogels leggen eieren. Omdat de vleermuizen bevallen van jonge baby's zonder eieren, kunnen het geen vogels zijn,' zeiden de vogels. De vleermuizen voelden zich machteloos. Ze stonden daar gewoon, niet wetende wat te doen.

Sindsdien verbergen de sluwe vleermuizen zich gedurende de dag op verlaten plekken. Ze komen alleen 's nachts tevoorschijn voor voedsel wanneer de anderen slapen.

De slimme stier

Er was een bos met veel vogels en dieren. Eens kwam een stier die in het bos wandelde bij een grot. Bij de grot was een grote vijver en weelderig groen gras. ‘Dit is een ideale plek voor mij om te vestigen,’ dacht de stier. Dus hij maakte de grot tot zijn thuis.

Vele dagen gingen voorbij. De stier werd behoorlijk gezond, al grazend in de weilanden. De stier leefde gelukkig en vredig in die grot. Hij maakte vele vrienden in dat bos.

Op een dag rustte de stier buiten zijn grotwoning. Een leeuw kwam toevallig langs. De leeuw was blij een stier te hebben gezien na lange tijd. ‘Aha! Een stier! Hij is nog gezond ook,’ dacht de majestueuze leeuw, en likte zijn lippen ter voorbereiding van een goede maaltijd. De stier zag de leeuw ook. Hij voelde gevaar. ‘Ik moet nu op mijn hoede zijn,’ dacht de stier en besloot iets te doen om zich te verstoppen voor de leeuw. Toen de leeuw dicht bij de stier kwam, keek de slimme stier de grot in en riep: ‘Schat, kook niets voor het avondeten. Ik heb net een leeuw gezien. Ik wacht tot hij dichterbij komt.’ Toen de leeuw de stier hoorde, keerde hij om en rende voor zijn leven.

Een jakhals zag de leeuw rennen buiten adem. ‘Waarom ren je, meneer Leeuw?’ vroeg de jakhals. De leeuw vertelde hem alles wat er was gebeurd. ‘De stier heeft je voor gek gezet’, antwoordde de jakhals. En de jakhals voegde eraan toe: ‘Kom met mij mee. Samen kunnen we ons tegoed doen aan de stier.’ Maar de leeuw was te bang om de jakhals te geloven. De jakhond begreep waarom de leeuw aarzelde met hem mee te gaan. ‘Oke dan! Bind je staart aan de mijne en laat me je leiden naar de grot van de stier. In het geval dat de stier aanvalt, zal ik degene zijn die als eerste wordt gepakt,’ zei de jakhals. De leeuw stemde in met dit plan van aanpak zoals door de jakhals voorgesteld. En toen bonden de leeuw en de jakhals hun staarten tesamen.

Ze gingen op weg naar de grot van de stier. Zowel de leeuw als de jakhals gingen naar de grot waar de stier was. Toen de stier de leeuw zag aankomen met de jakhals, dacht hij: ‘Ik weet zeker dat die sluwe jakhals weet dat ik de leeuw voor de gek hield.’ Zonder in paniek te raken riep de stier uit naar de jakhals: ‘Ik had je gevraagd om me twee leeuwen te brengen, in plaats van één. Wil je dat ik mijn kinderen honger laat hebben?’

Zelfs deze keer besepte de leeuw niet dat de stier hem weer voor de gek hield. Hij was doodsbang. Hij rende zo snel hij kon, de jakhals met zich mee sleepend over stenen en doornen. De slimme stier was zijn vijanden te slim af en redde zichzelf van zijn vijanden. Zowel de leeuw als de jakhals zijn nooit op die weg teruggekomen.

Daarna leefde de stier een vreedzaam en gelukkig leven met zijn vrouw en kinderen.

De steenhouwer

Er leefde eens een steenhouwer, die elke dag naar een grote rots aan de zijkant van een grote berg ging en platen voor grafstenen of huizen hakte. Hij begreep heel goed de soorten stenen die benodigd waren voor de verschillende doeleinden, en omdat hij een zorgvuldig ambachtsman was, had hij veel klanten.

Lange tijd was hij heel gelukkig en tevreden en vroeg om niets meer dan wat hij had. Nu woonde er op de berg een geest die zo nu en dan aan de mensen verscheen en hen op vele manieren hielp rijk en welvarend te worden. De steenhouwer had deze geest echter nooit gezien en schudde alleen zijn hoofd, met een ongelovige houding, wanneer iemand erover sprak. Maar er kwam een tijd dat hij inzag zijn mening te veranderen.

Op een dag droeg de steenhouwer een grafsteen naar het huis van een rijke man en zag daar allerlei mooie dingen, waarvan hij zelfs nooit had gedroomd. Plots leek zijn dagelijkse werk moeilijker en zwaarder te worden en hij zei tegen zichzelf: 'O, als ik maar een rijk man was en in een bed kon slapen met zijden gordijnen en gouden kwasten, hoe gelukkig zou ik dan zijn!' En een stem antwoordde hem: 'Uw wens is verhoord, u zult een rijk man zijn!' Bij het geluid van de stem keek de steenhouwer rond, maar kon niemand zien. Hij dacht dat hij het zich verbeeld had, en pakte zijn gereedschap op en ging naar huis, want hij voelde zich niet geroepen die dag nog meer te doen.

Maar toen hij het kleine huis bereikte waar hij woonde, bleef hij staan met verbazing, want op de plaats van zijn houten hut stond een statig paleis gevuld met prachtig meubilair, en het mooiste van alles was het bed, in ieder opzicht zoals hij dat had begeerd. Hij was bijna buiten zichzelf van vreugde en in zijn nieuwe levenswijze was de oude al snel vergeten.

Het was nu het begin van de zomer en elke dag scheen de zon feller. Op een ochtend was de hitte zo groot dat de steenhouwer nauwelijks kon ademen, en hij besloot dat hij tot de avond thuis zou blijven. Hij was nogal verveeld, want hij had nooit geleerd zich te amuseren, en gluurde door de gesloten blinden om te zien wat er op straat gebeurde, toen een klein rijtuig voorbij kwam, getrokken door dienaren gekleed in blauw en zilver. In het rijtuig zat een prins en boven zijn hoofd werd een gouden paraplu gehouden om hem te beschermen tegen de zonnestralen. 'Oh, als ik maar een prins was!' zei de steenhouwer tegen zichzelf, terwijl het rijtuig om de hoek verdween. 'O, als ik maar een prins was, en in zo'n rijtuig kon zitten en een gouden paraplu over me heen had, hoe gelukkig zou ik dan zijn!' En de stem van de berggeest antwoordde: 'Uw wens is verhoord, u zult een prins zijn.'

En een prins hij werd. Voor zijn rijtuig reed een groep van mannen en een andere erachter; dienstknechten gekleed in scharlaken en goud droegen hem mee, de felbegeerde paraplu werd boven zijn hoofd gehouden, alles wat zijn hart kon wensen was het zijne.

Maar toch was het niet genoeg. Hij keek rond om nog iets te wensen, en toen hij zag, dat ondanks het water waarmee hij zijn gras begoot, de stralen van de zon het verschroeide, en dat ondanks de paraplu die hij elke dag boven zijn hoofd hield, zijn gezicht bruiner en bruiner werd, schreeuwde hij in woede: 'De zon is machtiger dan ik, oh, als ik maar de zon was!' En de berggeest antwoordde: 'Uw wens is verhoord, de zon zult u zijn.'

En de zon was hij en voelde hij zich trots in al zijn macht. Hij schoot zijn stralen naar boven en benede, op aarde en in de hemel; hij verbrandde het gras in de velden en verschroeide de gezichten van vorsten en arme mensen.

Maar in korte tijd begon hij zijn macht zat te worden, want er leek niets meer te doen voor hem. De ontevredenheid vervulde opnieuw zijn hart, en toen een wolk zijn gezicht

bedekte en de aarde voor hem verborg, riep hij in zijn woede: 'Houdt de wolk mijn stralen gevangen en is hij machtiger dan ik? O, dat ik een wolk was en machtiger dan wie ook!' En de berggeest antwoordde: 'Uw wens is verhoord, een wolk zult u zijn!'

En een wolk was hij, en lag tussen de zon en de aarde. Hij ving de stralen van de zon op en hield ze vast, en tot zijn vreugde werd de aarde weer groen en bloeiden de bloemen op.

Maar dat was niet genoeg voor hem, en dagen en weken stortte hij regen uit tot de rivieren buiten hun oevers traden, en de rijstplanten onder water stonden. Steden en dorpen werden verwoest door de macht van de regen, alleen de grote rots aan de berg bleef onberoerd. De wolk was verbaasd over dit aanzicht en riep van verbazing: 'Is de rots dan machtiger dan ik? Oh, als ik maar de rots was!' En de berggeest antwoordde: 'Uw wens is verhoord, de rots zult u zijn!'

En de rots was hij, en verheerlijkte zich in zijn macht. Trots stond hij rechtop, en noch de hitte van de zon noch de kracht van de regen kon hem deren. 'Dit is beter dan alles!' zei hij tegen zichzelf.

Maar op een dag hoorde hij een vreemd geluid aan zijn voeten, en toen hij naar beneden keek om te zien wat het kon zijn, zag hij een steenhouwer beitels in zijn oppervlak drijven. En terwijl hij keek, liep een trillend gevoel helemaal door hem heen, en een groot blok brak af en viel op de grond. Toen riep hij in zijn woede: 'Is een eenvoudig kind van de aarde machtiger dan een rots? Oh, als ik maar een mens was!' En de berggeest antwoordde: 'Uw wens is verhoord. Een man zal je opnieuw zijn!'

En een man hij werd, en met zweet op zijn voorhoofd, zwoegde hij opnieuw in zijn beroep als steenhouwer. Zijn bed was hard en zijn eten was karig, maar hij had geleerd er tevreden mee te zijn, en verlangde niet iets of iemand anders te zijn. En omdat hij nooit om dingen vroeg die hij niet had, of verlangde groter en machtiger te zijn dan andere mensen, was hij tenstlotte gelukkig, en hoorde hij de stem van de berggeest niet langer.

Een slaperige leraar

Een onderwijzeres was gewoon elke namiddag een kort slaapje te maken. Toen zijn leerlingen hem vroegen waarom hij dat deed, zei hij dat hij naar het dromenland ging om oude wijzen te ontmoeten. Op een extreem warme dag viel een aantal leerlingen 's middags in slaap. Toen de schoolleraar hen vermaande, zeiden ze: 'We gingen de wijzen ontmoeten in het dromenland.' 'Wat zeiden ze?' vroeg de leraar. 'We vroegen hen of er elke middag een schoolleraar kwam, maar ze zeiden dat ze zo'n persoon niet hadden gezien.'

Vier vrienden

Er woonden eens in een klein dorp vier brahmanen genaamd Satyanand, Vidhyanand, Dharmanand en Sivanand. Ze waren samen opgegroeid en werden goede vrienden. Satyanand, Vidhyanand en Dharmanand waren zeer geleerd. Maar Sivanand spendeerde het grootste deel van zijn tijd aan eten en slapen. Hij werd door iedereen als dwaas beschouwd.

Eens trof een hongersnood het dorp. Alle gewassen mislukten. Rivieren en meren begonnen op te drogen. De mensen in de dorpen verhuisden naar andere dorpen om hun leven te redden. 'We moeten ook snel naar een andere plaats verhuizen, anders zullen we ook sterven zoals vele anderen,' zei Satyanand. Ze waren het allemaal met hem eens. 'Maar hoe zit het met Sivanand?' vroeg Satyanand. 'Hebben we hem nodig bij ons? Hij heeft geen vaardigheden of kennis. We kunnen hem niet meenemen,' antwoordde Dharmanand. 'Hij zal een last zijn voor ons.' 'Hoe kunnen we hem achterlaten? Hij groeide op met ons,' zei Vidhyanand. 'We zullen wat we verdienen gelijkelijk verdelen onder ons vieren.' Ze stemden er allemaal mee in om Sivanand mee te nemen. Ze pakten alle noodzakelijke dingen in en gingen op weg naar een nabijgelegen stad.

Onderweg moesten ze een bos doorkruisen. Terwijl ze door het bos liepen, kwamen ze de botten van een leeuw tegen. Ze werden nieuwsgierig en stopten om de botten van dichtbij te bekijken. 'Dat zijn de beenderen van een leeuw,' zei Vidhyanand. De anderen waren het daarmee eens. 'Dit is een geweldige kans om onze kennis te testen,' zei Satyanand. 'Ik kan de botten samenvoegen.' Terwijl hij dit zei, bracht hij de botten bij elkaar om het skelet van een leeuw te vormen. 'Dharmanand zei: 'Ik kan er spieren en weefsel bij doen.' Al gauw lag een levenloze leeuw voor hen. 'Ik kan leven in dat lichaam blazen,' zei Vidhyanand.

Maar voordat hij verder kon gaan, sprong Sivanand op om hem te stoppen. 'Nee. Niet doen! Als je leven in die leeuw brengt, zal het ons allemaal doden,' schreeuwde hij. 'Oh jij lafaard! Je kunt me er niet van weerhouden mijn vaardigheden en kennis te testen,' schreeuwde een boze Vidhyanand. 'Je bent hier alleen bij ons omdat ik de anderen heb gevraagd je mee te laten komen.'

'Laat me alsjeblieft eerst die boom beklimmen,' zei een bange Sivan rendend naar de dichtstbijzijnde boom. Net terwijl Sivanand zichzelf optrok tot de hoogste tak van de boom, bracht Vidhyanand leven in de leeuw. Omhoog komend met een oorverdovend gebrul, viel de leeuw aan en doodde de drie geleerde Brahmanen.

De hond en de mus

Een herdershond had een meester die niet voor hem zorgde, maar hem vaak de grootste honger liet lijden. Na lange tijd kon hij het niet langer verdragen; dus nam hij de benen en rende hij weg met een zeer droevig en verdrietig gemoed.

Onderweg ontmoette hij een mus die tegen hem zei: 'Waarom ben je zo verdrietig, mijn vriend?' 'Omdat,' zei de hond, 'ik heel erg honger heb en niets te eten heb.' 'Als dat alles is,' antwoordde de mus, 'kom met me mee naar de volgende stad, en ik zal gauw genoeg eten voor je vinden.'

Dus gingen ze samen de stad in: en terwijl ze langs een slagerij liepen, zei de mus tegen de hond: 'Blijf daar een poosje staan tot ik een stuk vlees voor je heb gepikt.' Dus ging de mus op de plank zitten: en nadat zij eerst zorgvuldig om zich heen had gekeken om te zien of iemand haar in de gaten hield, pikte en krabde ze aan een biefstuk dat op de rand van de plank lag, totdat het ten slotte viel. Toen pakte de hond het op en krabbelde ermee weg in een hoek, waar hij het snel opat. 'Wel,' zei de mus, 'je kunt nog meer krijgen als je wilt, dus kom met mij naar de volgende winkel, en ik zal nog een biefstuk voor je neer pikken.'

Toen de hond dit ook had opgegeten, zei de mus tegen hem: 'Wel, mijn goede vriend, heb je nu genoeg?' 'Ik heb genoeg vlees gehad,' antwoordde hij, 'maar ik zou graag een stuk brood willen hebben om hierna te eten.' 'Ga dan met me mee,' zei de mus, 'en dan zul je dat ook gauw hebben.' Dus nam ze hem mee naar een bakkerswinkel en pikte naar twee bolletjes die in het raam lagen, totdat ze naar beneden vielen: en omdat de hond nog meer wilde, nam ze hem mee naar een andere winkel en pikte wat meer voor hem. Toen hij dat haa gegeten, vroeg de mus hem of hij nu genoeg had. 'Ja', zei hij, 'en laten we nu een eindje de stad uit wandelen.'

Dus gingen ze allebei naar de grote weg; maar omdat het warm weer was, waren ze niet ver weg voordat de hond zei: 'Ik ben erg moe-ik zou graag een dutje willen doen.' 'Zeer goed,' antwoordde de mus, 'doe dat en ondertussen ga ik op die struik zitten.' Dus strekte de hond zich op de weg uit en viel diep in slaap.

Terwijl hij sliep, kwam er een voerman voorbij met een kar getrokken door drie paarden en beladen met twee vaten wijn. Toen de mus zag dat de voerman niet uit de weg ging, maar verder ging in het spoor waarin de hond lag en over hem heen zou rijden, riep hij: 'Stop! stop! Meneer de voerman, anders loopt het slecht met u af.' Maar de voerman, mopperdend tegen zichzelf: 'Je maakt het erger voor mij, inderdaad! wat kan je doen?' sloeg zijn zweep, en reed met zijn kar over de arme hond, zodat de wielen hem doodden.

'Daar,' riep de mus, 'gij wrede schurk, u hebt mijn vriend de hond gedood. Let maar op wat ik gezegd heb. Deze daad van u zal u alles kosten wat u waard bent.' 'Ga je gang, en wees welkom,' zei de bruut, 'wat voor kwaad kun je me doen?' en ging verder.

Maar de mus kroop onder de huif van de kar en pikte aan de stop van een van de vaten totdat ze die los had gemaakt; en toen liep al de wijn er uit, zonder dat de voerman het zag. Eindelijk keek hij rond en zag dat de kar drupte en het vat behoorlijk leeg was. 'Wat een ongelukkige stakker ben ik!' riep hij.

'Nog niet ellendig genoeg!' zei de mus, terwijl zij op het hoofd van een van de paarden ging zitten en naar hem pikte totdat hij omhoog kwam en schopte. Toen de voerman dit zag, haalde hij zijn bijl tevoorschijn en probeerde de mus een klap te geven, met de bedoeling haar te doden; maar ze vloog weg en de klap kwam met zo'n kracht op het hoofd van het arme paard, dat het dood neerviel. 'Ongelukkige ellendeling die ik ben!' riep hij.

‘Nog niet ellendig genoeg!’ zei de mus. En terwijl de voerman verder ging met de andere twee paarden, kroop ze opnieuw onder de huif van de kar en pikte de stop uit het tweede vat, zodat alle wijn eruit liep. Toen de voerman dit zag, riep hij opnieuw: ‘Ellendige stumperd die ik ben!’

Maar de mus antwoordde: ‘Nog niet ellendig genoeg!’ en ging op het hoofd van het tweede paard zitten en pikte ook naar hem. De voerman rende naar haar toe en sloeg opnieuw naar haar met zijn bijl; maar ze vloog weg, en de klap viel op het tweede paard en doodde het ter plaatse. ‘Ongelukkige ellendeling die ik ben!’ zei hij.

‘Nog niet ellendig genoeg!’ zei de mus; en neerstrijkend op het derde paard, begon ze hem ook te pikken. De voerman werd gek van woede; en zonder om hem heen te kijken, of te geven om wat hij van plan was, sloeg hij opnieuw naar de mus; maar doodde zijn derde paard netaols de andere twee. ‘Helaas! ellendige sloeber die ik ben!’ riep hij.

‘Nog niet ellendig genoeg!’ antwoordde de mus terwijl zij wegvloog; ‘nu zal ik u plagen en straffen in uw eigen huis.’ De voerman moest uiteindelijk zijn kar achter zich laten en naar huis te gaan overlopend van woede en ergernis.

‘Helaas!’ zei hij tegen zijn vrouw, ‘wat een tegenslag is mij overkomen-mijn wijn is allemaal verspild en mijn paarden alle drie dood.’ ‘Helaas! man, ‘antwoordde zij,’ en een gemene vogel is het huis binnengekomen en heeft alle vogels van de wereld meegenomen, dat weet ik zeker, en zij zijn op onze koren op het hok geland en eten het razendsnel op!’ De echtgenoot rende naar boven en zag duizenden vogels op de grond zitten die zijn graan opaten, met de mus temidden van hen. ‘Ongelukkige ellendeling die ik ben!’ riep de voerman; want hij zag dat het graan bijna helemaal verdwenen was.

‘Nog niet ellendig genoeg!’ zei de mus; ‘Uw wreedheid zal u nog uw leven kosten!’ en weg vloog ze. De voerman die zag dat hij aldus alles had verloren wat hij had, ging naar zijn keuken; en hij had nog steeds geen spijt van wat hij had gedaan, maar zat boos en mokkend in de hoek bij de schoorsteen.

Maar de mus zat aan de buitenkant van het raam en riep: ‘Voerman! uw wreedheid zal u uw leven kosten!’ Daarop sprong hij in woede op, greep zijn bijl en gooide die naar de mus; maar die miste haar en brak alleen het raam. De mus sprong nu naar binnen, zat op de vensterbank en riep: ‘Voerman! het zal u uw leven kosten!’ Toen werd hij gek en blind van woede en sloeg met zoveel kracht op de vensterbank dat hij hem in tweeën spleet: en terwijl de mus van plaats naar plaats vloog, waren de voerman en zijn vrouw zo woedend dat ze al hun meubels braken, glazen, stoelen, banken, de tafel en uiteindelijk de muren, zonder de vogel te raken.

Maar uiteindelijk vingen ze haar: en de vrouw zei: ‘Zal ik haar meteen doden?’ ‘Neen,’ riep hij, ‘dat is een veel te gemakkelijke dood voor haar: zij zal een veel wredere dood sterven, ik zal haar opeten.’

Maar de mus begon te fladderen en strekte haar nek uit en riep: ‘Voerman! het moet nog je je leven kosten!’ Hiermee hij niet langer wachten: dus gaf hij zijn vrouw de bijl en riep: ‘Vrouw, sla naar de vogel en dood haar in mijn hand.’

En de vrouw sloeg; maar ze miste haar doel en sloeg haar man op het hoofd zodat hij dood neerviel; en de mus vloog rustig huiswaarts naar haar nest.

De leeuw en de olifant

De Leeuw, ondanks al zijn grootte en kracht, en zijn scherpe tanden en klauwen, is in één ding een lafaard: hij kan het geluid van een kraaiende haan niet verdragen en rent weg wanneer hij het hoort. Hij klaagde bitter tegen Jupiter omdat hij hem zo had gemaakt; maar Jupiter zei dat het niet zijn schuld was: hij had zijn uiterste beste gedaan voor hem, en in aanmerking nemend dat dit zijn enige tekortkoming was, zou hij tevreden moeten zijn. De leeuw, echter, was hier niet mee getroost, en schaamde zich zo voor zijn angst dat hij wenste dat hij zou sterven.

In deze gemoedstoestand ontmoette hij de Olifant en had een gesprek met hem. Hij merkte dat het grote beest de hele tijd zijn oren optilde, alsof hij luisterde naar iets, en hij vroeg hem waarom hij dat deed.

Op dat moment kwam een mug zoemend voorbij, en de Olifant zei: ‘Zie je dat ellendige, kleine, zoemende insect? Ik ben vreselijk bang dat het in mijn oor komt: als het eenmaal binnenkomt, ben ik dood en is het gedaan met mij.’

Het humeur van de Leeuw verbeterde meteen toen hij dit hoorde: ‘Want,’ zei hij bij zichzelf, ‘als de Olifant, groot als hij is, bang is voor een mug, hoef ik me niet zo te schamen om bang te zijn voor een haan, die tienduizend keer groter is dan een mug.’

De drie wijzen en de kameel

Er woonde eens een man in een klein dorp in Arabië. Hij had een kameel. Altijd als hij op reis ging, ging hij met zijn kameel.

Op een zo'n reis raakte hij onverwacht zijn kameel kwijt. Hij zocht naar zijn kameel. Hij vroeg iedereen: 'Heb je mijn kameel gezien?' Maar overal bleek zijn moeite tevergeefs.

Op een dag toen hij door een stad kwam ontmoette hij drie wijze mannen op zijn weg. Zoals gewoonlijk vroeg hij de wijzen: 'Heeft iemand van u mijn kameel gezien?' De drie wijze mannen dachten een tijdje na en begonnen te spreken. De man vroeg hun nieuwsgierig: 'Heb je mijn kameel gezien onderweg?' De eerste wijze man vroeg hem: 'Is jouw kameel aan één oog blind?' De man antwoordde snel: 'Ja, ja, mijn kameel's ene oog is blind.' 'Heb je mijn kameel onderweg gezien?' vroeg de man de tweede wijze man. De tweede wijze man vroeg hem: 'Is uw kameel kreupel?' De man werd nieuwsgierig en zei: 'Ja, ja hij is kreupel!' 'Heb je mijn kameel gezien', vroeg hij opnieuw de derde wijze man. De derde wijze man vroeg: 'Droeg je kameel honing aan de ene kant en graan aan de andere kant?' Bij het horen van deze woorden werd de eigenaar van de kameel blij en vroeg hen: 'Hebben jullie allemaal mijn kameel gezien? Vertel me alsjeblieft.'

Nu antwoordden de drie wijzen: 'We hebben je kameel nog nooit gezien?' 'Jullie drie houden me nu voor de gek. Maak me niet belachelijk', zei de man boos. De drie wijze mannen zeiden kalm. 'We houden je niet voor de gek. We hebben je kameel nergens gezien'.

De man werd boos en nam ze mee naar de koning ter ondervraging. Hij zei tegen de koning: 'De drie mannen hebben mijn kameel gestolen, mijn heer.' Hij beschreef ook wat ze hadden gezegd. De koning vroeg de drie wat er was gebeurd. De drie mannen ontkenden dat ze het ooit hadden gezien. De koning vroeg hen toen hoe ze de identiteit van de verloren kameel konden vertellen. De eerste man vertelde de koning dat hij gezien had dat het gras aan slechts één kant was weggevreten. 'Dus ik nam aan dat de kameel blind moest zijn aan één oog', zei hij. De tweede man zei dat hij de korrels aan de ene kant en de honing aan de andere kant had gezien. 'Dus ik nam aan dat de kameel de korrels aan de ene kant droeg en honing aan de andere kant', zei hij. De derde man beschreef dat de sporen van de hoeven van de kameel lichter waren aan de ene kant dan aan de andere. 'Dus kwamen we tot de conclusie dat de kameel kreupel moest zijn', zei hij.

De hovelingen inclusief de koning vroegen zich af hoe slim deze drie waren. Dus de koning verklaarde dat ze geen dieven waren en hij vroeg de eigenaar van de kameel te zoeken op de weg waarlangs de drie wijze mannen waren gekomen. De kameelman liep het hof uit, zijn hoofd buigend op zoek naar zijn kameel.

De koning benoemde de drie als zijn ministers en regeerde volgens hun advies.

De reizende muzikanten

Een eerlijke boer had eens een ezel die voor hem vele jaren een trouwe dienaar was geweest, maar nu oud werd en elke dag meer en meer ongeschikt voor werk. Zijn meester was kreeg er daarom genoeg van hem te houden en begon eraan te denken hem aan zijn eind te brengen. Maar de ezel, die zag dat er iets kwaads in de wind hing, liep zich stiekem weg, en begon zijn reis naar de grote stad. 'Want daar,' dacht hij, 'kan ik muzikant worden.'

Nadat hij een tijdje gereisd had, zag hij een hond langs de weg liggen en hijgen alsof hij moe was. 'Waarom hijg je zo, mijn vriend?' zei de ezel. 'Helaas!' zei de hond, 'mijn meester was van plan me op het hoofd teslaan, omdat ik oud en zwak ben, en niet langer mijzelf nuttig voor hem kan maken bij het jagen; dus rende ik weg; maar wat kan ik doen om mijn levensonderhoud te verdienen?' 'Luister!' zei de ezel, 'ik ga naar de grote stad om muzikant te worden: stel dat je met me meegaat, en je probeert wat je kan op dezelfde manier?' De hond zei dat hij dat wel wou, en ze liepen samen verder.

Ze waren nog niet veel afgelegd voordat ze een kat zagen die midden op de weg zat en een zeer treurig gezicht had. 'Vertel eens, mijn goede dame,' zei de ezel, 'wat is er met je aan de hand? Je ziet er behoorlijk triest uit!' 'Wee mij!' zei de kat, 'hoe kan iemand opgewekt zijn als zijn leven in gevaar is? Omdat ik oud begin te worden, en liever op mijn gemak bij het vuur lig dan rond het huis ren achter de muizen, greep mijn meesteres me vast, en wou me verdrinken; en hoewel ik het geluk heb gehad aan haar te ontsnappen, weet ik niet waarvan ik kan leven.' 'O,' zei de ezel, 'ga in ieder geval met ons mee naar de grote stad; je bent een goede zanger in de nacht en zou je fortuin kunnen verdienen als muzikant.' De kat was tevreden met dat idee en trad toe tot de groep.

Kort daarna, terwijl ze langs een boerenerf liepen, zagen ze een haan op een hek zitten en schreeuwen met al zijn kracht en macht. 'Bravo!' zei de ezel; 'Op mijn woord, jij maakt een beroemd geluid; vertel eens waar dit alles over gaat?' 'Wel,' zei de haan, 'ik was juist aan het vertellen dat we goed weer zouden hebben op onze wasdag, en toch bedanken mijn meesteres en de kok me niet voor mijn moeite, maar dreigen mijn hoofd af te hakken morgen, en bouillon van mij te maken voor de gasten die op zondag komen!' 'Hemel verhoede!' zei de ezel, 'kom met ons mee, meester Chantecleer; het zal in ieder geval beter zijn dan hier te blijven en je hoofd af te laten slaan! Trouwens, wie weet? Als we zorgen dat we in de maat zingen, kunnen we een soort concert geven; dus kom met ons mee.' 'Met heel mijn hart,' zei de haan; dus gingen ze alle vier tesamen vrolijk verder.

Ze konden, echter, op de eerste dag de grote stad niet bereiken; dus toen de nacht aanbrak, gingen ze een bos in om te slapen. De ezel en de hond legden zich te rusten onder een grote boom, en de kat klom omhoog in de takken; terwijl de haan, denkend dat hoe hoger hij zat hoe veiliger hij zou zijn, naar de top van de boom vloog en toen, volgens zijn gewoonte, voordat hij ging slapen, rondom zich heen keek om te zien of alles goed was. Toen hij dit deed, zag hij in de verte iets stralen en schijnen, en zei, roepend naar zijn metgezellen: 'Er moet een huis zijn, niet ver weg, want ik zie een licht.' 'Als dat het geval is,' zei de ezel, 'dan kunnen we beter ons verblijfplaats veranderen, want ons onderdak is niet het beste ter wereld!' 'Trouwens,' voegde de hond eraan toe, 'ik zou een bot of twee niet erg vinden, of wat vlees.'

Dus liepen ze samen naar de plek waar de haan het licht had gezien, en terwijl ze naderbij kwamen werd het groter en helderder, totdat ze uiteindelijk dicht bij een huis kwamen waarin een bende rovers woonde. De ezel, de langste van het gezelschap, marcheerde naar het raam en gluurde naar binnen. 'Nou, ezel,' zei Chanticleer, 'wat zie je?' 'Wat ik zie?'

antwoordde de ezel. 'Wel, ik zie een tafel belegd met allemaal goede dingen, en rovers die er vrolijk omheen zitten.' 'Dat zou een mooi onderkomen voor ons zijn,' zei de haan. 'Ja,' zei de ezel, 'als we maar binnen konden komen'; dus overlegden ze samen wat ze moesten beramen om de overvallers eruit te krijgen; en uiteindelijk kregen ze een plan.

De ezel ging rechtop op zijn achterpoten staan, zijn voorvoeten rustend tegen het raam; de hond klom op zijn rug; de kat kroop op de schouders van de hond, en de haan vloog omhoog en ging op het hoofd van de kat zitten. Toen alles klaar was, werd een signaal gegeven, en begonnen ze met hun muziek. De ezel balkte, de hond blafte, de kat miauwde en de haan kraaide; en toen braken ze allemaal tegelijk door het raam, en kwamen tuimelend de kamer binnen, tussen het gebroken glas, met een afschuwelijk gekletter!

De rovers, die niet een klein beetje geschrokken waren door het openingsconcert, twijfelden er niet aan of een of andere angstaanjagende hobgoblin bij hen was binnengedrongen, en renden weg zo snel ze konden. Toen de kust eenmaal veilig was, gingen onze reizigers snel zitten en verorberden wat de rovers hadden achtergelaten, met evenveel enthousiasme alsof ze niet hadden verwacht binnen een maand weer te eten.

Zodra ze tevreden waren, deden ze de lichten uit, en ieder zocht opnieuw een rustplaats naar eigen smaak. De ezel ging liggen op een hoop stro in de tuin, de hond strekte zich uit op een mat achter de deur, de kat rolde zich op voor de haard met de warme as, en de haan ging zitten op een balk bovenin het huis; en omdat ze allemaal nogal moe waren van hun reis, vielen ze al snel in slaap.

Maar rond middernacht, toen de rovers van een afstand zagen dat de lichten uit waren en dat alles stil leek, begonnen ze te denken dat ze wat te snel waren weggelopen; en een van hen, die moediger was dan de rest, ging kijken wat er aan de hand was. Merkend dat alles rustig was, liep hij de keuken in en tastte rond tot hij een lucifer vond om een kaars aan te steken; en toen, terwijl hij de glinsterende vurige ogen van de kat zag, verwarde hij ze met levende kolen, en hij hield de lucifer erbij om ze aan te steken.

Maar de kat, deze grap niet begrijpend, sprong naar zijn gezicht en spuugde, en krabde naar hem. Dit beangstigde hem vreselijk, en hij rende weg naar de achterdeur; maar daar sprong de hond op en beet hem in zijn been; en terwijl hij over het erf liep, trapte de ezel hem; en de haan, die ontwaakt was door het lawaai, kraaide uit alle macht.

Hierop rende de overvaller zo snel als hij kon naar zijn kameraden, en vertelde de roverhoofman hoe een afschuwelijke heks het huis was binnengegaan, en naar hem had gespuugd en in zijn gezicht gekrabd met haar lange knokige vingers; hoe een man met een mes in zijn hand zich achter de deur had verscholen, en hem in zijn been had gestoken; hoe een zwart monster in de tuin stond en hem geslagen had met een knots, en hoe de duivel bovenin het huis had gezeten en riep: 'Werp de boef hier naar boven!'

Hierna durfden de overvallers nooit meer terug naar huis te gaan; maar de musici waren zo blij met hun verblijf dat ze daar hun intrek namen; en daar zijn ze, durf ik te zeggen, tot op deze dag.

Assepoester (2)

Er leefde eens een ongelukkig jong meisje. Ze was ongelukkig, want haar moeder was dood, haar vader was met een andere vrouw getrouwd, een weduwe met twee dochters, en haar stiefmoeder vond haar niet in het minst leuk. Alle leuke dingen, vriendelijke gedachten en liefdevolle aanrakingen waren voor haar eigen dochters. En niet alleen de vriendelijke gedachten en liefde, maar ook jurken, schoenen, sjaals, heerlijk eten, comfortabele bedden, maar ieder luxe in huis. Dit alles werd neergelegd voor haar dochters.

Maar voor het arme, ongelukkige meisje was er helemaal niets. Geen jurken, alleen de afdankertjes van haar stiefzusters. Geen heerlijke gerechten, niets dan restjes. Geen fijne pauzes en comfort. Want ze moest de hele dag hard werken, en pas 's avonds mocht ze een poosje bij het vuur zitten, vlak bij de sintels. Zo kreeg ze haar bijnaam, want iedereen noemde haar Assepoester. Assepoester was gewoon urenlang alleen te zijn pratend tegen de kat. De kat zei, 'Miauw', wat eigenlijk betekende: 'Vrolijk op!' Je hebt iets dat geen van twee je stiefzusters heeft en dat is schoonheid.' Het was helemaal waar. Assepoester, zelfs gekleed in lompen met een stoffig grijs gezicht van de sintels, was een prachtig meisje. Terwijl haar stiefzusters, hoe mooi en elegant hun kleren ook waren, waren nog steeds onhandig, lomp en lelijk, en dat zouden ze altijd zijn.

Op een dag kwamen prachtige nieuwe jurken aan bij het huis. Een bal moest aan het Hof worden gehouden en de stiefzusters maakten zich gereed om er naartoe te gaan. Assepoester, durfde niet eens te vragen: 'Hoe zit het met mij?' want ze wist heel goed wat het antwoord daarop zou zijn. 'Jij? Mijn lieve meid, je blijft thuis om de afwas te doen, de vloeren te schrobben en de bedden voor je stiefzusters om te draaien. Ze zullen moe en erg slaperig thuiskomen.' Assepoester zuchtte bij de kat. 'Oh jee, ik ben zo ongelukkig!' en de kat mompelde 'Miauw.'

Plots gebeurde er iets wonderbaarlijks. In de keuken, waar Assepoester helemaal in haar eentje zat, kwam er een lichtflits en een fee verscheen. 'Wees niet ongerust, Assepoester,' zei de fee. 'De wind blies me je zuchten. Ik weet dat je graag naar de bal wilt gaan. En dat zal jij!' 'Hoe kan ik, gekleed in lompen?' antwoordde Assepoester. 'De bedienden zullen me wegwijzen!'

De fee glimlachte. Met een zwiep van haar toverstaf, bemerkte Assepoester dat ze de mooiste jurk droeg, de mooiste ooit in het rijk gezien. 'Nu we de kwestie van de jurk hebben opgelost,' zei de fee, 'moeten we een koets voor je regelen. Een echte dame zou nooit te voet naar een bal gaan!' Snel! Geef me een pompoen!' beval ze. 'Oh natuurlijk,' zei Assepoester, wegrennend. Toen draaide de fee zich om naar de kat. 'Jij, breng me zeven muizen!' 'Zeven muizen!' zei de kat. 'Ik wist niet dat feeën ook muizen aten!' 'Ze zijn niet om op te eten, domoor! Doe zoals je is verteld en onthoud, ze moeten leven!' Assepoester keerde al snel terug met een mooie pompoen en de kat met zeven muizen die hij had gevangen in de kelder. 'Goed!' riep de fee uit. Met een zwaai van haar toverstaf—wonder boven wonder! De pompoen veranderde in een sprankelende koets en de muizen werden zes witte paarden, terwijl de zevende muis veranderde in een koetsier, in een chic uniform en een zweep vast houdend.

Assepoester kon haar ogen nauwelijks geloven. 'Ik zal je aan het Hof voorstellen. Je zult snel zien dat de Prins, tot wiens eer het bal wordt vastgehouden, bekoord zal worden door je lieflijkheid. Maar onthoud! Je moet het bal om middernacht verlaten en thuiskomen. Want dat is wanneer de betovering eindigt. Je koets zal terug veranderen in een pompoen, de paarden worden weer muizen en de koetsier verandert in een muis, en je zult weer

gekleed gaan in vodden en klompen dragen in plaats van deze schattige kleine muiltjes! Begrijp je dat?’ Assepoester glimlachte en zei: ‘Ja, ik begrijp het!’

Toen Assepoester de balzaal in het paleis betrad, viel er een stilte. Iedereen stopte midden in de zin om haar elegantie, haar schoonheid en gratie te bewonderen. ‘Wie kan dat zijn?’ vroegen de mensen elkaar. De twee stiefzusters vroegen zich ook af wie de nieuwkomer was, want nooit van hun leven, zouden ze ooit geraden hebben dat het mooie meisje in het echt de arme Assepoester was die tegen de kat sprak!

Toen de prins Assepoester zag, werd hij getroffen door haar schoonheid. Naar haar toe lopend, boog hij diep en vroeg haar ten dans. En tot grote teleurstelling van alle jonge dames danste hij de hele avond met Assepoester. ‘Wie ben jij, schoon meisje?’, vroeg de prins aan haar. Maar Assepoester antwoordde alleen: ‘Wat maakt het uit wie ik ben! Je zult me toch nooit meer zien.’ ‘Oh, maar dat zal ik toch, ik ben er zeker van!’ antwoordde hij.

Assepoester had een heerlijke tijd tijdens het bal, maar, opeens, hoorde ze het geluid van een klok: de eerste slag van middernacht! Ze herinnerde zich wat de fee had gezegd en zonder een woord van afscheid glipte ze uit de armen van de prins en rende de trap af. Terwijl ze rende verloor ze een van haar muiltjes, maar het kwam geen moment in haar op te stoppen om hem op te rapen! Als de laatste slag van middernacht zou klinken... oh, wat een ramp zou dat zijn! Ze vluchtte naar buiten en verdween in de nacht.

De prins, die nu dolverliefd op haar was, pakte haar muiltje op en zei tegen zijn ministers: ‘Ga en zoek overal naar het meisje wier voet dit muiltje past. Ik zal nooit tevreden zijn totdat ik haar vind!’ Dus probeerden de ministers het muiltje aan de voeten van alle meisjes... en ook op Assepoester’s voet... Verrassing! Het muiltje paste haar perfect. ‘Dat vreselijke, slordige meisje kan gewoon niet op het bal zijn geweest,’ snauwde de stiefmoeder. ‘Vertel de prins dat hij met één van mijn twee dochters behoort te trouwen! Zie je niet hoe lelijk Assepoester is! Zie je het niet?’

Plotseling brak ze af, want de fee was verschenen. ‘Dat is genoeg!’ riep ze uit, haar toverstok omhoog brengend. In een flits verscheen Assepoester in een prachtige jurk die schitterde van jeugd en schoonheid. Haar stiefmoeder en stiefzusters gaapten haar aan in verbazing en de ministers zeiden, ‘Kom met ons mee, schoon meisje! De prins wacht om je zijn verlovingsring te presenteren!’ Dus ging Assepoester verheug met hen mee en leefde nog lang en gelukkig met haar prins. En wat de kat betreft, hij zei gewoon ‘Miauw’!

De prinses en de erwt

Er was eens een prins en hij wilde een prinses, maar dan moest ze een echte prinses zijn. Hij reisde de hele wereld rond om er een te vinden, maar er was altijd iets mis. Er waren veel prinsessen, maar hij had grote moeite te ontdekken of het echte prinsessen waren; er was altijd iets dat niet helemaal goed was met hen. En was hij eindelijk weer thuisgekomen, en hij was heel bedroefd omdat hij zo graag een echte prinses wilde.

Op een avond was er een vreselijke storm; het donderde en bliksemde en de regen stortte met bakken neer; inderdaad, het was een angstige nacht. In het midden van de storm klopte iemand aan de stadspoort, en de oude koning zelf stuurde iemand om hem te openen. Het was een prinses die buiten stond, maar ze was in een verschrikkelijke toestand door de regen en de storm. Het water stroomde uit haar haar en haar kleren; het liep naar binnen aan de bovenkant van haar schoenen en eruit bij de hiel, maar ze zei dat ze een echte prinses was. 'Nou we zullen snel zien of dat waar is,' dacht de oude koningin, maar ze zei niets.

Ze ging naar de slaapkamer, trok alle lakens (van het bed) en legde een erwt op de bedbodem: toen nam ze twintig matrassen en legde ze bovenop de erwt en daarna twintig verenbedden op de matrassen. Hier was waar de prinses moest slapen die nacht.

's Morgens vroegen ze haar hoe ze geslapen had. 'Oh vreselijk slecht!' Zei de prinses. 'Ik heb de hele nacht geen oog dicht gedaan! God weet wat er in bed lag. Ik leek op iets hards te liggen, en mijn hele lichaam is bont en blauw deze ochtend. Het is verschrikkelijk!'

Ze zagen meteen dat ze een echte prinses moest zijn als ze de erwt door twintig matrassen en twintig verenbedden had gevoeld. Niemand behalve een echte prinses zou zo'n verfijnde huid kunnen hebben.

Dus de prins nam haar tot zijn vrouw, want nu wist hij zeker dat hij een echte prinses had gevonden, en de erwt werd in het museum gezet, waar het nog steeds te zien is als niemand het heeft gestolen.

Nu dit is een echt verhaal.

De nieuwe kleren van de keizer

Vele jaren geleden was er een keizer, die zo overdreven veel gesteld was op nieuwe kleren dat hij al zijn geld eraan besteedde. Hij gaf niets om zijn soldaten, noch om het theater, noch om in het bos te rijden, behalve om zijn nieuwe kleren te tonen. Hij had elk uur van de dag een kostuum, en in plaats van te zeggen, zoals iemand doet over een andere koning of keizer, 'Hij is in zijn raadskamer,' zei iedereen hier altijd, 'De keizer is in zijn kleedkamer.'

Het leven was erg vrolijk in de grote stad waar hij woonde; bergen vreemdelingen kwamen er elke dag op bezoek, waaronder op een dag twee oplichters. Ze gaven zich uit als wevers en zeiden dat ze wisten hoe ze de mooiste dingen konden weven die je je kan voorstellen. Niet alleen waren de kleuren en patronen ongewoon goed, maar de kleding die van de stof was gemaakt had de bijzondere eigenschap om onzichtbaar te worden voor iedereen die niet geschikt was voor zijn beroep dat hij had, of als hij ongelofelijk saai was.

'Dat moeten prachtige kleren zijn,' dacht de keizer. 'Door ze te dragen zal ik in staat zijn te ontdekken welke mannen in mijn koninkrijk ongeschikt zijn voor hun post. Ik zal de wijzen van de dwazen onderscheiden. Ja, ik moet zeker bevelen wat van dat spul voor mij te weven.'

Hij betaalde de twee zwendelaars van tevoren veel geld, zodat ze meteen aan hun werk konden beginnen.

Ze zetten twee weefgetouwen op en wendden voor te weven, maar ze hadden niets op hun spoelen. Aan het begin vroegen ze om een hoeveelheid van de fijnste zijde en de zuiverste gouddraad, die ze allemaal in hun eigen zakken stopten, terwijl ze tot diep in de nacht werkten bij de lege weefgetouwen.

'Ik zou graag willen weten hoe die wevers het doen met de stof,' dacht de keizer; maar hij voelde zich een beetje ongemakkelijk toen hij bedacht dat iemand die dom of ongeschikt was voor zijn functie het niet zou kunnen zien. Hij dacht zeker dat hij voor zichzelf niet bang hoefde te zijn, maar toch dacht hij dat hij iemand anders eerst zou sturen om te zien hoe het ging. Iedereen in de stad wist welke geweldige kracht het spul bezat, en iedereen wilde graag zien hoe dom zijn buurman was.

'Ik zal mijn trouwe oude minister naar de wevers sturen', dacht de keizer. 'Hij zal het best in staat zijn te zien hoe het spul eruit ziet, want hij is een slimme man en niemand vervult zijn taken beter dan hij!'

Dus ging de goede oude minister naar de kamer waar de twee zwendelaars aan het lege weefgetouw zaten te werken.

'De hemel behoedde ons!' dacht de oude minister, zijn ogen wijd openend. 'Help, ik kan niets zien!' Maar hij zorgde ervoor dat niet te zeggen.

Beide bedriegers vroegen hem zo goed te zijn wat dichterbij te komen, en vroegen of hij het geen goed patroon en mooie kleuren vond. Ze wezen naar het lege weefgetouw en de arme oude minister staarde zo goed hij kon, maar hij kon niets zien, want er was natuurlijk niets te zien.

'Goeie hemel!' dacht hij, 'is het mogelijk dat ik een dwaas ben? Ik heb het nog nooit gedacht en niemand moet het weten. Ben ik niet geschikt voor mijn functie? Het zal nooit mogelijk zijn te zeggen dat ik het spul niet kan zien.'

'Wel, mijnheer, u zegt niets over dat spul,' zei de gene die net deed alsof hij weven was.

'Oh, het is prachtig! behoorlijk charmant!' zei de oude dominee, kijkend door zijn bril; 'dit patroon en deze kleuren! Ik zal de keizer zeker vertellen dat het spul me erg bevalt.'

‘We zijn blij u dat te horen zeggen,’ zeiden de oplichters, en toen noemden ze alle kleuren op en beschreven ze het bijzondere patroon. De oude minister schonk veel aandacht aan wat ze zeiden, om het te kunnen herhalen wanneer hij thuiskwam bij de keizer.

Ze wezen naar het lege weefgetouw en de arme oude minister staarde zo goed hij kon, maar hij kon niets zien, want er was natuurlijk niets te zien.

Toen gingen de bedriegers verder met het eisen van meer geld, meer zijde en meer goud, om door te kunnen gaan met het weven; maar ze stopten alles in hun eigen zakken. Geen enkele draad werd ooit in het weefgetouw gelegd, maar ze gingen door zoals voorheen weefden aan het lege weefgetouw.

De keizer stuurde al snel een andere trouwe functionaris om te zien hoe het er aan toe ging, en of het snel klaar zou zijn. Hetzelfde gebeurde met hem als met de minister; hij keek en keek, maar omdat er alleen het lege weefgetouw was, kon hij helemaal niets zien.

‘Is dit niet een prachtig stuk stof?’ zeiden beide oplichters, terwijl ze het prachtige patroon en de kleuren, die niet gezien konden worden, liet zien en uitleggen.

‘Ik weet dat ik geen dwaas ben!’ dacht de man, ‘dus het moet zo zijn dat ik ongeschikt ben voor mijn mooie baan! Het is echter heel vreemd! Je moet het echter niet laten zien!’ Dus prees hij de dingen die hij niet zag, en verzekerde hen hoe ingenomen hij was met de prachtige kleuren en de originaliteit van het ontwerp. ‘Het is absoluut charmant!’ zei hij tegen de keizer. Iedereen in de stad praatte over dit prachtige spul.

Nu dacht de keizer dat hij het graag zou zien terwijl het nog op het getouw stond. Dus, vergezeld door een aantal geselecteerde hovelingen, waaronder de twee getrouwe functionarissen die het verzonnen spul al hadden gezien, ging hij op bezoek bij de sluwe bedriegers, die zo hard als ze maar konden werkten aan het lege weefgetouw.

‘Het is geweldig!’ zei beide eerlijke ambtenaren. ‘Zie toch, Majesteit, wat een ontwerp! Welke kleuren!’ En zij wezen naar het lege weefgetouw, want zij dachten dat zonder twijfel de anderen het spul wel konden zien.

‘Wat!’ dacht de keizer; ‘Ik zie helemaal niets! Dit is verschrikkelijk! Ben ik een dwaas? Ben ik niet geschikt om keizer te zijn? Help, er kan me niets ergers overkomen!’

‘Oh, het is prachtig!’ zei de keizer. ‘Het heeft mijn hoogste goedkeuring!’ en hij knikte tevreden terwijl hij naar het lege weefgetouw staarde. Niets kon hem ertoe brengen te zeggen dat hij niets kon zien.

De hele groep staarde en staarde, maar zag niets meer dan al de anderen. Ze riepen echter allemaal uit met Zijne Majesteit, ‘Het is erg mooi!’ en zij adviseerden hem een pak te dragen gemaakt van deze prachtige stof, ter gelegenheid van een grote optocht die op het punt stond plaats te vinden. ‘Het is geweldig! prachtig! uitstekend!’ ging van mond tot mond; ze waren er allemaal even ingenomen mee. De keizer gaf elk van de schurken een ridderorde om in hun knoopsgaten te dragen en de titel van ‘meesterwevers’.

Toen liep de keizer mee in de processie onder het prachtige baldakijn, en iedereen in de straten en voor de ramen riep uit: ‘Hoe mooi zijn de nieuwe kleren van de keizer!’

De bedriegers bleven de hele nacht op, vóór de dag waarop de stoet moest plaatsvinden, waarbij en brandden zestien kaarsen; zodat mensen zouden zien hoe belangrijk ze het vonden de nieuwe kleren van de keizer gereed te krijgen. Ze deden alsof ze het spul van het getouw haalden. Ze sneden het in de lucht met een enorme schaar en ze stikten met naalden zonder draad erin. Eindelijk zeiden ze: ‘Nu zijn de nieuwe kleren van de keizer klaar!’

De keizer ging met zijn belangrijkste hovelingen zelf naar hen toe, en beide bedriegers hieven een arm in de lucht, alsof ze iets vasthielden, en zeiden: ‘Kijk, dit is de broek, dit

is de jas, hier is de mantel!’ enzovoort. ‘Het is zo licht als een spinnenweb. Je zou denken dat je er niks aan hebt, maar dat is de schoonheid ervan!’

‘Ja!’ zeiden alle hovelingen, maar zij konden niets zien, want er was niets te zien.

‘Zal het uw keizerlijke majesteit behagen zijn kleren uit te doen,’ zeiden de bedriegers, ‘zodat we de nieuwe aan kunnen doen, hier voor de grote spiegel?’

De keizer trok al zijn kleren uit en de bedriegers deden alsof ze hem één kledingstuk gaven na het andere van de nieuwe stukken die ze hadden voorgewend te maken. Ze deden alsof ze iets om zijn middel vastmaakten en ergens aan vastbonden; dit was de oefening en de keizer draaide zich om voor de spiegel.

‘Hoe goed zien zijne majesteit eruit in de nieuwe kleren! Hoe passend zijn ze!’ riepen alle mensen rond. ‘Wat een ontwerp, en welke kleuren! Het zijn de meest prachtige gewaden!’

‘Het baldakijn wacht buiten, wat in de stoet boven uwe je majesteit zal worden gedragen’, zei de gezagsvoerder van de ceremonie.

‘Nou, ik ben er helemaal klaar voor,’ zei de keizer. ‘Passen de kleren niet goed?’ en toen draaide hij zich opnieuw om voor de spiegel, zodat hij leek te kijken naar zijn grootse dingen.

De kamerheren die de sleep moesten dragen, bogen en deden alsof ze hem met beide handen uit de grond tillen en ze liepen met hun handen in de lucht. Ze durfden niet te laten lijken dat ze niets konden zien.

Toen liep de keizer mee in de processie onder de prachtige overkapping, en iedereen op straat en in de ramen riep uit: ‘Hoe mooi zijn de nieuwe kleren van de keizer! Wat een prachtige sleep! En ze passen perfect!’ Niemand liet blijken dat hij niets kon zien, want dan zou hij niet geschikt zijn voor zijn functie, of anders was hij een dwaas.

Geen van de kleren van de keizer waren eerder zo succesvol geweest.

‘Maar hij heeft niets aan,’ zei een klein kind.

‘Oh, luister naar de onschuldigen,’ zei zijn vader; en de ene persoon fluisterde tegen de ander wat het kind had gezegd. ‘Hij heeft niets aan; een kind zegt dat hij niets aan heeft!’

‘Maar hij heeft niets aan!’ riepen uiteindelijk alle mensen.

De keizer worstelde, want hij wist dat het waar was, maar hij dacht: ‘De optocht moet doorgaan nu,’ dus hij hield zich dus stijver dan ooit tevoren, en de kamerheren hielden de onzichtbare sleep omhoog.

De kleine zeemeermin

Eens, in een prachtig paleis op de bodem van de blauwste oceaan, woonde de zeekoning, een wijze oude triton met een lang golvende witte baard. Hij woonde in een prachtig paleis, gebouwd van vrolijk gekleurd koraal en schelpen, samen met zijn vijf dochters, zeer mooie zeemeerminnen. Sirenetta, de jongste en mooiste van allemaal, had ook een mooie stem, en als ze zong, stroomden de vissen overal uit de zee toe om naar haar te luisteren. De schelpen gaapten wijd open, hun parels tonend, en zelfs de kwalen stopten om te luisteren.

De jonge zeemeermin zong vaak, en elke keer keek ze omhoog, op zoek naar het zwakke zonlicht dat nauwelijks in staat was door te sijpelen tot de diepte. Oh, hoe zou ik het vinden om daar naar toe te gaan en eindelijk de lucht te zien, waarvan iedereen zegt dat het zo mooi is, en de stemmen van mensen horen en de geur van de bloemen ruiken! Je bent nog te jong!' zei haar moeder. 'Over een jaar of twee, als je vijftien bent. Alleen dan zal de Koning je daarheen laten gaan, zoals je zussen!'

Sirenetta bracht haar tijd door verlangend naar de wereld van de mensen, ze luisterde naar de verhalen van haar zussen, en elke keer dat ze terugkwamen van de oppervlakte, stelde ze hen vragen, om haar nieuwsgierigheid te bevredigen. En terwijl ze wachtte op de dag waarop ook zij de oppervlakte van de zee zou mogen bereiken en de onbekende wereld ontmoeten, verbracht Sirenetta haar tijd in haar prachtige zeetuin. De zeepaardjes hielden haar gezelschap en soms kwam een dolfijn spelen. Alleen de onvriendelijke zeester reageerde nooit als ze riep.

Eindelijk kwam haar langverwachte verjaardag. De nacht ervoor kon Sirenetta geen oog dicht doen. 's Morgens riep haar vader haar en stak, haar lange gouden haar strelend, een mooie gebeeldhouwde bloem in haar lokken. 'Daar, nu kun je naar de oppervlakte gaan. Je zult lucht ademen en de lucht zien. Maar onthoud! Het is niet onze wereld! We kunnen het alleen maar bekijken en bewonderen! Wij zijn kinderen van de zee en hebben geen ziel, zoals mensen. Wees voorzichtig en blijf uit de buurt; ze brengen alleen ongeluk!'

In een seconde had Sirenetta haar vader gekust en vloog gelijkmatig naar de oppervlakte van de zee. Ze zwom zo snel met zwiepen van haar slanke staart dat zelfs de vissen haar niet kon bijhouden. Plots sprong ze uit het water. Hoe geweldig! Voor de eerste keer zag ze de grote blauwe lucht waarin, als de schemering begon te vallen, de eerste sterren doorbraken en fonkelden. De zon, al boven de horizon, liet een gouden weerspiegeling achter die zachtjes vervaagde op de deinende golven. Hoog boven hen zag een zwerm meeuwen de kleine zeemeermin en begroette haar komst met kreten van plezier. 'Het is zo mooi!' riep ze opgewekt.

Maar er wachtte nog een andere verrassing: een schip voer langzaam richting de rots waarop Sirenetta zat. De matrozen lieten het anker vallen en het schip wiegde zachtjes op de kalme zee. Sirenetta zag de mannen bezig met hun werk aan boord en de lantaarns aansteken voor de nacht. Ze kon duidelijk hun stemmen horen. 'Ik zou graag met ze praten!' zei ze tegen zichzelf. Maar toen keek ze droevig naar haar lange, flexibele staart, haar tegenhanger van benen, en zei tegen zichzelf: 'Ik kan nooit zijn zoals zij!'

Aan boord leek een vreemde opwinding de bemanning in beslag te nemen, en even later werd de lucht een boog van vele gekleurde lichten, en het geknetter van vuurwerk vulde de lucht. 'Lang leve de kapitein! Hoera voor zijn 20e verjaardag. Hoera! Hoera, nog veel gelukkige jaren!' Verbaasd over dit alles, zag de kleine zeemeermin de jongeman in wiens eer de voorstelling werd gehouden. Lang en waardig glimlachte hij blij en Sirenetta kon haar ogen niet van hem afhouden. Ze volgde elk zijner bewegingen, gefascineerd door alles

wat er gebeurde.

Het feest ging door, maar de zee werd onrustiger. Sirenetta beseftte angstig dat de mannen nu in gevaar waren: een ijzige wind zwiepte de golven op, de inktzwarte hemel werd verscheurd door bliksemschichten, daarna brak plotseling een verschrikkelijke storm uit over het hulpeloze schip. Tevergeefs schreeuwde Sirenetta: 'Pas op! Pas op voor de zee.' Maar de huilende wind voerde haar woorden mee, en de rijzende golven zwiepten over het schip. Onder het geschreeuw van de zeelieden vielen masten en zeilen op het dek en met een onheilspellend splinterend geluid zonk het schip.

Bij het licht van een van de olielampjes had Sirenetta de jonge kapitein in het water zien vallen en ze zwom hem te hulp. Maar ze kon hem niet vinden in de hoge golven en stond, uitgeput, op het punt op te geven, toen hij ineens verscheen op de kim van een nabijgelegen golf. In een oogwenk werd hij recht in de armen van de zeemeerminnen geduwd. De jongeman was bewusteloos en de zeemeermin hield zijn hoofd boven water in de stormachtige zee, in een poging zijn leven te redden. Ze klampte zich uren aan hem vast, probeerend de vermoeidheid te bevechten die haar aan het overmeesteren was.

Toen, net zo plotseling als het was opgestaan, stierf de storm weg. In een grauwe dageraad boven een nog steeds boze zee beseftte Sirenetta dankbaar dat land voor hen lag. Geholpen door de beweging van de golven duwde ze het lichaam van de kapitein op de kust, voorbij de watergrens. Niet in staat te lopen, zat de zeemeermin haar handen te wringen, haar staart flapperend in het kabbelende water, en probeerde de jonge kapitein te verwarmen met haar eigen lichaam.

Toen liet het geluid van naderende stemmen Sirenetta opschrikken en ze gleed terug in dieper water. 'Kom snel! Snel!' klonk de stem van een vrouw ongerust. 'Er is een man hier! Kijk, ik denk dat hij buiten bewustzijn is!' De kapitein was nu in goede handen. 'Laten we hem meenemen naar het kasteel!' 'Nee nee! Je kunt beter hulp halen.' En het eerste dat de jongeman zag toen hij zijn ogen weer opende, was het mooie gezicht van de jongste van een groep van drie dames. 'Dank je! Dank je voor het redden van mijn leven.' mompelde hij tegen de mooie, onbekende dame.

Vanuit de zee keek Sirenetta hoe de man, die ze aan de golven had ontruikt, naar het kasteel terug ging, zonder te weten dat een zeemeermin zijn leven had gered. Langzaam zwemmend naar open zee, voelde Sirenetta dat ze op het strand iets had achtergelaten dat ze zichzelf nooit zou kunnen laten vergeten. Hoe wonderbaarlijk waren die lange uren in de storm, terwijl ze met de elementen had gevochten.

En terwijl ze naar het paleis van haar vader zwom, kwamen haar zussen haar tegemoet, bezorgd te weten wat haar zo lang op het oppervlak had gehouden. Sirenetta begon haar verhaal te vertellen, maar plotseling kwam er een brok in haar keel en, in tranen uit barstend, vluchtte ze naar haar kamer.

Ze bleef daar dagenlang, weigerend iemand te zien of eten aan te raken. Ze wist dat haar liefde voor de jonge kapitein hopeloos was, want zij was een zeemeermin en kon nooit een mens trouwen. Alleen de heks van de Diepte kon haar helpen. Maar welke prijs zou ze moeten betalen?

Sirenetta besloot de heks te vragen. 'Dus je wilt van je visstaart af, toch? Ik denk dat je graag een paar benen van een vrouw wilt hebben, nietwaar?' zei de gemene heks minachtend, vanuit haar grot bewaakt door een reuzeninktvis. 'Wees gewaarschuwd!' ging ze verder. 'Je zult vreselijk lijden, alsof een zwaard je in stukken snijdt. En elke keer dat je je voeten op de grond zet, zul je een vreselijke pijn voelen!'

'Het maakt niet uit!' fluisterde Sirenetta met tranen in haar ogen. 'Als ik maar terug

kan gaan naar hem!’ ‘En dat is niet alles!’ riep de heks uit. ‘In ruil voor mijn betovering moet je mij jouw mooie stem geven. Je zult nooit meer een woord kunnen uitbrengen! En vergeet het niet! Als de man van wie je houdt, trouwt met iemand anders, kun je geen zeemeermin meer worden. Je lost gewoon op in water zoals het schuim op de golven!’ ‘In orde!’ zei Sirenetta, gretig het flesje pakkend dat de toverdrank bevatte.

De heks had Sirenetta verteld dat de jonge kapitein eigenlijk een prins was, en de zeemeermin verliet het water op een plek niet ver van het kasteel. Ze trok zichzelf het strand op en dronk toen het toverdrankje. Een vreselijke pijn deed haar flauwvallen en toen ze bij zinnen kwam, zag ze, mistig, het gelaat waar ze van hield glimlachen naar haar.

De magie van de heks had de betovering opgewekt, want de prins had een vreemd verlangen gevoeld naar het strand te gaan, net toen Sirenetta aankwam. Daar was hij haar tegengekomen, en zich herinnerend aan hoe hij ook eens aan de kust was aangespoeld, legde voorzichtig zijn mantel over het stille lichaam dat opgeworpen was door de golven. ‘Wees niet bang!’ zei hij snel. ‘Je bent veilig! Waar kom je vandaan?’ Maar Sirenetta was nu stom en kon niet antwoorden, dus de jongeman streelde zachtjes haar natte wang. ‘Ik zal je naar het kasteel brengen en voor je zorgen,’ zei hij.

In de dagen die volgden, begon de zeemeermin een nieuw leven. Ze droeg prachtige jurken en ging vaak met de prins te paard op pad. Op een avond werd ze uitgenodigd voor een geweldige bal aan het hof. Maar zoals de heks had voorspeld, was elke beweging en elke stap die ze zette een marteling. Sirenetta verdroeg dapper haar lijden, blij dat ze vermocht dichtbij haar geliefde prins te blijven. En hoewel ze niet tot hem kon spreken, was hij dol op haar en overlaadde haar met vriendelijkheid, tot haar grote vreugde.

Echter, het hart van de jongeman was vergeven aan de onbekende vrouw die hij had gezien toen hij op het strand lag, hoewel hij haar sindsdien niet meer had ontmoet, want ze was meteen teruggekeerd naar haar eigen land. Zelfs als hij in gezelschap van Sirenetta was, dol op haar als hij was, was de onbekende dame altijd in zijn gedachten. En de kleine zeemeermin, die instinctief merkte dat zij niet zijn ware liefde was, leed zelfs meer. Ze kroop vaak het kasteel uit ’s nachts, om te huilen aan de kust. Eens dacht ze dat ze dat ze haar zusters kon ontwaren, rijzend uit het water en zwaaidend naar haar, maar dit maakte haar verdrietiger dan ooit.

Het lot had echter nog een verrassing in petto. Vanaf de kasteelmuren werd op een dag een enorm schip waargenomen varende naar de haven. Samen met Sirenetta ging de prins erheen om het te bekijken. En wie stapte uit van het schip dan de onbekende dame die lang in het hart van de prins verbleef? Toen hij haar zag, haastte hij zich om haar te begroeten. Sirenetta voelde zich in steen veranderen en een pijnlijk gevoel doorboorde haar hart: ze stond op het punt de prins voor altijd te verliezen. Ook de onbekende dame was de jonge man die ze op het strand had gevonden nooit vergeten, en kort daarna vroeg hij haar om met hem te trouwen. Omdat ook zij verliefd was, zei ze blij ‘ja’.

Een paar dagen na de bruiloft werd het gelukkige paar uitgenodigd voor een reis op het enorme schip, dat nog steeds in de haven lag. Sirenetta ging ook aan boord en het schip voer weg. De nacht viel, en ziek van hart over het verlies van de prins, ging Sirenetta aan dek. Ze herinnerde zich de profetie van de heks en was nu klaar om haar leven op te geven en op te lossen in de zee.

Plotseling hoorde ze een schreeuw uit het water en zag vaag haar zusters in de duisternis. ‘Sirenetta! Sirenetta! Wij zijn het, je zussen! We hebben alles gehoord over wat er is gebeurd! Kijk! Zie je dit mes? Het is betoverd! De heks heeft het ons gegeven in ruil voor ons haar. Pak het aan! Dood de prins voor zonsopgang en je wordt weer een zeemeermin

en zult al je problemen vergeten!’

Alsof in een trance, greep Sirenetta het mes en ging de hut binnen waar de prins en zijn bruid lagen te slapen. Maar terwijl ze keek naar het slapende gezicht van de jonge man, blies ze hem slechts een steelse kus toe voordat ze terug het dek op rende.

Toen de dageraad aanbrak, gooide ze het mes in de zee. Daarna wierp ze een afscheidsblik op de wereld die ze achterliet, en dook ze de golven in, klaar om in het schuim van de zee te veranderen waaruit ze was gekomen, en te verdwijnen. Terwijl de zon boven de horizon oprees, wierp het een lange gouden lichtstraal over de zee en, in het kille water, keerde Sirenetta zich er voor de laatste maal keer naar toe.

Plotseling, als bij toverslag, trok een mysterieuze kracht haar uit het water en voelde ze zich hoog in de lucht geheven. De wolken waren getint met roze, de zee golfde in de vroege ochtendwind en de kleine zeemeermin hoorde een fluistering temidden van het getingel van klokken: ‘Sirenetta, Sirenetta! Kom met ons mee.’ ‘Wie zijn julie?’ vroeg de zeemeermin verbaasd te merken dat ze het gebruik van haar stem had teruggekregen. ‘Waar ben ik?’ ‘Je bent met ons in de lucht. Wij zijn de feeën van de lucht! We hebben geen ziel zoals mensen, maar onze taak is om hen te helpen. Wij nemen onder ons alleen degenen op die vriendelijkheid hebben betoond aan mensen!’

Sirenetta, die erg geraakt was, keek neer over de zee naar het schip van de prins en voelde de tranen in haar ogen springen. De feeën van de lucht fluisterden haar: ‘Zie! De bloemen van de aarde wachten tot onze tranen veranderen in de ochtenddauw! Kom met ons mee.’

De Sneeuwconingin

Er is een legende dat eens een prachtige fee, de Sneeuwconingin, op de hoogste, meest eenzame toppen van de Alpen woonde. De bergbewoners en herders klommen naar de toppen om haar te bewonderen, en iedereen werd hals over kop verliefd op haar. Elke man zou alles, inclusief zijn leven, hebben gegeven om haar te trouwen. Inderdaad, hun levens waren precies wat ze gaven, want het Lot had besloten dat geen sterveling ooit met de Sneeuwconingin zou trouwen.

Maar desondanks deden veel dappere zielen hun best haar te benaderen, altijd in de hoop haar te kunnen overhalen. Elke aanbieder mocht het grote ijspaleis betreden met het kristallen dak, waar de troon van de koningin stond. Maar zodra die hij zijn liefde verkondigde en om haar hand vroeg, verschenen duizenden aardmannetjes om hem te grijpen en over de rotsen te duwen, omlaag in bodemloze afgronden. Zonder de geringste emotie bekeek de koningin het tafereel, haar hart van ijs niet in staat wat dan ook te voelen.

De legende van het kristallen paleis en de prachtige harteloze koningin spreidden zich uit tot in de meest afgelegen Alpenvallei, het huis van een onverschrokken hertejager. Gefascineerd door het verhaal besloot hij erop uit te trekken en zijn geluk te beproeven. Zijn vallei verlatend, reisde hij dagen aaneen, met sneeuw beklede bergwanden beklimmend, met ijs bedekte toppen bestijgend, en tartte de bitter koude wind die door de alpendalen zwiepte. Meer dan eens voelde hij dat alles verloren was, maar de gedachte aan de liefelijke Sneeuwconingin gaf hem nieuwe kracht en hield hem op gang.

Eindelijk, na vele dagen klimmen, zag hij in de zonneschijn voor hem, de hoge, doorschijnende torens van het ijspaleis glinsteren. Al zijn moed bijeenrapend betrad de jongeman de troonzaal. Maar hij was zo getroffen door de schoonheid van de Sneeuwconingin dat hij geen woord kon uitbrengen. Verlegen en bedeesd, durfde hij niet te spreken. Dus knielde hij vol bewondering uren achtereen voor de koningin, zonder zijn mond te openen. De koningin keek hem zwijgend aan en dacht al die tijd dat, op voorwaarde dat hij haar hand niet vroeg, er geen noodzaak was de aardmannetjes te roepen.

Toen, tot haar grote verrassing, ontdekte ze dat zijn gedrag haar hart raakte. Ze beseftte dat ze zeer gesteld raakte op deze jager, die veel jonger en knapper was dan haar andere vrijers. De tijd verstreek en de Sneeuwconingin durfde niet toe te geven, zelfs niet aan zichzelf, dat ze eigenlijk met de jonge man zou willen trouwen.

Ondertussen hielden de aardmannetjes de wacht over hun meesteres; eerst waren ze verbaasd, daarna raakten ze steeds meer van streek. Want ze vreesden terecht dat hun koningin op het punt kon staan de wet te overtreden en de woede van het lot op de hoofden van alle bergmensen neer te laten dalen. Opmerkend dat de koningin traag was het bevel te geven van haar minnaar af te komen, besloten de aardmannetjes om het heft in eigen hand te nemen.

Op een nacht, toen de schemering inviel, glipten ze uit de kieren in de rots en verzamelden zich rond de jonge hertenjager. Toen gooiden ze hem de afgrond in.

De Sneeuwconingin bekeek het hele tafereel vanuit het raam, maar er was niets dat ze kon doen om ze tegen te houden. Echter, haar ijzige hart smolt en de mooie, wrede fee werd plotseling een vrouw. Er viel een traan van haar oog, de eerste die ze ooit had laten vallen. En de traan van de Sneeuwconingin viel op een steen waar het veranderde in een kleine zilveren ster. Dit was de eerste edelweiss... de bloem die alleen groeit op de hoogste, meest ontoegankelijke toppen in de Alpen, aan de rand van het ravijn en de afgrond.

Blauwbaard

Lang geleden woonde, in het mooie Franse land, een zeer machtige heer, de eigenaar van landgoederen, boerderijen en een groot, prachtig kasteel, en zijn naam was Blauwbaard. Dit was niet zijn echte naam, het was een bijnaam, vanwege het feit dat hij een lange, ruige, zwarte baard had met een blauwe gloed erin. Hij was heel knap en charmant, maar als de waarheid verteld moest worden, was er iets aan hem dat je respecteerde, en je een beetje ongemakkelijk liet voelen.

Blauwbaard trok vaak ten oorlog, en als hij dat deed, liet hij de leiding over het kasteel aan zijn vrouw over. Hij had veel echtgenotes gehad, allemaal jong, mooi en edel. Zoals het ongeluk beschikte, de een na de ander, waren ze allemaal gestorven, en dus trouwde de edele heer steeds weer opnieuw. 'Sire', vroeg iemand zo af en toe, 'waaraan stierven uw vrouwen?' 'Hah, mijn vriend,' antwoordde Blauwbaard, 'één stierf aan pokken, een aan een verborgen ziekte, een andere aan hoge koorts, en weer een andere aan een vreselijke infectie. Ach, ik heb veel pech, en zij hebben ook pech! Ze liggen allemaal begraven in de kasteelkapel,' voegde hij eraan toe.

Niemand vond er iets vreemds aan. Ook het lieve en mooie, jonge meisje dat Blauwbaard als vrouw nam, dacht niet dat het vreemd was. Ze ging naar het kasteel vergezeld door haar zus Anna, die zei: 'Oh, heb je geen geluk om met een heer als Blauwbaard te trouwen?' 'Hij is echt heel aardig, en als je dichtbij komt, ziet zijn baard er niet zo blauw uit als de mensen zeggen!,' zei de bruid, en de twee zussen giechelden vrolijk. Arme zielen! Ze hadden geen idee wat hen te wachten stond!

Een maand of was later liet Blauwbaard zijn rijtuig voorrijden en zei tegen zijn vrouw: 'Lievend, ik moet je een paar weken verlaten. Maar blijf opgewekt in de tussentijd, nodig iedereen uit die je wilt en zorg voor het kasteel. Hier,' voegde hij eraan toe, zijn bruid een sleutelbos overhandigend, 'Je zult deze nodig hebben, de sleutels van de kluis, de wapenkamer en de bibliotheeksleutels, en deze, die alle kamerdeuren opent. Nu, deze kleine sleutel hier,' en hij wees naar een sleutel die veel kleiner was dan de andere, 'opent het kleine kamertje aan het eind van de grote gang op de begane grond. Neem je vrienden mee waar je wilt, open elke deur die je leuk vindt, maar niet deze! Is dat helemaal duidelijk?' herhaalde Blauwbaard. 'Niet deze! Helemaal niemand mag dat kleine kamertje binnengaan. En als je er ooit binnen ging, zou ik zo verschrikkelijk boos worden dat het beter is dat je het niet doet!' 'Maak je geen zorgen, echtgenoot,' zei de vrouw van Blauwbaard terwijl ze de sleutels pakte. 'Ik zal doen wat je zegt.'

Na haar een omhelzing gegeven te hebben, stapte Blauwbaard in zijn rijtuig, spoorde de paarden aan en ging weg. De dagen gingen voorbij. Het jonge meisje nodigde haar vrienden uit op het kasteel en liet ze alle kamers zien, behalve die ene aan het einde van de gang. 'Waarom zou ik niet in het kleine kamertje mogen kijken? Waarom? Waarom is het verboden?'

Welnu, ze dacht er zo veel aan dat ze barstte van nieuwsgierigheid, totdat, op een dag, ze de deur opende en het kleine kamertje binnenliep.

Van alle gruwelijke gruwelen! Binnen, aan de muren, hingen de lichamen van Blauwbaards vrouwen: hij had ze allemaal met zijn eigen handen gewurgd!

Door paniek getroffen, rende het meisje de kamer uit, maar de sleutelbos gleed uit haar greep. Ze pakte ze zonder een blik op en haastte zich naar haar eigen kamer, haar hart wild bonsend in haar borst. Gruwels! Ze leefde in een kasteel van de dood! Dus dat is wat er met de andere vrouwen van Blauwbaard was gebeurd! Het meisje riep haar moed

bijeen en ze merkte dat een van de sleutels – precies die sleutel tot het kleine vertrek – bezoedeld was met bloed. ‘Ik moet het schoonvegen voordat mijn man terugkomt!’, zei ze tegen zichzelf. Maar hoe ze ook probeerde, de bloedvlek kon niet worden weg gewassen. Ze waste, ze boende en spoelde het af; alles tevergeefs, want de sleutel was nog steeds rood.

Diezelfde avond kwam Blauwbaard thuis. Stel je voor in welke toestand zijn arme vrouw was! Blauwbaard vroeg zijn vrouw niet om de sleutels diezelfde avond, maar hij merkte op: ‘Je ziet er een beetje overstuur uit, lieveling. Is er iets ergs gebeurd?’ ‘Oh nee! Nee!’ ‘Vind je het vervelend dat ik zo snel terug ben gekomen?’ ‘Oh nee! Ik ben blij!’ Maar die nacht sliep de bruid geen seconde.

De volgende dag zei Blauwbaard: ‘Liefste, geef me de sleutels terug,’ en dat deed zijn vrouw haastig. Blauwbaard merkte op: ‘Er mist eentje, de sleutel tot het kleine kamertje!’ ‘Is dat zo?’ Zei het jonge meisje, ‘Ik moet het in mijn kamer hebben achtergelaten!’ ‘Goed, ga het halen.’ Maar toen de vrouw van Blauwbaard de sleutel in zijn hand legde, werd Blauwbaard wit en eiste met een diep schorre stem: ‘Waarom is deze sleutel besmeurd met bloed?’ ‘Ik weet het niet’, stamelde zijn vrouw. ‘Je weet het heel goed!’ antwoordde hij. ‘Je bent het kleine kamertje binnengegaan, is het niet? Welnu, je gaat weer terug, deze keer voor goed, samen met de andere dames daar. Jij moet sterven!’ ‘Oh nee! Ik bid je!’ ‘Je moet sterven!’ herhaalde hij.

Op dat moment werd er op de deur geklopt en Anna, de zus van Blauwbaard’s vrouw, betrad het kasteel. ‘Goedemorgen,’ zei ze, ‘je ziet nogal bleek.’ ‘Welnee, we maken het prima,’ antwoordde Blauwbaard. Zijn vrouw fluisterde in zijn oor: ‘Geef me alsjeblieft nog tien minuten te leven!’ Blauwbaard antwoordde: ‘Niet meer dan tien!’

Het meisje rende naar haar zus Anna die een van de torens op was gegaan en vroeg haar: ‘Anna, zie je onze broers komen? Ze hebben me beloofd te komen en me vandaag te zien!’ Maar Anna antwoordde: ‘Nee, ik zie niemand. Wat is er mis? Je ziet er erg onrustig uit.’ ‘Anna, alsjeblieft,’ zei het geschokte meisje, ‘kijk opnieuw! Weet je zeker dat je niet iemand kan zien?’ ‘Neen,’ zei haar zuster, ‘slechts een paar boeren.’

Op dat moment dreunde de stem van Blauwbaard tot hen: ‘Vrouw, je tijd is om! Kom hier!’ ‘Ik kom eraan!’ riep ze, maar zei toen tegen haar zus: ‘Oh Anna, komen onze broeders niet?’ ‘Neen,’ antwoordde Anna. Opnieuw schreeuwde Blauwbaard. ‘Kom onmiddellijk naar beneden! Of ik kom naar boven!’ Trillend als een blad, ging zijn vrouw naar beneden.

Blauwbaard hield een groot mes vast en greep zijn bruid bij het haar. ‘Zuster, ik kan twee ruiters zien aankomen!’ riep Anna vanaf de toren op dat moment. Blauwbaard maakte een vreselijk gezicht: ‘Zij zullen ook sterven!’ Zijn vrouw knielde om te smeken: ‘Alsjeblieft, alsjeblieft, dood me niet. Ik zal nooit iemand vertellen wat ik heb gezien! Ik zal nooit een woord zeggen!’ ‘Ja, je zult geen woord meer zeggen voor eeuwig!’ snauwde Blauwbaard, zijn mes optillend. Het arme meisje schreeuwde: ‘Heb medelijden met mij!’ Maar hij antwoordde fel: ‘Nee! Je moet sterven!’

Hij stond op het punt het mes naar de tere hals van het meisje te brengen, toen twee jonge mannen de kamer binnen stormden: een dragonder en een musketier. Zij waren de broers van zijn vrouw. Hun zwaarden trekkend, sprongen ze toe op Blauwbaard, die een trap probeerde op te vluchten, maar gepakt werd en gedood.

En dat was het eind van het trieste verhaal. De arme vrouwen van Blauwbaard kregen een christelijke begrafenis, het kasteel werd volledig gerenoveerd en de jonge weduwe, enige tijd later, trouwde met een goede en eerlijke jongeman, die haar hielp het vreselijke avontuur te vergeten.

En die jongedame had al haar drang naar nieuwsgierigheid volledig verloren.

Oude Sultan

Een herder had een trouwe hond, Sultan genaamd, die heel oud was geworden en al zijn tanden had verloren. En op een dag toen de herder en zijn vrouw voor het huis bij elkaar stonden, zei de herder: 'Ik zal morgenmorgen de oude sultan doodschieten, want hij heeft geen nut meer nu.' Maar zijn vrouw zei: 'Alsjeblieft, laat het arme, trouwe schepsel leven; hij heeft ons vele jaren goed gediend en we horen hem de rest van zijn leven de kost geven.' 'Maar wat kunnen we met hem doen?' zei de herder, 'hij heeft geen tand in zijn kop en de dieven maken zich helemaal geen zorgen om hem; zeker, hij heeft ons gediend, maar hij deed dat om zijn levensonderhoud te verdienen; morgen zal zijn laatste dag zijn, reken erop.'

Arme Sultan, die dichtbij hen lag, hoorde alles wat de herder en zijn vrouw tegen elkaar zeiden, en was erg bang voor de gedachte dat morgen zijn laatste dag zou zijn; dus ging hij 's avonds naar zijn goede vriend de wolf, die in het bos leefde, en vertelde hem al zijn leed, en hoe zijn meester van plan was hem 's ochtends te doden.

'Maak het jezelf gemakkelijk', zei de wolf, 'ik zal je een goed advies geven. Je meester, weet je, gaat elke ochtend heel vroeg met zijn vrouw het veld in; en zij nemen hun kleine kindje mee en leggen het achter de heg in de schaduw terwijl zij aan het werk zijn. Nu ga je dichtbij het kind liggen, en doe je alsof je het in de gaten houdt, en ik zal uit het bos komen en ermee wegrennen; je moet zo hard mogelijk achter me aan rennen, en ik zal het laten vallen; dan kan je het terug dragen en zij zullen denken dat je hun kind hebt gered en zullen je zo dankbaar dat ze voor je zullen zorgen zolang je leeft.'

De hond vond dit plan erg goed; en dienovereenkomstig werd het uitgevoerd. De wolf liep een eindje met het kind weg; de herder en zijn vrouw schreeuwden het uit; maar Sultan haalde hem spoedig in en droeg het arme kleine ding terug naar zijn meester en meesteres. Toen klopte de herder hem op zijn kop en zei: 'De oude Sultan heeft ons kind gered van de wolf en daarom zal hij leven en goed verzorgd worden en voldoende te eten. Vrouw, ga naar huis en geef hem een goed avondmaal, en laat hem mijn oude kussen hebben om op te slapen zolang hij leeft.' Dus vanaf deze tijd had Sultan alles wat hij maar kon wensen.

Kort daarna kwam de wolf en wenste hem vreugde, en zei: 'Nu, mijn goede vriend, je moet het niet doorvertellen, maar draai je hoofd de andere kant op wanneer ik één van de dikke schapen van de oude herder wil proeven.' 'Neen,' zei de Sultan; 'Ik zal trouw blijven aan mijn meester.' De wolf dacht echter dat hij een grapje maakte, en kwam op een avond om een lekker stuk te eten. Maar Sultan had zijn meester verteld wat de wolf wilde doen; dus hij wachtte op hem achter de deur van de schuur, en toen de wolf bezig was een goed dik schaap uit te zoeken, liet hij een stevige knuppel op zijn rug leggen, die zijn lokken voor hem mooi kamde. Toen was de wolf erg boos en noemde hij Sultan 'een oude schurk' en hij zwoer dat hij wraak zou nemen.

Dus de volgende ochtend stuurde de wolf het zwijn om Sultan uit te dagen naar het bos te komen om de zaak uit te vechten. Nu had Sultan niemand die hij kon vragen om zijn secondant te zijn behalve de oude driepotige kat van de herder; dus nam hij haar mee, en omdat het arme ding vooruit hinkte met wat moeite, stak ze haar staart recht op in de lucht. De wolf en het everzwijn waren het eerst ter plekke; en toen ze hun vijanden zagen aankomen en de lange staart van de kat recht in de lucht zagen staan, dachten ze dat ze een zwaard droeg voor Sultan om mee te vechten; en elke keer als ze hinkte, dachten ze dat ze een steen oprapte om naar ze te gooien; dus zeiden ze dat ze niet van deze manier van vechten hielden, en het everzwijn ging achter een struik liggen en de wolf sprong in een

boom.

Sultan en de kat kwamen al gauw aan, en keken rond en waren verbaasd dat er niemand was. Het zwijn had zich echter niet helemaal verstopt, want zijn oren staken uit de struik; en toen hij een van hen een beetje bewoog, sprong de kat, die iets zag bewegen en dacht dat het een muis was, er bovenop en beet en krabde het, zodat het zwijn opsprong en bromde, en brullend wegrende, 'Kijk omhoog in de boom, daar zit degene die de schuld draagt.' Dus ze keken op en zagen de wolf zitten tussen de takken; en zij noemden hem een lafhartige boef en lieten hem niet naar beneden komen voordat hij zich diep voor zichzelf schaamde en beloofde weer goede vrienden te zijn met de oude Sultan.

Aladdin en de magische lamp

Lang geleden, in China, leefde er een arme jongen, wiens naam Aladdin was. Aladdin woonde bij zijn moeder. Op een dag kwam een rijke en voornaam uitziende man naar hun huis en zei tegen de moeder van Aladdin: 'Ik ben een koopman uit Arabië en wil dat je zoon met me meekomt. Ik zal hem rijkelijk belonen.' De moeder van Aladdin was het er meteen mee eens. Ze had geen idee dat de man die zich voordeed als een rijke koopman, in werkelijkheid een tovenaar was.

De volgende dag ging Aladdin, na zijn spullen te hebben ingepakt, weg met de 'koopman'. Na vele uren reizen stopte de 'handelaar'. Aladdin stopte ook, verbaasd dat ze op zo'n een verlaten plek moesten stoppen. Hij keek rond; er was mijlenver niets te zien.

De 'koopman' haalde wat gekleurd poeder uit zijn zak en gooide het op de grond. Het volgende moment was alles gevuld met rook. Terwijl de rook optrok, zag Aladdin een enorme opening in de grond; het was een grot. De 'handelaar' wendde zich tot Aladdin en zei: 'Ik wil dat je deze grot binnen gaat; er zal meer goud zijn dan je ooit hebt gezien; neem zoveel als je wilt. Je zult ook een oude lamp zien; breng dat alsjeblieft terug naar mij. Hier, neem deze ring; het zal je helpen.' Aladdin was zeer achterdochtig maar besloot om te doen wat hem werd verteld.

Hij liet zich in de grot zakken, en dacht er al die tijd aan dat het moeilijk zou zijn om eruit te klimmen zonder hulp. Aladdin ging de grot binnen en, precies zoals de 'koopman' had gezegd, zag hij goud, juwelen, diamanten en andere kostbaarheden. Hij vulde zijn zakken. Toen dit was gebeurd, zocht hij naar de lamp; het lag in de hoek, vol stof en vuil. Hij raapte het op en rende naar de opening van de grot en schreeuwde naar de 'koopman', 'Ik heb je lamp. Kun je me alsjeblieft eruit trekken?' 'Geef me de lamp', zei de 'koopman'. Aladdin wist niet zeker of hij eruit zou worden gehaald als hij de lamp teruggaf; dus hij zei, 'Trek me er alsjeblieft eerst uit.'

Dit maakte de 'handelaar' boos. Met een luide kreet haalde hij hetzelfde kleurige poeder tevoorschijn en gooide het op de opening van de grot, en verzegelde het met een enorme kei. Aladdin was ongelukkig. Hij dacht, 'Dat was geen rijke handelaar; hij was vast en zeker een tovenaar. Ik vraag me af waarom deze lamp zo belangrijk voor hem was.' Terwijl hij nadacht, wreef hij de lamp. Ineens vulde een vreemde mist de kamer en uit de mist kwam een vreemd uitziende man tevoorschijn. Hij zei, 'Mijn meester, ik ben de geest van de lamp, u heeft me gered; wat zal uw wens zijn?' Aladdin was bang, maar hij zei met trillende stem, 'Ta .. Breng me naar huis.'

En het volgende moment was Aladdin thuis zijn moeder aan het omhelzen. Hij vertelde haar over de tovenaar en de lamp. Aladdin riep opnieuw de geest op. Deze keer toen de geest verscheen was hij niet bang. Hij zei, 'Geest, ik wil een paleis, geen oude hut.' Opnieuw tot Aladdin en zijn moeders verbazing stond voor hen een prachtig paleis.

De tijd verstreek. Aladdin trouwde met de Sultan's dochter en was heel gelukkig. Het gebeurde nou dat de slechte tovenaar het geluk van Aladdin te weten kwam. Hij kwam langs het paleis van Aladdin en deed alsof hij oude lampen voor nieuwe ruilde. De prinses, de vrouw van Aladdin, die de waarde van de lamp voor Aladdin niet kende, riep de tovenaar om te wachten.

Zodra de magiër de lamp zag, rukte hij deze uit de hand van de prinses en wreef het. De geest verscheen, 'u bent mijn meester en uw wens is mijn bevel,' zei hij tegen de tovenaar. 'Neem Aladdin's paleis mee naar de grote woestijn, ver hiervandaan,' beval de tovenaar.

Toen Aladdin thuiskwam, was er geen paleis en geen prinses. Hij vermoedde dat het de

boze tovenaar moest zijn die wraak op hem had genomen. Niet alles was verloren, Aladdin had een ring die de tovenaar hem had gegeven. Aladdin haalde die ring tevoorschijn en wreef eraan. Een andere geest verscheen. Aladdin zei, 'Breng me naar mijn prinses.'

Al snel was Aladdin in Arabië bij zijn prinses. Hij vond zijn lamp op een tafel naast de tovenaar. Voordat de tovenaar kon reageren, sprong Aladdin naar de lamp en pakte hem vast. Zodra hij de lamp had, wreef Aladdin de lamp.

De geest verscheen weer en zei: 'Mijn meester, Aladdin, het is inderdaad goed om u opnieuw te dienen. Wat wilt u?' 'Ik wil dat je deze tovenaar naar een andere wereld stuurt, zodat hij niemand kwaad doet,' zei Aladdin. Aladdin's wens werd uitgevoerd; de boze tovenaar verdween voor altijd.

De geest droeg Aladdin, de prinsen en het paleis terug naar China. Hij bleef de rest van zijn leven bij Aladdin.

De geruïneerde man die opnieuw rijk werd door een droom

Er woonde eens in Bagdad een zeer rijke man, die al zijn vermogen verloor en zo arm werd, dat hij alleen zijn brood kon verdienen met buitensporige arbeid. Op een nacht ging hij liggen om te slapen, terneergeslagen en ziek van hart, en zag in een droom iemand die tegen hem zei: ‘Uw fortuin ligt in Caïro; ga daarheen en zoek het.’ Dus ging hij op weg naar Cairo; maar toen hij daar aankwam, overviel de nacht hem en ging hij liggen slapen in een moskee.

Op dat moment, zoals het lot het beschikte, ging een dievengroep de moskee binnen en verschaftte zich vanaf daar toegang tot een aangrenzend huis; maar de mensen van het huis, gewekt door het lawaai, ontwaakten en schreeuwden het uit; waarop het hoofd van de politie hen te hulp kwam met zijn officieren. De overvallers vluchtten; maar de politie ging de moskee binnen en, de man uit Bagdad die daar sliep aantreffend, nam hem vast en sloeg hem met palmstaven, tot hij bijna dood was. Toen wierpen ze hem in de gevangenis, waar hij drie dagen bleef, waarna de hoofdcommissaris hem liet komen en tegen hem zei: ‘Waar komt u vandaan?’ ‘Van Bagdad,’ antwoordde hij. ‘En wat bracht u naar Caïro?’ vroeg de magistraat. De Baghdadi zei daarop: ‘Ik zag in een droom iemand die tegen me zei: “Uw fortuin is in Caïro; ga erheen.” Maar toen ik hierheen kwam, bleek het fortuin dat hij me had beloofd, het pak slaag dat ik van u kreeg.’

De politiecommissaris lachte, totdat hij zijn tanden liet zien, en zei: ‘O man van weinig verstand, driemaal heb ik in een droom iemand gezien die tegen me zei: “Er is in Bagdad een huis van zo’n soort en op die-en-die plaats, in de tuin waarvan een fontein staat en daaronder is een grote som geld begraven. Ga erheen en neem het.” Toch ging ik niet; maar jij, met uw kleine verstand, hebt gereisd van plaats tot plaats, gelovend in een droom, die slechts een illusie van slaap was.’ Toen gaf hij hem geld, zeggende: ‘Dit is om u terug te helpen naar uw geboorteland.’

Nu was het huis dat hij had beschreven de man’s eigen huis in Bagdad; zo keerde de laatste daarheen terug, en gravend onder de fontein in zijn tuin, ontdekte een grote schat; en daarmee gaf God hem een overvloedig fortuin.

Het betoverde paard

Eens vloog een jonge man uit India de wereld rond op een magisch paard. Hij landde op een paleis van de Perzische sultan. De sultan was een avontuurlijk persoon. Dus was hij altijd aangetrokken tot vreemde prestaties. Hij was verbaasd toen hij een jonge man op het paard zag vliegen in de lucht. 'Waar kom je vandaan, jongeman.' De sultan vroeg de jongeman. De jonge man antwoordde. 'Ik kom uit India.' De sultan vroeg de jongeman zijn vliegende paard aan hem te verkopen. De jongeman ging accoord onder één voorwaarde, dat hij de prinses ten huwelijk zou schenken aan hem. De sultan stemde toe, maar hij wilde het paard testen. Hij vroeg zijn zoon met het paard te vliegen om het te testen.

Dus de Perzische prins besteeg het paard. Hij draaide de sleutel om het paard te starten. Het paard vloog hoog in de lucht. Alle hovelingen en Sultan juichten hem toe. Even later waren het paard en de prins uit het zicht verdwenen. Zelfs uren later keerde de prins niet terug. De sultan werd ongerust. De sultan zei: 'Uw paard had mijn zoon ergens naartoe gebracht. Ik weet niet waar hij is. Dus jij bent daar verantwoordelijk voor.' Dus beval hij de jongeman gevangen te zetten totdat zijn zoon teruggekeerd was naar het paleis.

De prins vloog in de lucht en hij kon de sleutel van het paard niet draaien om het naar beneden te brengen. Hij probeerde het opnieuw en opnieuw, maar tevergeefs. Eindelijk draaide hij de sleutel om. Het paard werd door hem bestuurd, maar hij was de weg kwijt naar zijn koninkrijk. Dus zwierf hij over vele plaatsen in de lucht en bereikte zijn koninkrijk enkele dagen later. Toen hij het paleis bereikte, was de sultan verheugd om hem te zien. Dus bevrijdde hij de jongeman, maar hij weigerde zijn dochter aan hem te geven. Dus wilde de jongeman wraak nemen op de sultan.

Op een dag kreeg hij een kans. De prinses werd ziek. De gerechtsarts kwam om haar genezen en faalde. Toen probeerden de andere artsen het en zij faalden ook. De sultan kondigde een goede beloning aan voor de man die haar kon genezen.

De jonge man dacht dat het een goede kans was om de sultan te wreken. Hij vermomde zich als arts en ontmoette de sultan en zei: 'Ik zal proberen haar ziekte te genezen.' Hij vroeg de sultan om het betoverende paard bij haar in de buurt te brengen dat hij de Indiase jongeman had afgenomen. De sultan beval zijn mannen om het paard bij haar te brengen. De jongeman ging naar de prinses toe en ging naast haar zitten. Hij zong enkele magische woorden bij haar gezicht. Meteen stond de prinses op uit haar bed. Ze was fris en blij de jongeman te zien. Toen ze dit zagen, juichten de Sultan en anderen hen toe. Maar plotseling pakte de vermomde jongeman de prinses en legde haar op het paard en vloog weg.

De jongeman wreekte de sultan en ontving tegelijkertijd zijn beloning. De Sultan had hem ook het betoverende paard beloofd. Hij ging naar zijn land en leefde gelukkig.

De aap-adviseur

Lang geleden leefde er een dichter. Hij zocht altijd een rustige plek om nieuwe gedichten te componeren. Op een dag ging hij naar een bos in de buurt om een rustige plek te vinden. Op één plaats dacht hij: ‘Dit is de beste plek voor mij om gedichten te schrijven.’ De plaats was rustig en omgeven door bomen vol bloemen. Dus hij zat daar en begon na te denken.

Terwijl hij probeerde een gedicht te schrijven, kwam een kwade geest boos tevoorschijn. De plaats was erg rustig. Dus de plotselinge verschijning van de duivel maakte hem bang. De duivel vroeg de dichter met een felle stem, ‘Eyee...! Wie ben je?’ De dichter was eventjes verdoofd toen hij de stem hoorde. Het gezicht was zo lelijk dat hij bang was om naar het gezicht te kijken. Toen de duivel zijn mond opendeed, kwam er vuur uit en zijn ogen leken vuurballen te zijn. De dichter was zo bang dat zijn tong happerde.

Even later sprak de duivel opnieuw: ‘Hoe durf je onze plaats binnen te gaan?’ Toen hij het gebrul van de duivel hoorde, zei de dichter: ‘Ik ben een onschuldige dichter, ik wil een gedicht schrijven op een eenzame en rustige plaats. Dus ik kwam hierheen. Ik wist niet dat deze plaats van jou was. Ik heb geen slecht bedoelingen. Als je me wat tijd geeft, verlaat ik deze plaats.’ Maar de boze duivel was niet bereid zijn stem aan te horen en begon hem te vervloeken: ‘Ik zal je niet vergeven. Je hebt een grote fout gemaakt. Daar moet je voor worden gestraft. Dus je zult in een aap veranderen vanaf nu.’ Onmiddellijk werd de dichter een aap, grijs van kleur. De duivel zag de apendichter en zei: ‘Oh! Ha! Je zult nog zo zijn voor vele jaren.’ Toen verliet hij de plaats.

De apendichter hilde en hilde een tijdje. Maar hij kon niets anders doen dan huilen. Toen hij honger kreeg, begon hij vruchten en noten te eten en in bomen te slapen, zoals echte apen. Hij kon niet praten en gedichten schrijven zoals hij eerder deed. Hij liep over de aarde en sprong dagenlang op de bomen.

Op een dag bereikte hij een kust en vond gelukkig een schip dat klaar lag om te vertrekken. De apendichter sprong onmiddellijk time op het schip en bewoog hier en daar over de bovenkant. De passagiers zagen de aap op het schip en begonnen te schreeuwen. ‘Aap! Aap!! Laat iemand komen en dit weggooien’ zeiden ze angstig. Een van de passagiers kwam snel naar voren en gooide hem in de zee. Sommige passagiers riepen: ‘Dood hem!’

Nu kwam de kapitein van het schip daar en zag de aap worstelen in het water. Hij was een goedgehartige man. Dus hij vroeg de passagiers, ‘Nee! Nee, maak je geen zorgen om de aap. Het zal je niets aandoen. Dit arme schepsel ziet er vreemd uit. Ik kan hem beheersen.’ De apendichter was veilig. Hij bedankte de kapitein voor zijn tijdige hulp. Toen ging hij stilletjes in een hoek zitten zonder enig wangedrag.

Uiteindelijk bereikte het schip een haven—dat was Bagdad. Met een kleine glimlach bedankte het de kapitein. Het sprong van het schip en dwaalde over de wegen van Bagdad. Op dat moment hoorde hij het nieuws dat de koning zich een goede adviseur zocht. Om geselecteerd te worden, moest iedereen een brief met waardige woorden schrijven. De beste briefschrijver zou de functie van hoofdadviseur krijgen. De apendichter schreef ook een brief aan de koning en nam deel aan de wedstrijd. Hij schreef een brief met een nette boodschap.

Toen de koning de brieven las, beviel hem de brief van de aap heel erg. Daarom beval hij de schrijver van de brief snel voor hem te brengen. De hovelingen kwamen met het nieuws naar de apendichter die ogenblikkelijk voor de koning opsprong. De koning zag de aap met verwondering en zei: ‘Deze arme aap! Jullie allen zeggen dat dit schepsel de brief

heeft geschreven!’ Een van de predikers zei: ‘Dit is waar mijn heer. Het is geschreven door de aap, mijn heer.’ Alle hovelingen en het overvolle publiek rond de koning, juichten de aap toe. Ze vroegen zich af: ‘Hij kan niet praten. Maar hoe kan hij een brief van zo’n kwaliteit schrijven?’ De aap stond majestueus voor de koning.

Maar de koning wilde de aap testen en vroeg hem dezelfde brief nu met dezelfde woorden te schrijven. De apendichter nam direct een pen en een papier en begon snel dezelfde brief te schrijven. De koning en de anderen waren erg verrast over zijn manier van schrijven. Ze zeiden: ‘Dit is geen gewone aap.’

De koning keerde terug en riep zijn dochter. Ze was een prinses met magische krachten. Onmiddellijk ontdekte ze dat hij geen aap was, hij was een intelligente dichter. Ze zei dat hij was vervloekt door een of andere boze geest. De prinses zong een mantra en nam de vloek van de aap weg. Binnen enkele minuten veranderde de apendichter in een echte menselijke dichter.

De dichter glimlachte gelukkig naar de hovelingen en zij juichten hem toe. Het huisdier bedankte de prinses voor haar hulp. De koning kondigde zijn vaste besluit aan om de dichter als zijn belangrijkste adviseur te benoemen. Hij diende het hof als een betrouwbare adviseur en diende de koning vele jaren trouw.

Het betoverde paard (2)

De mensen maakten plezier zich in Shiraz, Perzië. Ze vierden op vrolijke wijze het feest van het nieuwe jaar. Die dag had de Sultan grote markten en festivals laten geven op het centrale plein van de stad. De sultan zat op zijn troon en keek toe hoe zijn onderdanen feestvierden.

Precies op dat moment onderbrak de menigte hun bezigheden en keek verbaasd. Ze zagen een man op een houten paard rijden dat met zijde en juwelen was versierd als een echt paard. Het paard zag er elegant uit evenals de jongeman die erop reed. Ook de sultan was verrast hem te zien. De jongeman stapte van het paard af, boog voor de sultan en zei: ‘Gegroet, majesteit, ik kom uit India en ben de eigenaar van dit paard dat magische krachten bezit. Ik hoef alleen maar erop te gaan zitten en te vertellen waar ik wil zijn en in een oogwenk ben ik er.’ De menigte was heel verwonderd bij het horen van de kracht van het speciale paard. De sultan herstelde zich na dit te hebben gehoord en zei toen: ‘Welkom, Indiër. Je moet eerst bewijzen dat je woorden waar zijn.’ ‘Ik zal elke test ondergaan die u wilt om het te bewijzen.’ ‘Goed,’ beval de Sultan. ‘Ga naar de berg in het oosten van mijn koninkrijk. Breng me een blad van de palmboom die daar staat.’

De Indiër boog diep en klom op het paard. Toen draaide hij aan een kleine schroefje dat zich in de nek van het paard bevond. En daarna was de Indiaan niet meer te zien omdat het paard was weggevlogen. Slechts een paar seconden later verscheen de Indiër weer op zijn paard op het stadsplein. Hij stapte van het paard af en plaatste het palmblad in de hand van de Sultan.

De Sultan was overtuigd van de kracht van het magische paard. Hij was nu vastbesloten het te bezitten. Dus zei hij: ‘Beste Indiër, welke prijs vraagt u voor dit betoverde paard van u?’ De Indiër zei: ‘Majesteit, ik heb dit magische dier gekregen in ruil voor mijn enige echte, mooie dochter. Ik gaf mijn dochter aan de man die dit paard heeft gemaakt. Toen zei mijn dochter mij dat ik dit paard nooit zou mogen opgeven voor iets anders dan voor iets dat gelijk is aan zijn echte waarde.’

De sultan bood aan: ‘Ga verder, Indiër. Vertel me wat u ervoor in ruil wil. Ik heb herenhuizen vol met juwelen en goud. Ik heb welvarende steden waarvan u de heerser kunt worden.’ ‘Dank u, majesteit, maar geen van deze begeer ik. Ik denk dat ik u het paard kan laten hebben in ruil voor de hand van uw dochter.’ De sultan glimlachte terwijl de menigte mompelend overlegde. Maar dit antwoord van de Indiër maakte prins Firoz Shah boos. Hij was de zoon van de Sultan, prins van Shiraz.

De sultan dacht er diep over na, want hij dacht dat dit een waardig aanbod was. De sultan richtte zich tot prins Firoz. ‘Prins Firoz, waarom rijdt je niet op het paard en kijk je of het goed werkt, zelfs met andere berijders op zijn rug?’ De prins besteeg het paard. Toen legde de Indiër hem uit hoe het betoverde houten paard te bedienen. De prins hoorde alleen dat hij een schroef moest draaien om aan zijn rit te beginnen. Hij deed aldus en hij vloog weg. De enthousiaste prins had niet gehoord hoe hij het paard moest stoppen wanneer dat nodig was.

Toen de prins op de rug van het betoverde paard weg vloog, maakten de sultan en zijn onderdanen zich zorgen over of hij veilig terug zou kunnen komen. De Sultan wachtte uren, maar er kwam was geen teken van de Prins. Nu werd de bezorgde sultan ook boos. Toen hij zijn woede zag, legde de Indiër uit: ‘Majesteit, wees niet boos. De jonge prins was ongeduldig en hoorde niet alle instructies. Het is mijn schuld helemaal niet.’ ‘Denk je dat hij de hele tijd blijft vliegen? Zal hij nooit meer landen op aarde?’ vroeg de sultan boos.

‘Nee, Majesteit,’ zei de Indiër. ‘De prins zal gaan landen als hij de tweede schroef in de nek van het paard vindt en er aan draait.’ ‘Maar hij kan landen in de diepe zee of op een hoge berg!’ riep de sultan uit. ‘Nee, majesteit, dat zal niet gebeuren. Het magische paard kan gevaar voelen en zal nooit op dergelijke plaatsen landen. Hij zal alleen gaan waarnaar hij de opdracht krijgt te gaan.’

De Sultan was niet overtuigd door het antwoord van de Indiër. Hij riep zijn bewakers en zei: ‘Pak hem en stop hem negentig dagen in de gevangenis. Als de Prins veilig en gezond terugkomt, wordt hij bevrijd of wordt hij gedood als straf.’

Ondertussen vloog de prins van Shiraz al rijdend op het betoverde paard. Hij was erg bang dat hij niet had onthouden op welke manier het paard te laten landen. Bij toeval vielen zijn ogen op de schroef onder het oor van het paard. Hij draaide de schroef in de andere richting en het paard begon af te dalen. Al snel landde het paard op het dak van een groot paleis.

De prins van Shiraz stapte van het paard af. Hij zag een deuropening. Hij opende het heimelijk en daalde de treden af die hij zag. Hij bereikte al snel een grote hal. Veel bewakers sliepen daar. Ze hadden hun wapens aan hun zijde gehouden. De prins zag toen een licht aan één kant van de hal. Toen hij de plek bereikte, zag hij enkele gordijnen. De gordijnen opzij schuivend, gluurde hij naar binnen. Zijn ogen zagen het meest adembenemende tafereel van zijn leven. Een mooi meisje met eenivoorkleurige huid en lang, glanzend haar en roze rode lippen lag op een bed in diepe slaap. Veel van haar dienstmeisjes stonden aan haar zijde. Maar ze doezelden allemaal. ‘Oh! Zij is zo mooi!’ riep de prins uit. ‘Ze moet vast de prinses van dit land zijn,’ naderde de prins het bed.

Het geluid van zijn stappen deed het meisje ontwaken. Ze was erg verrast een jonge, knappe man in haar slaapkamer te zien midden in de nacht. ‘Wees niet bang,’ zei de prins. ‘Ik ben de prins van Shiraz, vanwege een reeks ongelooflijke voorvallen, ben ik bij u gekomen. Ik zoek hierbij uw hulp en bescherming.’ Het meisje zei: ‘Ik ben de prinses van Bengalen. U bent nu in mijn koninkrijk en u zult als een geëerde gast worden behandeld.’ Toen ontbood de prinses haar kamermeisjes. Ze brachten de prins naar de logeerkamer om zichzelf op te frissen en te rusten. De prinses was erg onder de indruk van prins Feroz en was verliefd op hem geworden.

De volgende ochtend kleepte de prinses van Bengalen zich met haar mooiste zijden kleding en de prachtigste van haar kostbare juwelen. Toen ging ze de Prins van Shiraz te ontmoeten. Ze gingen allebei aan het ontbijt zitten. Daar vertelde de prins van Shiraz zijn vreemde verhaal aan de prinses van Bengalen. In de mooiste woorden verklaarde hij zijn liefde voor de prinses. De prinses was sprakeloos, en zij, ook, bekende haar liefde voor de prins. De Prins bleef daar gedurende zestig dagen als koninklijke gast en bracht heerlijke momenten door met zijn geliefde.

Na zestig dagen herinnerde hij zich dat zijn vader, de koning van Perzië, op hem wachtte. Dus ging hij naar de prinses van Bengalen en zei: ‘Liefste, ik moet nu naar Shiraz gaan. Laten we naar je vader gaan, de koning van Bengalen. Ik wil zijn toestemming vragen om jou als mijn vrouw te nemen. Dan zullen we Shiraz bereiken, toestemming van mijn vader krijgen en zullen we gauw trouwen.’ Dus de prins van Shiraz en de prinses van Bengalen kregen toestemming van de koning van Bengalen.

Toen bestegen ze het betoverde paard en vlogen naar Shiraz. De prins landde bij een rusthuis aan de rand van Shiraz. Hij maakte de prinses daar naar haar zin. Toen ging hij naar zijn paleis om de koning van Perzië te ontmoeten. De sultan, de hovelingen en al de onderdanen waren heel blij de prins veilig en gezond te zien. Na toestemming van de Sultan

te hebben gezocht, was de prins gelukkig. De Sultan gaf de opdracht huwelijksvoorbereidingen te treffen. Hij verklaarde dat hijzelf de prinses van Bengalen de volgende morgen van het rusthuis naar het paleis zou brengen.

De sultan beval de Indiër uit de gevangenis vrij te laten. Toen de Indiër de gevangenis verliet, had hij een simpele gedachte. Hij wilde wraak nemen. De Indiër ging naar het rusthuis. Daar sprak hij de bewaker toe: 'Wachters, de Sultan heeft mij gezonden om de prinses van Bengalen te halen.' De Indiër had het betoverde paard en hij besteeg het paard met de prinses en vloog weg. Terwijl hij aan het vliegen was, zag de Sultan, die op het dak van zijn paleis wandelde, hen allebei. Hij riep hen achterna, maar het mocht niet baten.

De prins werd hiervan op de hoogte gebracht en hij voelde zich erg verdrietig en boos. Die nacht verkleetde hij zich als een zwervende wijsgeer en verliet de stad. Hij ging op zoek naar zijn geliefde, de prinses van Bengalen.

De Indiër vloog en landde al snel in een vallei in Kashmir. Toen ze stopten, begon de prinses van Bengalen te roepen om hulp. Toen ze haar geroep hoorde, kwam de Sultan van Kashmir haar te hulp. Hij was op jacht geweest in een nabijgelegen bos. Bij navraag vertelde de prinses van Bengalen alles wat er was gebeurd en de Sultan van Kashmir luisterde aandachtig toe. Al snel beval de Sultan van Kashmir zijn bewakers een eind aan het leven van de Indiër te maken. Zo stierf de wrede Indiër.

De prinses van Bengalen vertrok toen met de sultan van Kashmir om in zijn paleis te wonen. De volgende ochtend kwamen er vele dienstmeisjes naar de prinses. Ze zeiden: 'We zijn gestuurd om je als bruid te verkleden. Onze sultan wenst met je te trouwen.' De prinses van Bengalen hoorde dit en viel snel flauw. Toen ze hersteld was, deelde de sultan haar mee dat de ceremonie vóór zonsondergang zou plaatsvinden. En zo had de prinses een hele dag om haar ontsnapingsplan te maken.

Ze besloot dat ze zich als een waanzinnige zou voordoen, zodat de sultan zou afzien haar te trouwen. De prinses begon onzin te praten. Daarom lachte ze en huilde steeds na elkaar. De Sultan van Kashmir dacht dat hij een paar dagen later met haar kon trouwen als ze beter zou zijn. Maar de prinses werd gewelddadig, dag na dag. Ze had begonnen vazen en kussens te gooien naar iedereen die haar kamer binnenkwam. Geen van de artsen in Kashmir kon haar genezen.

Nu had de prins van Shiraz Kashmir bereikt. Hij hoorde alles over de prinses van Bengalen en was sprakeloos van blijdschap zijn verloren geliefde te hebben gevonden. Hij kleetde zich als een dokter. Toen presenteerde hij zichzelf aan het hof van de Sultan van Kashmir. Hij zei: 'Majesteit, ik ben een geleerde dokter. Ik verzoek uw toestemming mijn diensten aan te bieden. Ik kan vast en zeker de waanzin van de prinses van Bengalen genezen en dan kunt u haar als uw vrouw nemen.' De Sultan van Kashmir zei: 'Geachte heer, als u haar kan genezen, zal ik u alle rijkdom geven waar u om vraagt.'

Toen vroeg de dokter, die de prins was, om alleen te worden gelaten met de prinses van Bengalen in haar kamer. Eenmaal alleen, onthulde de Prins van Shiraz zijn ware identiteit aan de prinses van Bengalen. Toen bedachten ze samen een plan om te ontsnappen aan de klauwen van de Sultan van Kashmir.

Na een paar uur ging de Prins van Shiraz naar de Sultan en zei: 'Majesteit, ik heb de oorzaak van de waanzin van de prinses van Bengalen gevonden. Toen ze op het betoverde paard reed, ging wat van zijn magische kracht op haar lichaam over. Morgenochtend moet het betoverde paard op het stadsplein worden geplaatst. De prinses moet erop gaan zitten. Ik zal wat magische parfums op beiden doen en ze zal genezen zijn.'

De volgende morgen kwamen de Sultan van Kashmir, zijn hovelingen en het volk om

de genezing van de prinses te bekijken. A gauw werd de aankomst van de prinses van Bengalen bedekt met kostbare juwelen en zijden gewaden.

Toen besteeg de prinses het betoverde paard. De Prins, verkleed als dokter, stak een kolenvuur aan. Daarna deed hij wat geparfumeerd poeder in de kolen. Er steeg een wolk van rook op. De dokter kruiste zijn hand over zijn hart. Hij cirkelde driemaal om het paard en sprak een magische spreuk uit. Omdat de rook dikker werd, waren het paard, de prinses en de dokter niet meer zichtbaar voor de toeschouwers. Toen besteeg de prins het paard, draaide de schroef om en instrueerde het te vertrekken naar Shiraz. Binnen een seconde waren ze opgestegen. Terwijl het betoverde paard opsteeg, riep hij de Sultan van Kashmir, en zei: 'Bedenk, beste Sultan, om een prinses te trouwen, moet je eerst haar toestemming hebben.' Zo ontsnapte het liefhebbende paar aan de greep van de Sultan van Kashmir.

Ze bereikten al snel Shiraz en werden in het huwelijk verbonden met veel pracht en praal zoals past bij een koninklijk huwelijk.

Omar en Scheherazade

Er was eens, op het eiland Kaledan, een koning die beroemd was in heel het Oosten, geliefd bij zijn onderdanen en zelfs gerespecteerd door zijn vijanden. Ondanks het feit dat hij een goede en mooie vrouw had, was zijn leven niet altijd gelukkig. Na jaren van huwelijk hadden ze geen kinderen en waren bang dat ze nooit de vreugde van een gezin zouden kennen. Eindelijk echter, op een prachtige lentemorgen, werd een knappe babyjongen geboren en zijn blijde ouders noemden hem Omar. In de taal van Kaledan betekent dit 'schijnend licht'.

De jaren gingen voorbij en Omar groeide uit tot een knappe jongeman, dapper, intelligent en goedhartig. Op zijn achttiende verjaardag liet de koning zijn zoon komen. 'Omar, nu je volwassen bent, moet je een vrouw vinden. Kies een van de vele prinsessen die je hebt ontmoet en wiens enige droom het is om met je te trouwen.' 'Vader,' zei Omar eerbiedig, 'ik ben niet van plan om te trouwen. Ik ben nog jong en wacht liever tot de tijd rijp is. Ik wil er nog minstens een jaar over nadenken.' De koning stemde toe en Omar bracht het jaar door met de wijste en slimste leraren in het koninkrijk. En hoewel hij een aantal meisjes leerde kennen, werd hij niet verliefd.

Toen twaalf maanden voorbij waren, werd de jonge prins opnieuw tot zijn vader geroepen. 'Wel zoon,' zei de koning benieuwd, 'wanneer moet ik uw verloving aankondigen?' 'Helaas vader, ik heb nog steeds niet het juiste meisje ontmoet', was het antwoord van Omar. De koning verloor zijn geduld. 'Omar! Je moet stoppen met tijd te verspillen. Je bent nu een volwassen man en ik wil je erfgenamen zien. Denk aan de toekomst en neem een beslissing zonder uitstel.' 'Het spijt me, vader, ik kan dat nog niet doen. Ik ben niet verliefd en dus kan ik niet trouwen.' De koning, die het niet verdroeg te worden gedwarsboomd in zo'n belangrijke aangelegenheid, werd razend. Hij riep om de bewakers en beval hen de prins op te sluiten in een oud kasteel in het bos.

In de tussentijd, was de lieve, zachteardige prinses Scheherazade een maagd wier huis in China stond. Toen ze zestien jaar oud werd, stond haar vader erop dat ze trouwde met een van de prinsen die toestroomden om haar het hof te maken. Maar Scheherazade wachtte om de ware liefde te ontmoeten. En omdat niets dat de koning, haar vader, deed in staat was haar van gedachten te doen veranderen, sloot hij de prinses op in een van de paleizen. 'Ik zou liever een gevangene zijn,' zei de prinses, 'dan een man te hebben van wie ik niet hield.'

In de tussentijd bracht Omar eenzame, trieste dagen door in het kasteel waar hij gevangen werd gehouden. Twee onzichtbare geesten, Abhu en Dhabi, vermaakten zich echter door, zonder dat de prins ervan wist, stiekem zijn bewegingen te volgen. Op een dag zei Abhu tegen zijn vriend: 'Omar is de knapste persoon ter wereld.' 'Niet waar!' riep Dhabi uit. 'De mooiste persoon ter wereld is Scheherazade, de dochter van de koning van China.' De geesten begonnen ruzie te maken en besloten toen om Lilibeth, de dochter van de geestenkoning, te vragen de zaak te beoordelen. Het advies van Lilibeth luidde als volgt: 'Ga naar China, werp een slaapspreuk over de prinses en breng haar naar het kasteel van Omar. Als je ze samen ziet, zie je snel welke de mooiste is.'

Diezelfde nacht vlogen Abhu en Dhabi helemaal naar China. De twee geesten toverden de prinses in slaap en droegen haar naar het kasteel van Omar. 'Ze zijn zo mooi, ze lijken voor elkaar gemaakt,' merkten de geesten op en staarden naar de twee jonge mensen samen. 'Als ze elkaar maar konden leren kennen.' En in de hoop dat ze dat deden, verstopten de geesten zich achter een gordijn en wachtten.

Niet lang daarna opende Scheherazade haar ogen en toen ze Omar aan haar zijde zag, begon haar hart te bonken. Dit was de man met wie ze zou willen trouwen. Dus deed ze een van haar ringen af en deed hem aan zijn vinger als een teken van liefde. Toen ging ze weer slapen.

Iets later ontwakend, viel Omar's blik op Scheherazade en werd overweldigd door haar schoonheid. 'Als dit meisje net zo lief is als zij mooi is, zou ze een geweldige vrouw worden,' zei Omar tegen zichzelf terwijl hij haar aanstaarde in verwondering. Toen nam hij een robijnen ring af en deed die over de vinger van de prinses. Opnieuw slaperig viel hij in slaap.

Abhu en Dhabi slopen naar buiten, achter het gordijn vandaan, met grote ogen. 'Ze zijn verliefd geworden,' zei Dhabi. 'Wat moeten we nu doen? Neem Sheherazade weer mee naar huis. Maar als ze echt verliefd zijn geworden, verplaatsen ze hemel en aarde om elkaar weer te ontmoeten.'

En dus, toen Omar wakker werd, was Scheherazade verdwenen. Verward en van streek vroeg de prins zijn bewakers en bedienden of ze haar hadden gezien. Toen de koning het verhaal hoorde, zei hij tegen Omar: 'Mijn jongen, je verliest je hoofd aan een meisje waar je over hebt gedroomd!' 'Nee, ze was geen droom,' hield de prins vol. 'Dit is de ring die ze me heeft nagelaten!'

Omar was verliefd. De koning riep artsen en wijze mannen, maar er was niets dat ze konden doen, want Omar verloor zijn wil om te leven.

En ver weg, smachtte Scheherazade van verdriet. De koning was zeker dat zijn dochter alles moest hebben gedroomd. Hoe anders kon ze de mysterieuze jongeman hebben ontmoet? De enige persoon die de prinses geloofde was Marzuan, een jeugdvriend, en hij bood aan de onbekende jongeman te zoeken. Scheherazade reikte hem Omars robijnen ring aan. Marzuan vertrok diezelfde dag, maar hoewel hij ver en wild reisde, kon niemand hem een idee geven over de identiteit van de jongeman. In de tussentijd volgden Abhu en Dhabi in het geheim zijn sporen.

Op een dag vertelde een handelaar Marzuan dat er op het eiland Kaledan een verliefde prins was. Omdat hij het gevoel had dat dit de persoon zou kunnen zijn die hij zocht, nam Marzuan een overtocht op een schip op weg naar Kaledan. Na dagen varen brak een vreselijke storm uit, het schip op een rif brengend, alwaar het zonk. Zich vastklampend aan een drijvende spar, hield Marzuan vast totdat de storm voorbij was, en ging toen op weg naar de kust.

Het strand was verlaten, maar in de verte zag hij de torentjes van een kasteel. Toen, terwijl hij zijn krachten terugkreeg, zag hij een ruiter naderen. 'Waar ben ik?' vroeg Marzuan de vreemdeling. 'Op het eiland Kaledan,' antwoordde de ruiter. 'Wie ben jij?' Marzuan sprong overeind. 'Ik ben een dokter en beroemd in mijn eigen land. Ik hoor dat een prins hier ernstig ziek is, en ik zou graag proberen hem te genezen.' 'Ja,' antwoordde de ruiter, 'Prins Omar is inderdaad ernstig ziek, maar het lijkt erop dat zijn ziekte dodelijk is.' Verstoord door zijn woorden, zei Marzuan: 'Breng me meteen naar hem toe.'

Toen hij werd toegelaten tot Omar's nabijheid, zonder een woord te zeggen, liet Marzuan hem de robijnen ring zien. Omar slaakte een kreet en sprong overeind. De toeschouwers staarden verbaasd. 'Dit is de ring die ik gaf aan het meisje met wie ik wil trouwen!' riep de prins verheugd. 'Die jonge dame is Scheherazade. Ze woont ver weg van China en verlangt hevig je weer te zien,' vertelde Marzuan hem meteen. Omar was verrukt. Bij het vinden van het meisje van zijn dromen zou hij echt gelukkig zijn. Hij presenteerde Marzuan als een teken van dankbaarheid een met juwelen bewerkt zwaard en een prachtig paard, zo

snel als de wind. Toen zei hij tegen hem dat hij hem zo snel mogelijk naar de mooie prinses moest brengen.

Alle moeilijkheden overwinnend waarmee het tijdens de lange reis geconfronteerd werden, bereikte de vrolijke optocht geleid door Omar en Marzuan, vele dagen later, het verre China. Toen ze de stad van Scheherazade bereikten, kondigde Omar zijn komst aan door een koerier te sturen met een brief voor de prinses en een diamanten ring. Ten lange leste, had het echtpaar elkaar opnieuw ontmoet. Ze wisselden hun eerste, liefdevolle woorden uit en ontdekten dat ze echt bedoeld waren voor elkaar. Zeker van hun gevoelens en ongeduldig samen een nieuw leven te beginnen, vroegen Omar en Scheherazade snel de toestemming van de koning om zo snel mogelijk te trouwen.

De onzichtbare geesten, Abhu en Dhabi, waren ook op de bruiloft een paar dagen later. ‘Scheherazade is echt prachtig!’ riep Dhabi uit. ‘Ja, maar Omar...’ zei Abhu. ‘Ben je weer op zoek naar ruzie?’ vroeg Dhabi. Op dat moment verscheen Lilibeth, de dochter van de geestenkoning. ‘We hebben nog steeds niet besloten welke het mooier is,’ zeiden Abhu en Dhabi. ‘Nou, ik zou zeggen dat ze het best uitziende koppel ter wereld zijn,’ zei Lilibeth. ‘En ik ben er zeker van dat hun kinderen nog knapper zullen zijn.’ En zo eindigde de ruzie uiteindelijk tot ieders tevredenheid, en de twee geesten omhelsden elkaar tevreden.

Verhalen uit duizend en één nacht

In de kronieken van de oude dynastie van de Sassanidae, die ongeveer vierhonderd jaar regeerden, van Perzië tot de grenzen van China, voorbij de grote rivier de Ganges zelf, lezen we over de lof van één van de koningen van dit volk, waarvan gezegd werd de beste vorst van zijn tijd te zijn. Zijn onderdanen hielden van hem, en zijn burens vreesden hem, en toen hij stierf liet hij zijn koninkrijk achter in een welvarender en krachtiger toestand dan welke koning dan ook voor hem had gedaan.

De twee zonen die hij achterliet hielden veel elkaar, en het was de oudste, Schahriar, een groot verdriet dat de wetten van het rijk hem verboden zijn domeinen te delen met zijn broer Schahzeman. Inderdaad, na tien jaar, waarin deze toestaat van dingen niet ophield hem te belasten, splitste Schahriar het land van de Grote Tartares af van het Perzische rijk en maakte zijn broer koning.

Nu had de Sultan Schahriar een vrouw van wie hij meer hield dan de hele wereld, en zijn grootste geluk was haar met pracht te omringen en haar de mooiste jurken en de mooiste juwelen te geven. Het was daarom met de grootste schaamte en verdriet dat hij toevalligerwijs ontdekte, na enkele jaren, dat ze hem vreselijk had bedrogen, en haar handelswijze bleek zo slecht te zijn geweest, dat hij zich verplicht voelde om de wet van het land uit te voeren en de grootvizier te bevelen haar te doden. De slag was zo hard dat hij bijna zijn hoofd verloor en hij verklaarde dat hij er vrijwel zeker van was dat in de grond alle vrouwen net zo slecht waren als de sultana, als je ze maar kon betrappen, en dat hoe minder de wereld ervan bevatte, hoe beter. Daarom trouwde hij elke avond met een nieuwe vrouw en liet haar de volgende morgen voor de grootvizier wurgen, wiens taak het was om de sultan te voorzien van deze ongelukkige bruiden. De arme man vervulde zijn taak met tegenzin, maar er was geen ontkomen aan en elke dag zag hij een meisje gehuwd en een echtente dood.

Dit optreden veroorzaakte de grootste afschuw in de stad, waar niets werd gehoord dan gehuil en jammerklachten. In één huis was een vader die weende om het verlies van zijn dochter, in een ander misschien een moeder die beefde om het lot van haar kind; en in plaats van de zegeningen die vroeger op het hoofd van de sultan waren gestapeld, was de lucht nu vol vloeken.

De grootvizier zelf was de vader van twee dochters, van wie de oudste Scheherazade heette, en de jongere Dinarzade. Dinarzade had geen speciale gaven die haar onderscheidten van andere meisjes, maar haar zus was slim en moedig in de hoogste mate. Haar vader had haar het beste onderwijs in filosofie, geneeskunde, geschiedenis en de schone kunsten gegeven, en bovendien overtrof haar schoonheid die van elk meisje in het koninkrijk van Perzië.

Op een dag, toen de grootvizier praatte met zijn oudste dochter, die zijn vreugde en trots was, zei Scheherazade tegen hem: ‘Vader, ik heb een gunst om aan u te vragen. Wil je dit mij geven?’

‘Ik kan je niets weigeren,’ antwoordde hij, ‘dat is rechtvaardig en redelijk.’

‘Luister dan,’ zei Scheherazade. ‘Ik ben vastbesloten om deze barbaarse praktijk van de sultan te stoppen en de meisjes en moeders te bevrijden van het vreselijke lot dat over hen hangt.’

‘Het zou geweldig zijn om te doen,’ antwoordde de grootvizier, ‘maar hoe stel je het voor het te bereiken?’

‘Mijn vader,’ antwoordde Scheherazade, ‘jij bent degene die de Sultan dagelijks een

nieuwe vrouw moet geven, en ik smeek je, met alle genegenheid die je me geeft, om de eer op mij te laten vallen.'

'Ben je je verstand kwijt?' riep de grootvizier, terugvallend in afgrijzen. 'Wat heeft zo'n idee in je hoofd gestopt? Je zou nu wel moeten weten wat het betekent om de bruid van de sultan te zijn!'

'Ja, mijn vader, ik weet het goed,' antwoordde zij, en ik ben niet bang om eraan te denken. Als ik faal, zal mijn dood een glorieuze zijn, en als ik slaag, zal ik mijn land een geweldige dienst hebben bewezen.'

'Het heeft geen zin,' zei de grootvizier, 'Ik zal nooit toestemming geven. Als de sultan mij zou bevelen een dolk in je hart zou werpen, zou ik moeten gehoorzamen. Wat een taak voor een vader! Ach, als je de dood niet vreest, vrees dan in elk geval de angst die je me zou bezorgen.'

'Nogmaals, mijn vader,' zei Scheherazade, 'wil je me toestaan wat ik vraag?'

'Wat, ben je nog zo koppig?' riep de grootvizier uit. 'Waarom ben je zo vastbesloten ten onder te gaan?'

Maar de jongedame weigerde resoluut de woorden van haar vader te volgen, en ten slotte, wanhopig, moest de grootvizier wijken, en ging droevig naar het paleis om de sultan te vertellen dat hij de volgende avond Scheherazade naar hem zou brengen.

De sultan ontving dit nieuws met de grootste verbazing.

'Heb je besloten,' vroeg hij, 'om je eigen dochter aan mij te offeren?'

'Sire,' antwoordde de grootvizier, 'het is haar eigen wens. Zelfs het trieste lot dat haar te wachten staat, kon haar niet tegenhouden.'

'Laat er geen vergissing zijn, vizier', zei de sultan. 'Vergeet niet dat je zelf haar leven moet nemen. Als u weigert, zweer ik dat uw hoofd zal betalen.'

'Sire,' antwoordde de vizier. 'Wat de kosten ook zijn, ik zal u gehoorzamen. Hoewel ik een vader ben, ben ik ook uw onderdaan.' Dus de sultan vertelde de grootvizier dat hij zijn dochter zou kunnen brengen zodra hij dat wilde.

De vizier bracht dit nieuws terug naar Scheherazade, die het ontving alsof het de aangenaamste zaak van de wereld was geweest. Ze bedankte haar vader hartelijk omdat hij haar wens had vervuld, en, hem nog steeds neergebogen van verdriet ziend, zei ze dat ze hoopte dat hij nooit spijt zou hebben haar te hebben toegestaan met de sultan te trouwen. Toen ging ze zich voorbereiden op het huwelijk en smeekte dat haar zuster Dinarzade zou worden gestuurd om met haar te praten.

Toen ze alleen waren, richtte Scheherazade zich haar aldus:

'Mijn lieve zus; Ik wil je hulp in een zeer belangrijke zaak. Mijn vader zal me naar het paleis brengen om mijn huwelijk met de sultan te vieren. Wanneer zijne Hoogheid mij ontvangt, zal ik hem als een laatste gunst smeken jou in onze kamer te laten slapen, zodat ik jouw gezelschap heb tijdens de laatste nacht dat ik leef. Als, naar ik hoop, hij me mijn wens toestaat, wees er dan zeker van dat je me een uur voor de dageraad wakker maakt, en spreek tot mij met deze woorden: "Mijn zuster, als je niet slaapt, smee ik je, voordat de zon opkomt, om me één van je charmante verhalen te vertellen." Dan zal ik beginnen en ik hoop op deze manier de mensen te bevrijden van de angst die over hen heerst.' Dinarzade antwoordde dat ze met plezier zou doen wat haar zuster wenste.

Toen het gebruikelijke uur arriveerde, voerde de grootvizier Scheherazade naar het paleis en liet haar alleen achter met de sultan, die haar beval haar sluier op te tillen en was verbaasd over haar schoonheid. Maar toen hij haar ogen vol tranen zag, vroeg hij wat er aan de hand was. 'Sire,' antwoordde Scheherazade, 'Ik heb een zuster die net zo teder

van mij houdt als ik van haar houd. Schenk me de gunst om haar deze nacht in dezelfde kamer te laten slapen, want het is het laatste dat we samen zullen zijn.’ Schahriar stemde in met Scheherazade’s verzoek en Dinarzade werd gehaald.

Een uur voor zonsopgang werd Dinarzade wakker en riep uit, zoals ze had beloofd, ‘Mijn lieve zuster, als je niet slaapt, vertel me dan, ik bid je, voordat de zon opkomt, een van je charmante verhalen. Het is de laatste keer dat ik het genoeg heb je te horen.’

Scheherazade beantwoordde haar zuster niet, maar wendde zich tot de sultan. ‘Staat uwe hoogheid mij toe te doen wat mijn zuster vraagt?’ zei ze.

‘Gaarne,’ antwoordde hij. En dus begon Scheherazade.

De koopman en de geest

Sire, er was eens een handelaar die een grote rijkdom bezat in land en in koopwaar. Hij moest reizen maken om zijn zaken te regelen.

Op een dag besteeg hij zijn paard en nam een kleine tas, die een paar koekjes en dadels bevatte, mee omdat hij door de woestijn moest. Nadat hij zijn bezigheden had afgemaakt, begon hij aan zijn terugreis. Op de vierde dag van zijn reis verliet hij zijn weg om onder sommige bomen te rusten. Hij vond aan de voet van een grote walnotenboom een bron met helder en stromend water. Hij steeg af, bevestigde zijn paard aan een tak van een boom en ging bij de bron zitten. Hij at wat dadels en koekjes. Toen hij deze zuinige maaltijd had beëindigd, waste hij zijn gezicht en handen in de bron.

Hij hoorde een daverend lawaai. Voor hem verscheen een enorme geest, witheet van woede, die naar hem toe kwam, met een gebogen zwaard in zijn hand. ‘Sta op,’ riep de geest met een verschrikkelijke stem, ‘en laat me je vermoorden zoals je mijn zoon hebt vermoord!’ Terwijl hij deze woorden uitsprak, gaf hij een vreselijke kreet. De koopman was doodsbang voor het afschuwelijke gezicht van het monster en antwoordde hem trillend. ‘Helaas! goede heer. Ik ken u niet, noch uw zoon.’ ‘Ik zal je doden,’ herhaalde de geest, ‘zoals je mijn zoon hebt gedood.’ ‘Maar,’ zei de koopman, ‘hoe kan ik uw zoon hebben gedood? Ik ken hem niet en ik heb hem zelfs nooit gezien.’ ‘Toen je hier aankwam, ging je niet op de grond zitten,’ vroeg de geest, ‘en heb je niet een paar dadels uit je tas gehaald en onder het eten daarvan heb je de pitjes niet rond gegooid?’ ‘Ja,’ zei de koopman, ‘dat heb ik zeker gedaan.’ ‘Dan,’ zei de geest, ‘de zaden die je wegsmeet, troffen mijn zoon in het oog en doodden hem. Ik zal je dus doden.’ ‘Ah. Heer, vergeef mij. Ik het het voornemen niet uw zoon te vermoorden,’ riep de koopman. ‘Ik zal geen genade met je hebben.’ antwoordde de geest.

Hij greep de handelaar bij de arm, gooide hem op de grond en tilde zijn sabel op om zijn hoofd af te hakken. De koopman smeekte de geest hem toe te staan zijn vrouw en kinderen te zien en beloofde terug te keren naar de geest. Scheherazade, toen zij zag dat het dag was, en wetende dat de sultan altijd vroeg opstond om de raad bij te wonen, stopte op dat moment met spreken.

‘Inderdaad, zuster,’ zei Dinarzade, ‘dit is een prachtig verhaal.’

‘De rest is nog mooier,’ antwoordde Scheherazade, ‘en je zou dat zeggen, als de sultan me nog een dag zou laten leven, en me toestemming zou geven om het je de volgende nacht te vertellen.’

Schahriar, die met plezier naar Scheherazade had geluisterd, zei tegen zichzelf: ‘Ik zal wachten tot morgen; Ik kan haar altijd laten doden als ik het einde van haar verhaal heb gehoord.’

Al die tijd verkeerde de groots-vizier in een vreselijke angst. Maar hij was zeer verheugd toen hij de sultan de raadskamer zag binnengaan zonder het vreselijke bevel te geven dat hij verwachtte.

De volgende ochtend, vóór de dag brak, zei Dinarzade tegen haar zuster, ‘Beste zuster, als je wakker bent, vraag ik je om door te gaan met je verhaal.’

De sultan wachtte niet op Scheherazade om zijn verlof te vragen. ‘Eindig,’ zei hij, ‘het verhaal van het geest en de handelaar. Ik ben benieuwd naar het einde.’

Dus ging Scheherazade verder met het verhaal. Dit gebeurde elke ochtend. De Sultana vertelde een verhaal en de Sultan liet haar leven om het af te maken.

Toen de koopman zag dat de geest vastbesloten was zijn hoofd af te hakken, zei hij,

‘Nog één woord, ik smEEK u. Schenk me een klein uitstel, alleen wat tijd om naar huis te gaan en mijn vrouw en kinderen vaarwel te zeggen en testament te maken. Als ik dit heb gedaan, kom ik hier terug en zul je me doden.’

‘Maar,’ zei de geest. Als ik je de vertraging toesta die je vraagt, ben ik bang dat je niet terugkomt.’ ‘Ik geef u mijn woord van eer,’ antwoordde de koopman, ‘dat ik terug zal komen naar behoren.’ ‘Hoe lang heb je nodig?’, vroeg de geest. ‘Ik vraag u om een jaar gratie,’ antwoordde de koopman. ‘Ik beloof je dat ik precies na twaalf maanden onder deze bomen zal wachten om mezelf aan jou over te geven.’ Hierop liet de geest hem bij de bron achter en verdween. De koopman, hersteld van zijn schrik, klom op zijn paard en ging op weg.

Toen hij thuiskwam, ontvingen zijn vrouw en kinderen hem met de grootste vreugde. Maar in plaats van ze te omarmen, begon hij zo bitter te huilen dat ze al snel vermoedden dat hem iets vreselijks was overkomen. ‘Wat is er gebeurd, vroeg zijn vrouw.’ ‘Helaas!’ antwoordde haar man. ‘Ik heb nog maar een jaar te leven.’ Toen vertelde hij hen wat er tussen hem en de geest was gebeurd, en hoe hij zijn woord had gegeven om aan het einde van een jaar terug te komen om te worden gedood. Toen zij dit droevige nieuws hoorden, waren zij wanhopig en weenden zij veel.

De volgende dag begon de koopman zijn zaken te regelen. Hij betaalde al zijn schulden. Hij gaf geschenken aan zijn vrienden en grote aalmoezen aan de armen. Hij schonk zijn slaven de vrijheid en voorzag in zijn vrouw en kinderen. Het jaar ging snel voorbij en hij was verplicht te vertrekken. Toen hij afscheid probeerde te nemen, was hij volkomen overmand door verdriet en scheurde zichzelf met moeite los.

Eindelijk bereikte hij de plaats waar hij de geest voor het eerst had gezien, precies op de dag dat hij had afgesproken. Hij steeg af en ging zitten aan de rand van de bron, waar hij de geest opwachtte in verschrikkelijke spanning.

Terwijl hij zo aan het wachten was, kwam een oude man met een edelhert naar hem toe. Ze groetten elkaar en toen zei de oude man tegen hem. ‘Mag ik vragen, broer, wat bracht je naar deze woestijnplaats, waar er zoveel kwade geesten zijn? Bij het zien van deze prachtige bomen zou je denken dat het bewoond was, maar het is een gevaarlijke plek om lang te verblijven.’ De koopman vertelde de oude man waarom hij verplicht was daar te komen. Hij luisterde verbaasd.

‘Dit is een ongelooflijke aangelegenheid. Ik zou graag getuige willen zijn van je gesprek met de geest.’ Dat zeggende was hij bij de handelaar gaan zitten.

Terwijl ze aan het praten waren, kwam er een andere oude man aan, gevolgd door twee zwarte honden. Hij begroette hen en vroeg wat ze op die plek aan het doen waren. De oude man die het edelhert meenam, vertelde hem het probleem van de koopman en de geest. De tweede oude man had het verhaal nog niet gehoord, of ook hij besloot daar te blijven om te zien wat er zou gebeuren.

Hij ging zitten bij de anderen en terwijl hij praatte arriveerde een derde oude man. Hij vroeg waarom de handelaar die bij hen was, er zo verdrietig uitzag. Ze vertelden hem het verhaal en hij besloot ook bij hen te blijven.

Ze zagen al snel in de verte een dikke rook, als een wolk van stof. Deze rook kwam dichterbij en dichterbij en toen, opeens, verdween het en ze zagen de geest die, zonder met hen te praten, de koopman benaderde, zwaard in de hand, en, hem bij de arm grijpend, zei: ‘Sta op en laat me je vermoorden zoals je mijn zoon doodde.’ De koopman en de drie oude mannen begonnen te wenen en te kreunen.

Toen gooide de oude man die het edelhert meenam zich voor de voeten van het monster

en zei: ‘O Prins van de geesten, ik smeeK u om uw woede te weerstaan en naar mij te luisteren. Ik ga u mijn verhaal vertellen en dat van het edelhert dat ik bij me heb en als u het wonderbaarlijker vindt dan dat van de handelaar die u gaat doden, kunt u afzien van zijn straf?’ De geest dacht een tijdje na en zei toen, ‘Uitstekend. Ik ga hiermee akkoord.’

Het verhaal van de eerste oude man en van de hinde

Ik ga nu mijn verhaal beginnen (zei de oude man), dus let alsjeblieft op.

Deze hinde die jullie bij mij zien is mijn vrouw. Wij hebben geen eigen kinderen, daarom heb ik de zoon van een favoriete slavin geadopteerd en besloten hem mijn erfgenaam te maken.

Mijn vrouw had echter een grote hekel aan zowel moeder als kind, die ze voor mij verborgen hield tot het te laat was. Toen mijn geadopteerde zoon ongeveer tien jaar oud was, was ik verplicht om op reis te gaan. Voordat ik ging, vertrouwde ik zowel de moeder als het kind toe aan mijn vrouw's zorg, en smeekte haar om voor hen te zorgen tijdens mijn afwezigheid, die een heel jaar duurde. Gedurende deze tijd studeerde ze tovenarij om haar slechte voornemen uit te voeren. Toen ze genoeg had geleerd, nam ze mijn zoon mee naar een afgelegen plek en veranderde hem in een kalf. Toen gaf ze hem aan mijn rentmeester en zei hem voor een kalf te zorgen dat ze had gekocht. Ze veranderde de slavin ook in een koe, die ze naar mijn rentmeester stuurde.

Toen ik terugkwam vroeg ik naar mijn slavin en het kind.

‘Je slavin is dood,’ zei ze, en wat je zoon betreft, ik heb hem twee maanden niet gezien en ik weet niet waar hij is.’

Ik was bedroefd te horen van de dood van mij slavin, maar omdat mijn zoon alleen maar was verdwenen, dacht ik dat ik hem spoedig zou vinden. Acht maanden echter gingen voorbij, en nog geen tijdingen van hem; toen kwam het feest van Bairam.

Om het te vieren beval ik mijn rentmeester om me een heel vette koe te brengen om te offeren. Hij deed dat. De koe die hij bracht was mijn ongelukkige slavin. Ik bond haar vast, maar net toen ik op het punt stond haar te doden begon ze zeer erbarmelijk te loeien en ik zag dat haar ogen tranen lieten. Dat kwam me zeer vreemd voor, en omdat ik medelijden voelde, gaf ik de rentmeester opdracht haar weg te leiden en een andere te brengen. Mijn vrouw, die aanwezig was, bespote mijn medeleven, wat haar boosaardigheid niets hielp.

‘Wat doe je?’ ze hilde.

‘Dood deze koe. Het is de beste die we moeten offeren.’

Om haar tegemoet te komen, probeerde ik het opnieuw, maar opnieuw ontwapende het geloei van het dier en de tranen mij.

‘Neem haar mee,’ zei ik tegen de rentmeester, ‘en dood haar; Ik kan het niet.’

De steward doodde haar, maar bij het villen ontdekte ze dat ze niets dan een gebeente was, hoewel ze zo vet leek. Ik was geërgerd.

‘Houd haar voor jezelf,’ zei ik tegen de rentmeester, en als je een vet kalf hebt, breng dat dan in haar plaats.’

In korte tijd bracht hij een heel vet kalf, dat, hoewel ik het niet wist, mijn zoon was. Hij deed zijn best om het snoer te breken en naar mij toe te komen. Het wierp zich aan mijn voeten, met zijn kop op de grond, alsof het mijn medelijden wenste op te wekken en mij te smeken zijn leven niet te nemen.

Ik was nog meer verbaasd en ontroerd over dit gedrag dan dat ik bij de tranen van de koe was geweest.

‘Ga,’ zei ik tegen de rentmeester, ‘neem dit kalf terug, zorg er goed voor, en breng me onmiddellijk een ander in de plaats.’

Zodra mijn vrouw me dit hoorde zeggen, schreeuwde ze meteen, ‘Wat doe je, man? Offer geen enkel kalf behalve deze.’

‘Vrouw,’ antwoordde ik, ‘Ik zal dit kalf niet opofferen,’ en ondanks al haar tegenwerpingen bleef ik standvastig.

Ik liet een ander kalf doden; deze werd weggeleid. De volgende dag vroeg de steward mij persoonlijk te spreken.

‘Ik ben gekomen, hij zei, ‘om je iets te vertellen waarvan ik denk dat je het wilt horen. Ik heb een dochter die tovenarij kent. Gisteren, toen ik het kalf terugleidde dat je weigerde te offeren, merkte ik dat het glimlachte en direct daarna begon te huilen. Ik vroeg haar waarom ze dat deed.’

‘Vader,’ antwoordde ze, ‘dit kalf is de zoon van onze meester. Ik lach van vreugde om hem nog steeds in leven te zien, en ik huil bij de gedachte aan zijn moeder, die gisteren werd opgeofferd als een koe. Deze veranderingen zijn gesmeed door de vrouw van onze meester, die de moeder en zoon haatte.’

‘Bij deze woorden, o Geest,’ ging door de oude man, ‘vraag ik u mijn verbazing zich voor te stellen. Ik ging onmiddellijk met de steward mee om zelf met zijn dochter te praten. Allereerst ging ik naar de stal om mijn zoon te zien, en hij antwoordde op zijn stomme manier op al mijn liefkozingen. Toen de dochter van de rentmeester kwam, vroeg ik haar of ze mijn zoon terug kon brengen naar zijn juiste gedaante.’

‘Ja, dat kan ik,’ antwoordde ze, ‘op twee voorwaarden. Een daarvan is dat je hem aan mij als echtgenoot geeft, en de andere is dat je me de vrouw die hem in een kalf veranderde, zal laten straffen.’

‘Met de eerste voorwaarde,’ antwoordde ik, ‘ben ik het eens met heel mijn hart, en ik zal je een overvloedige bruidsschat geven. Met tweede ben ik het ook mee eens, ik smeeke je alleen om haar leven te sparen.’

‘Dat zal ik doen,’ antwoordde ze; ‘Ik zal haar behandelen zoals ze je zoon heeft behandeld.’

Toen nam ze een vat met water en sprak er enkele woorden over uit die ik niet begreep; en toen, het water over hem heen gooiend, werd hij onmiddellijk weer een jongeman.

‘Mijn zoon, mijn lieve zoon,’ riep ik uit, hem kustend in vreugdevolle vervoering. ‘Dit vriendelijke meisje heeft je gered van een verschrikkelijke betovering, en ik ben er zeker van dat je uit dankbaarheid met haar zult trouwen.’

Hij stemde vreugdevol in, maar voordat ze getrouwd waren, veranderde het jonge meisje mijn vrouw in een hinde, en zij is het die jullie voor jullie zien. Ik wenste dat ze deze gedaante had in plaats van een vreemdere, zodat we haar in het gezin konden aanzien zonder afkeer.

Sindsdien is mijn zoon weduwnaar geworden en is hij op reis gegaan. Ik ben nu op zoek naar hem, en omdat ik mijn vrouw niet wil toevertrouwen aan de zorgen van andere mensen, ik neem haar mee. Is dit geen wonderbaarlijk verhaal?

‘Het is inderdaad,’ zei het geest, en daarom verleen ik je een derde deel van de straf van deze handelaar.’

Toen de eerste oude man zijn verhaal had beëindigd, zei de tweede, die de twee zwarte honden leidde, tegen de geest, ‘Ik ga u vertellen wat er met mij is gebeurd, en ik ben er zeker van dat u mijn verhaal nog verbazingwekkender zult vinden dan degene waarnaar u zojuist hebt geluisterd. Maar wanneer ik het heb verteld, wilt u mij ook een derde deel van de straf van de koopman schenken?’

‘Ja,’ antwoordde het genie, ‘op voorwaarde dat jouw verhaal dat van de hinde overtreft.’

Met deze overeenkomst begon de tweede oude man op deze manier.

Het verhaal van de tweede oude man en de twee zwarte honden

Grote prins van de geesten, u moet weten dat wij drie broers zijn—deze twee zwarte handen en mijzelf. Lange tijd geleden was onze familie gelukkig en welvarend. We waren drie broers die heel veel van elkaar hielden. Na verloop van tijd werd onze oude vader erg ziek. Hij vertrok naar de hemel en liet ieder van ons duizend gouden dinars na. We waren slim, dus investeerden we in verschillende winkels en werden al snel welgestelde handelaren.

Op een dag had mijn oudste broer het idee om zijn handelsbetrekkingen in andere koninkrijken uit te breiden. Hij besloot om voor dit doel naar andere landen over zee te reizen. Vervolgens verkocht hij al zijn winkels, luxegoederen en het huis om wat geld te verdienen. Voor het kopen van een verscheidenheid aan goederen, zette hij koers in een prachtig handelsschip. Bijna een jaar ging voorbij, maar we hoorden niets van hem.

Op een middag, terwijl ik in de winkel zat en mezelf koelte toewuifde, kwam een bedelaar naar me toe. Hij zag er erg zwak uit. Hij was nauwelijks bedekt met gescheurde kleren. Ik pakte een zilveren munt uit mijn zak en gaf die aan hem. Toen hij dit zag, barstte de arme bedelaar in tranen uit. ‘Oh! Welk lot!’ hij hilde bitter. ‘E’en broer geeft een andere aalmoezen uit medelijden.’ Ik wierp hem een tweede blik toe. Plots herkende ik hem als mijn oudste broer. Ik troostte hem en nam hem mee naar huis. Na een warm bad en een heerlijke warme lunch vertelde mijn broer mij zijn droevige verhaal. Hij zei dat hij niet zoveel kon verdienen als hij had geïnvesteerd in zijn nieuwe ondernemingen. De zware verliezen hadden hij arm gemaakt en had hij zijn huis bereikt met grote moeite.

Ik had toen tweeduizend gouden dinars verdiend in mijn bedrijf, dus gaf ik duizend gouden dinars aan mijn oudste broer. Ik moedigde hem aan om een nieuw bedrijf te starten.

Enkele maanden later besloot mijn tweede broer om buitenlandse gebieden te zoeken om zijn bedrijf uit te breiden. Ik vertelde het voorbeeld van onze oudste broer aan hem, maar hij stond erop om overzee te gaan handelen. Hij sloot zich al snel aan bij een karavaan die klaar was om te vertrekken naar een vreemd land. Hij, ook, ging met veel hoop en tal van goederen. Een jaar lang hoorde ik geen nieuws over zijn zakelijke ondernemingen.

Toen er een jaar voorbij was, kwam hij op een mooie ochtend voor mijn deur in vrijwel dezelfde staat als mijn oudere broer. Hij vertelde me dat zijn karavaan geplunderd was door bandieten en dat hij alles verloren had. Opnieuw leende ik mijn duizend dinars aan ook mijn andere broer. Hij was blij zijn bedrijf weer te beginnen. Al snel deden beide broers het goed in hun ondernemingen en floreerden. We leefden gelukkig en samen opnieuw.

Op een mooie ochtend kwamen mijn beide broers naar me toe en zeiden: ‘Broeder, we moeten alle drie op een lange reis gaan om ons bedrijf uit te breiden. We zullen samen handelen en rijkdom vergaren.’ Ik weigerde omdat ik mijn broers berooid had zien worden na dergelijke avontuurlijke zakenreizen. Maar ze bleven volhouden. Na hun aanvraag bijna vijf jaar te hebben geweigerd, gaf ik toe.

Nadat we de nodige regelingen hadden getroffen, kochten we all drie grote spullen om te verkopen. Mijn broers gaven al hun geld uit om de goederen te kopen. Ik nam dus zesduizend dinars die ik had en gaf ze elk duizend dinars. Ik hield duizend dinars voor mijn gebruik. Toen groef ik een veilig gat in mijn huis en begroef de drieduizend dinars die ik over had. Toen laadden we de goederen op een groot schip en zetten koers.

Na bijna twee maanden gevaren te, gingen we voor anker in een haven. We verdienden veel geld aan handel daar.

Toen we ons klaar maakten te vertrekken, benaderde een mooie, maar arme vrouw mij.

Ze boog voor me en kuste mijn hand. Toen zei ze: 'Heer, wees vriendelijk genoeg mij als uw vrouw te accepteren. Ik heb niemand om voor me te zorgen en nergens om te blijven.' Ik was verrast. Ik zei: 'Lieve vrouw, ik ken u niet eens. Hoe kunt u van mij verwachten een vreemdeling te huwen?' De vrouw smeekte met tranen en overtuigde me haar tot vrouw te nemen. Ze beloofde loyaal en liefdevol te zijn en al snel waren we getrouwd nadat de vereiste regelingen waren getroffen.

Toen we vertrokken, nam ze de rol aan van een zorgzame vrouw. Ze was zachtaardig, hardwerkend en altijd bereid om me te dienen of mijn broers te helpen. Ik was heel blij haar als vrouw te hebben. Mijn geluk werd niet bevorderd door mijn broers die elke dag jaloenser werden. Hun wrok nam de vorm aan van een complot om mij en mijn vrouw te vermoorden.

Dus op een nacht, terwijl mijn vrouw en ik in diepe slaap waren, gooiden mijn twee broers ons over boord. Mijn vrouw, die een fee was, gebruikte haar krachten om ons beiden te redden. Al snel bevonden wij ons op een eiland. Toen zei mijn vrouw: 'Liefste, ik ben een fee. Ik ben met je getrouwd, want ik zag een goedhartige man die een geschikte echtgenoot voor me zou zijn. Je hebt goed voor me gezorgd, maar ik ben erg gekwetst en boos op de manier waarop je ondankbare broeders je hebben behandeld. Ik zal ze straffen door hun schip te laten zinken.'

Ik was geschokt. 'Doe dat alsjeblieft niet. Ze zijn tenslotte mijn broers. Laten we vergeven en vergeten.' Maar niets kon mijn boze sprookjesvrouw tegenhouden. Ze verklaarde dat haar woede pas zou eindigen nadat ze zich had gewroken. Toen scandeerde ze enkele magische woorden!

Ik stond voor mijn huis in mijn geboortestad. Mijn sprookjesvrouw was aan mijn zijde. Ik opende de deur om haar te verwelkomen in haar nieuwe huis. Ik zag twee onguere zwarte honden net binnen de deur. Ik was verrast. 'Liefst, ik weet niet waar deze zwarte honden vandaan zijn gekomen. Ik heb ook nooit huisdieren gehad.' legde ik uit. 'Ik weet het, liefste, zei mijn sprookjesvrouw. 'Deze zwarte honden zijn jouw eigen ondankbare broers. Ik heb ze veranderd in zwarte honden om ze te straffen. Nu kunt je behandelen zoals je wil. Ik moet nu afscheid nemen. De bezwering uitgesproken door mij zal tien jaar aanhouden. Je kunt mij bereiken na die tijd.' Mijn sprookjesvrouw vertelde me waar haar huis was en verdween in het niets.

De tien jaar zijn bijna voorbij en ik ben op weg om haar te vinden. In het voorbijgaan ontmoette ik deze koopman en de oude man met de hinde, en ik bleef bij hen. Dit is mijn geschiedenis, o prins van geesten! Denkt u niet dat het een zeer buitengewoon verhaal is? 'Ja, inderdaad,' antwoordde de geest, 'en ik zal u een derde van de straf van de handelaar geven.'

Toen deed de derde oude man het genie hetzelfde verzoek als de andere twee hadden gedaan, en de geest beloofde hem het laatste derde deel van de straf van de koopman als zijn verhaal de beide andere zou overtreffen. Dus hij vertelde zijn verhaal aan de geest, maar ik kan je niet vertellen wat het was, want ik weet het niet. Maar ik weet wel dat het nog wonderbaarlijker was dan elk van de andere, zodat de geest verbaasd was, en tegen de derde oude man zei: 'Ik zal voor jou het derde deel van de straf van de handelaar opgeven. Hij behoort jullie alle drie te bedanken om jullie moeite te hebben laten doen in zijn belang. Was het niet door jullie, hij zou hier niet langer zijn.'

Dat zeggend, verdween hij, tot grote vreugde van het gezelschap. De koopman verzuimde niet zijn vrienden te bedanken, en daarna vervolgde ieder zijn eigen weg. De koopman keerde terug naar zijn vrouw en kinderen, en bracht de rest van zijn dagen gelukkig met

hen door.

‘Maar, sire,’ voegde Scheherazade toe, ‘Hoe mooi de verhalen ook zijn die ik je net heb verteld, ze kunnen niet tippen aan het verhaal van de visser.’

Het verhaal van de visser

Sire, er was eens een visser, zo oud en zo arm dat hij er nauwelijks in slaagde zijn vrouw en drie kinderen te onderhouden. Hij ging elke dag heel vroeg vissen en elke dag had hij een gewoonte zijn netten niet meer dan vier keer te gooien. Eens begon hij op een ochtend bij maanlicht en ging naar de kustlijn. Hij kleedde zich uit en gooide zijn netten, en terwijl hij ze naar de oever trok, voelde hij een groot gewicht. Hij dacht een grote vis te hebben gevangen, en hij voelde zich zeer tevreden. Maar een moment later, toen hij zag dat hij in plaats van een vis hij alleen het karkas van een ezel in zijn netten had, was hij erg teleurgesteld.

Geërgerd door zulk een slechte vangst, en toen hij zijn netten had hersteld die het karkas van de ezel op verschillende plaatsen had gebroken, gooide hij ze een tweede keer. Bij het naar binnen halen voelde hij weer een groot gewicht, zodat hij dacht dat ze vol vis waren. Maar hij vond alleen een grote mand vol rotzooi. Hij was zeer geïrriteerd.

‘O Fortuin,’ schreeuwde hij, ‘sol niet zo met mij, een arme visser, die zijn familie nauwelijks kan ondersteunen!’

Dit zeggend, gooide hij het vuilnis weg, en nadat hij zijn netten schoon had gewassen van de troep, gooide hij ze voor de derde keer. Maar hij haalde alleen stenen, schelpen en modder binnen. Hij was bijna in wanhoop.

Daarna gooide hij zijn netten voor de vierde keer. Toen hij dacht dat hij een vis had, trok hij ze met veel moeite naar binnen. Er was echter geen vis, maar hij vond een gele pot, die door zijn gewicht met iets gevuld leek, en hij merkte dat hij was vastgemaakt en verzegeld met lood, met de indruk van een zegel. Hij was verrukt.

‘Ik zal het aan de maker verkopen,’ hij zei; ‘met het geld dat ik ervoor krijg, zal ik een maat tarwe kopen.’

Hij bekeek de pot aan alle kanten; hij schudde het om te zien of het zou rammelen. Maar hij hoorde niets, en daarom dacht hij, oordelend naar de indruk van het zegel en het deksel, dat er iets kostbaars binnenin zou zitten. Om erachter te komen, nam hij zijn, mes en met enige moeite opende hij het. Hij draaide het ondersteboven, maar er kwam niets uit, wat hem erg verbaasde. Hij zette het voor hem neer, en terwijl hij er aandachtig naar keek, kwam er zo’n dikke rook uit dat hij een paar stappen achteruit moest doen. Deze rook steeg op naar de wolken, en zich uitstrekkend over de zee en de kust, vormde een dichte mist, die de visser met verbazing vervulde. Toen alle rook uit de pot was, verzamelde het zichzelf en vormde een dikke massa waaruit een geest verscheen, tweemaal zo groot als de grootste reus. Toen hij zo’n verschrikkelijk uitziend monster zag, wilde de visser graag wegrennen, maar hij beefde zo van angst dat hij geen stap kon zetten.

‘Grote koning van de geest,’ schreeuwde het monster, ‘Ik zal nooit meer ongehoorzaam zijn!’ Bij deze woorden nam de visser moed. ‘Wat zeg je nu, grote geest? Vertel me je geschiedenis en hoe je in die vaas bent opgesloten.’

Hierop keek de geest hooghartig naar de visser. ‘Praat beleefder tegen mij,’ zei hij, ‘voordat ik je vermoord.’ ‘Helaas! waarom zou u mij vermoorden?’ riep de visser. ‘Ik heb u net bevrijd; heeft u dat al vergeten?’ ‘Nee,’ antwoordde de geest; maar dat belet mij niet je te doden; en ik ga je slechts één gunst verlenen, en dat is de wijze van je dood kiezen.’ ‘Maar wat heb ik u gedaan?’ vroeg de visser. ‘Ik kan je niet op een andere manier behandelen,’ zei de geest, en als je wil weten waarom, luister dan naar mijn verhaal.

‘Ik rebelleerde tegen de koning van de geesten. Om me te straffen, sloot hij me op in deze koperen vaas en hij deed zijn zegel op het loden deksel, hetwelk genoeg betovering

is om te verhinderen dat ik eruit kom. Toen liet hij de vaas in de zee gooien. Tijdens de eerste periode van mijn gevangenschap heb ik gezworen dat als iemand me zou bevrijden voordat er honderd jaar voorbij waren, ik hem rijk zou maken, zelfs na zijn dood. Maar die eeuw ging voorbij en niemand bevrijdde mij. In de tweede eeuw zwoer ik dat ik alle schatten in de wereld aan mijn bevrijder zou geven; maar hij kwam nooit.

‘In de derde beloofde ik hem een koning te maken, altijd bij hem in de buurt te zijn en hem elke dag drie wensen te schenken; maar die eeuw ging voorbij zoals de andere twee, en ik bleef in dezelfde benarde toestand. Uiteindelijk werd ik boos om zo lang in gevangenschap te zijn, en ik zwoer dat als iemand mij zou vrijlaten, ik hem meteen zou doden, en hem alleen zou toestaan te kiezen op welke manier hij zou sterven. Dus je ziet, omdat je me vandaag hebt bevrijd, kies op welke manier je zult sterven.’

De visser was erg ongelukkig. ‘Wat een ongelukkige man ben ik u te hebben bevrijd! Ik smeeke u mijn leven te sparen.’ ‘Ik heb je gezegd,’ zei de geest, ‘dat het onmogelijk is. Kies snel; je verspilt tijd.’

De visser begon een plan te bedenken. ‘Omdat ik moet sterven,’ zei hij, ‘voor ik de manier van mijn dood kies, verzoek ik u, op uw eer, mij te vertellen of u echt in die vaas zat?’ ‘Ja, dat was ik,’ antwoordde de geest. ‘Ik kan het niet echt geloven,’ zei de visser. ‘Die vaas kan zelfs niet één van uw voeten bevatten, en hoe kan uw hele lichaam er in gaan? Ik kan het niet geloven tenzij ik zie dat u het doet.’

Toen begon de geest zichzelf te veranderen in rook, die zich, zoals tevoren, over de zee en de kust verspreidde, en die zich toen tesamen pakte, langzaam en gelijkmatig terugging in de vaas tot er niets meer buiten was gebleven. Toen kwam er een stem uit de vaas die tegen de visser zei: ‘Nou, ongelovige visser, hier zit ik in de vaas; geloof je me nu?’

De visser, in plaats van te antwoorden, nam het loden deksel en sloot er snel de vaas mee af. ‘Nu, o geest,’ schreeuwde hij, vraag mij vergiffenis, en kies welke dood je zult sterven! Maar nee, het zal beter zijn als ik je in de zee gooi, waaruit ik je heb getrokken, en ik zal een huis bouwen aan de kust om vissers te waarschuwen die hier komen om hun netten uit te gooien, tegen het opvissen van zo’n slechte geest als jij bent, die zweert de man te doden die jou bevrijdt.’

Bij deze woorden deed de geest er alles aan om eruit te komen, maar dat kon hij niet vanwege de betovering van het deksel. Toen trachtte hij er met een list uit te komen. ‘Als je het deksel eraf wil halen,’ zei hij, ‘zal ik je terugbetalen.’

‘Nee,’ antwoordde de visser, ‘als ik mezelf aan jou toevertrouw, ben ik bang dat je mij zult behandelen zoals een zekere Griekse koning de dokter Douban behandelde. Luister, en ik zal het je vertellen.’

Het verhaal van de Griekse koning en de arts Douban

In het land van Zouman, in Perzië, woonde eens een Griekse koning. Deze koning was melaats en al zijn artsen hadden hem niet kunnen genezen, toen een zeer slimme arts naar zijn hof kwam.

Hij was zeer geleerd in alle talen en wist heel veel over kruiden en medicijnen. Zodra hem werd verteld over de ziekte van de koning, trok hij zijn beste gewaad aan en presenteerde hij zich voor de koning.

‘Sire,’ zei hij, ‘Ik weet dat geen enkele arts uwe majesteit heeft kunnen genezen, maar als u mijn instructies opvolgt, beloof ik u te zullen genezen zonder medicijnen of uiterlijke toepassingen.’

De koning luisterde naar dit voorstel. ‘Als je slim genoeg bent om dit te doen,’ hij zei, ‘beloof ik je en je nazaten voor altijd rijk te maken.’

De arts ging naar zijn huis en maakte een poloclub, waarvan het handvat uitgehold was, en stopte er het medicijn in dat hij wilde gebruiken. Toen maakte hij een bal en met deze dingen ging hij de volgende dag naar de koning.

Hij vertelde hem dat hij wenste dat hij polo zou spelen. Bijgevolg besteede de koning zijn paard en ging naar de plaats waar hij speelde. Daar benaderde de arts hem met de knuppel die hij had gemaakt, zeggende: ‘Neem dit, sire, en sla de bal totdat je je hand en je hele lichaam voelt gloeien. Wanneer het medicijn in het handvat van de club door uw hand wordt verwarmd, zal deze door uw hele lichaam doordringen. U moet dan terugkeren naar uw paleis, baden, en gaan slapen, en als u morgenochtend wakker wordt, zult u genezen zijn.’

De koning nam de club en liet zijn paard achter de bal rennen die hij had gegoooid. Hij sloeg het en toen werd het teruggeslagen door de hovelingen die met hem speelden. Toen hij het erg warm had, stopte hij met spelen en ging terug naar het paleis, nam een bad, en deed alles wat de dokter had gezegd. Toen hij de volgende dag opstond, merkte hij tot zijn grote vreugde en verbazing dat hij volledig genezen was. Toen hij zijn audiëntiezaal binnenkwam, waren al zijn hovelingen, die graag wilden zien of de wonderbaarlijke genezing was volbracht, overweldigd van vreugde.

De dokter Douban kwam de hal binnen en boog laag tot de grond. De koning, hem ziend, riep hem, liet hem aan zijn zijde zitten en betoonde hem alle eerbetoon. Die avond gaf hij hem een lang en rijk gewaad van staat en bood hem tweeduizend munten aan. De volgende dag bleef hij hem met gunsten overladen.

Nu had de koning een grootvizier die gierig was, en jaloers en een zeer slechte man. Hij werd extreem jaloers op de arts en vastbesloten om zijn ondergang te bewerkstelligen. Om dit te doen, vroeg hij om alleen met de koning te spreken, zeggende dat hij een zeer belangrijke mededeling moest doen. ‘Wat is het?’ vroeg de koning.

‘Sire,’ antwoordde de grootvizier, ‘het is het zeer gevaarlijk voor een monarch om een man te vertrouwen wiens trouw niet bewezen is, u weet niet of deze arts geen verrader is om hier te komen en u te vermoorden.’ ‘Ik ben er zeker van,’ zei de koning, ‘dat deze man een meest getrouwe en deugdzame man is. Als hij mijn leven had willen nemen, waarom genas hij mij dan? Houd op tegen hem te spreken. Ik zie wat het is, je bent jaloers op hem; maar denk niet dat ik tegen hem kan worden gekeerd. Ik herinner me nog goed wat een vizir tegen koning Sindbad, zijn meester, zei om te voorkomen dat hij de prins, zijn zoon, zou doden.’

Wat de Griekse koning zei, wekte de nieuwsgierigheid van de vizier op, en hij zei tegen

hem: ‘Sire, ik smeeek uwe majesteit de genadigheid te hebben me te vertellen wat de vizier tegen koning Sindbad heeft gezegd.’ ‘Deze vizier,’ antwoordde hij, ‘vertelde koning Sindbad dat je niet alles moet geloven wat een schoonmoeder zegt, en vertelde hem dit verhaal.’

Het verhaal van de echtgenoot en de papegaai

Een goede man had een prachtige vrouw, van wie hij hartstochtelijk hield, en nooit verliet waar mogelijk. Op een dag, toen hij voor belangrijke zaken verplicht was om van haar weg te gaan, ging hij naar een plaats waar allerlei vogels werden verkocht en kocht een papegaai. Deze papegaai sprak niet alleen goed, maar had de gave alles te vertellen wat er voor hem gebeurde. Hij bracht hem naar huis in een kooi, en vroeg zijn vrouw hem in haar kamer te zetten, en er goed voor te zorgen terwijl hij weg was. Toen vertrok hij. Bij zijn terugkeer vroeg hij de papegaai wat er tijdens zijn afwezigheid was gebeurd, en de papegaai vertelde hem enkele dingen waardoor hij zijn vrouw berispte.

Ze dacht dat een van haar slaven verhalen over haar moest hebben verteld, maar ze vertelden haar dat het de papegaai was, en ze besloot zich op hem te wreken.

Toen haar man een dag later vertrok, vertelde ze een slaaf om een handmolen onder de kooi van de vogel te draaien; een ander om water van boven de kooi naar beneden te gooien, en een derde om een spiegel te nemen en die voor zijn ogen te draaien, van links naar rechts bij het licht van een kaars. De slaven deden dit een deel van de nacht en deden het heel goed.

De volgende dag toen de man terugkwam vroeg hij de papegaai wat hij had gezien. De vogel antwoordde, 'Mijn goede meester, de bliksem, donder en regen hebben me de hele nacht zo gestoord dat ik je niet kan vertellen wat ik heb geleden.'

De man, die wist dat het in de nacht niet had geregend of gedonderd, was ervan overtuigd dat de papegaai niet de waarheid sprak, dus nam hij hem uit de kooi en gooide hem zo hard op de grond dat hij hem doodde. Desondanks speet het hem naderhand, want hij ontdekte dat de papegaai de waarheid had gesproken.

'Toen de Griekse koning,' zei de visser tegen de geest, 'klaar was met het verhaal van de papegaai, voegde hij toe aan de vizier, 'En dus, vizier, zal ik niet naar u luisteren, en ik zal voor de arts zorgen, voor het geval dat ik berouw zou hebben zoals de echtgenoot nadat toen hij de papegaai had gedood.' Maar de vizier was vastbesloten.

'Sire,' hij antwoorde, 'de dood van de papegaai was niets. Maar als het gaat om het leven van een koning, is het beter om de onschuldigen op te offeren dan de schuldigen te redden. Het is echter zonder twijfel. De arts, Douban, wil je vermoorden. Mijn ijver roept mij op om dit aan uwe Majesteit te onthullen. Als ik het mis heb, verdien ik het om gestraft te worden zoals een vizier ooit gestraft is.'

'Wat had de vizir gedaan,' zei de Griekse koning, 'om de straf te verdienen?' 'Ik zal het uwe majesteit vertellen, als u mij de eer wilt betuigen te luisteren,' antwoordde de vizir.

Het verhaal van de vizier die gestraft werd

Er was eens een koning die een zoon had die erg van jagen hield. Hij stond hem vaak toe op te gaan in dit tijdverdrijf, maar hij had zijn grootvizier bevolen altijd met hem mee te gaan, en hem nooit uit het oog te verliezen. Op een dag wekte de jager een hert, en de prins, denkend dat de vizier achter hem was, begon een achtervolging en reed zo hard dat hij alleen over was. Hij stopte, en omdat hij het uit het oog verloren had, draaide hij om, om zich bij de vizier te voegen, die echter niet voorzichtig genoeg was geweest om hem te volgen. Maar hij raakte de weg kwijt.

Terwijl hij de weg probeerde te vinden, zag hij aan de kant van de weg een mooie dame die bitter hilde. Hij trok de teugel van zijn paard en vroeg haar wie ze was en wat ze op deze plek aan het doen was, en of ze hulp nodig had. 'Ik ben de dochter van een Indiase koning,' antwoordde ze, 'en terwijl ik door het land reed, viel ik in slaap en viel eraf. Mijn paard is weggelopen en ik weet niet wat er van hem is geworden.'

De jonge prins had medelijden met haar en bood aan haar achter zich te nemen, wat hij deed. Toen ze een vervallen gebouw passeerden, steeg de dame af en ging naar binnen. De prins steeg ook af en volgde haar. Tot zijn grote verrassing hoorde hij haar tegen iemand binnen zeggen: 'Wees blij mijn kinderen; Ik breng je een mooie dikke jongeman.' En andere stemmen antwoordden: 'Waar is hij, mamma, zodat we hem meteen kunnen opeten, omdat we erg hongerig zijn?'

De prins zag meteen het gevaar waarin hij verkeerde. Hij wist nu dat de dame die zei dat zij de dochter was van een Indiase koning, een menseneter was, die in verlaten plaatsen woonde, en die met duizend listen voorbijgangers verraste en verslond. Hij was doodsbang en gooide zichzelf op zijn paard. De zogenaamde prinses verscheen op dit moment en toen ze zag dat ze haar prooi had verloren, zei ze tegen hem: 'Wees niet bang. Wat wil je?' 'Ik ben verdwaald,' antwoordde hij, 'en ik ben op zoek naar de weg.' 'Blijf rechtdoor gaan,' zei de menseneter, 'en je zult het vinden.'

De prins kon zijn oren nauwelijks geloven en reed weg zo hard hij kon. Hij vond zijn weg terug en kwam veilig en gezond aan bij het huis van zijn vader, waar hij hem vertelde over het gevaar dat hij had gelopen vanwege de onvoorzichtigheid van de grootvizier. De koning was erg boos en liet hem meteen wurgen.

Het verhaal van het sprekend hoofd

‘Sire,’ ging vizier verder tegen de Griekse koning, ‘om terug te keren naar de dokter, Douban. Als u niet oppast, zult u berouw hebben hem te hebben vertrouwd. Wie weet of deze remedie, waarmee hij u heeft genezen, misschien niet op den duur een slecht effect op u heeft?’

De Griekse koning was van nature erg zwak en doorzag de slechte bedoelingen van zijn vizier niet, noch was hij standvastig genoeg om zich bij zijn eerste besluit te houden. ‘Nou, vizier,’ zei hij, ‘je hebt gelijk. Misschien kwam hij om mijn leven te nemen. Hij zou het kunnen doen met louter de geur van één van zijn medicijnen. Ik moet zien wat gedaan kan worden.’ ‘Het beste middel, sire, om uw leven in veiligheid te stellen, is om hem meteen te laten halen, en zijn hoofd af te hakken direct als hij komt,’ zei de vizir. ‘Ik denk echt,’ antwoordde de koning, ‘dat dat de beste manier is.’

Vervolgens beval hij een van zijn ministers om de arts te halen, die onmiddellijk kwam. ‘Ik heb je laten halen,’ zei de koning, ‘om mezelf van je te ontdoen door je leven te nemen.’ De arts was buitengewoon verbaasd toen hij hoorde dat hij moest sterven. ‘Welke misdaden heb ik begaan, majesteit?’ ‘Ik heb geleerd,’ antwoordde de koning, ‘dat je een spion bent en van plan bent mij te vermoorden. Maar ik zal de eerste zijn, en je vermoorden. Sla,’ voegde hij toe aan een beul die erbij was, en verlos mij van deze moordenaar. Bij dit wrede bevel wierp de arts zich op zijn knieën. ‘Spaar mijn leven,’ hilde hij, ‘en het uwe zal worden gespaard.’

De visser stopte hier om tegen de geest te zeggen: ‘Je ziet wat er tussen de Griekse koning en de arts is gebeurd, is net tussen ons tweeën gebeurd.’

‘De Griekse koning,’ ging visser verder, ‘had geen genade met hem en de beul bond zijn ogen. Alle aanwezigen smeekten om zijn leven, maar tevergeefs. De arts, op zijn knieën en gebonden, zei tegen de koning: ‘Laat me ten minste mijn zaken op orde brengen en mijn boeken nalaten aan mensen die er goed gebruik van kunnen maken. Er is er één die ik aan uwe majesteit zou willen presenteren. Het is heel kostbaar en moet zorgvuldig in uw schatkamer worden bewaard. Het bevat veel merkwaardige dingen waarvan het belangrijkste is dat wanneer u mijn hoofd afhakt, als uwe majesteit de zesde bladzijde openslaat, en de derde regel van de linkerpagina leest, zal mijn hoofd alle vragen beantwoorden die u het wilt stellen.’

De koning, benieuwd zo iets bijzonders te zien, stelde zijn executie uit tot de volgende dag, en stuurde hem onder strenge bewaking naar zijn huis. Daar bracht de arts zijn zaken op orde, en de volgende dag was er een grote menigte verzameld in de hal om zijn dood te zien, en wat er daarna zou gebeuren. De arts ging naar de voet van de troon met een groot boek in zijn hand. Hij droeg een bekken, waarop hij de kaften van het boek uitspreidde en het aan de koning presenteerde: ‘Sire, neem dit boek en laat mijn hoofd, wanneer het is afgehakt, plaatsen in het bekken op de kaften van dit boek; zodra het daar ligt, zal het bloed ophouden te vloeien. Open vervolgens het boek en mijn hoofd beantwoordt uw vragen. Maar, sire, ik smeeuw uw genade, want ik ben onschuldig.’

‘Je smeekbeden zijn nutteloos, en al was het alleen maar om je hoofd te horen spreken als je dood bent, moet je sterven.’ Aldus sprekend, nam hij het boek uit de handen van de arts en beval de beul zijn plicht te doen.

Het hoofd was zo netjes afgehakt dat het in het bassin viel, en direct stopte het bloed te vloeien. Toen, tot grote verbazing van de koning, gingen de ogen open en zei het hoofd: ‘Majesteit, open het boek.’ De koning deed dat, en toen hij merkte dat het eerste blad

tegen het tweede blad plakte, stak hij zijn vinger in zijn mond, om het gemakkelijker te kunnen omslaan. Hij deed hetzelfde totdat hij de zesde pagina bereikte, en omdat hij er geen tekst op zag staan,

‘Arts,’ zei hij, ‘er is niets geschreven.’ ‘Draai nog een paar pagina’s om,’ antwoordde het hoofd. De koning ging door met omslaan, zijn vinger steeds in zijn mond stoppend, totdat het gif waarin elke bladzijde was gedoopt, effect kreeg. Zijn gezichtsvermogen begaf het, en hij viel aan de voet van zijn troon.

Toen het hoofd van de arts zag dat het vergif in werking trad en dat de koning nog maar een paar minuten te leven had, riep het, ‘Tyran, zie hoe wreedheid en onrecht worden gestraft.’ Nauwelijks had het deze woorden uitgesproken, of de koning stierf, en het hoofd verloor ook het beetje leven dat erin was gebleven.

Dat is het einde van het verhaal van de Griekse koning, en laten we nu terugkeren naar de visser en de geest. ‘Als de Griekse koning,’ zei de visser, ‘de arts had gespaard, zou hij zo niet zijn gestorven. Hetzelfde geldt voor jou. Nu ga ik je in zee gooien.’

‘Mijn vriend,’ zei de geest, ‘doe niet zoiets wreeds. Behandel me niet zoals Imma met Ateca omging.’ ‘Wat deed Imma met Ateca?’ vroeg de visser. ‘Denk je dat ik je het kan vertellen terwijl ik hierin ben opgesloten?’ antwoordde de geest. ‘Laat me eruit, en ik zal je rijk maken.’

Het verhaal van de vier vissen

De hoop niet langer arm te zijn, deed de visser toegeven. ‘Als je me je belofte geeft dit te doen, zal ik het deksel openen. Ik denk niet dat je je woord durft te breken.’ De geest beloofde het en de visser nam het deksel eraf. Hij kwam er onmiddellijk uit als rook, en toen hij zijn juiste vorm had hervat, trapte hij als eerste de vaas in de zee. Dit beangstigde de visser, maar de geest lachte en zei: ‘Wees niet bang; Ik deed het alleen om je bang te maken en om je te tonen dat ik van plan ben mijn woord te houden; pak je netten en volg mij.’

Hij begon voor de visser uit te lopen, die hem met enige bedenkingen volgde. Ze liepen langs de stad, en gingen een berg op en vervolgens naar beneden naar een grote vlakte, waar een groot meer lag tussen vier heuvels.

Toen ze het meer hadden bereikt, zei de geest tegen de visser, ‘Gooi je netten uit en vang vis.’ De visser deed wat hem gezegd was, hopend op een goede vangst, want hij zag veel vis. Hoe groot was zijn verbazing toen hij zag dat er vier heel verschillende soorten waren, sommige wit, sommige rood, sommige blauw en sommige geel. Hij ving er vier, één van elke kleur. Omdat hij nog nooit zo iets had gezien, bewonderde hij hen heel erg, en hij was zeer ingenomen met de gedachte hoeveel geld hij voor hen zou krijgen.

‘Neem deze vissen en breng ze naar de sultan, die je meer geld er voor zal geven dan je ooit in je leven hebt gehad. Je kunt elke dag komen om in dit meer te vissen, maar zorg ervoor dat je je netten niet vaker dan één keer per dag uit gooit, anders zal er iets ergs met je gebeuren. Als je mijn advies zorgvuldig opvolgt, zul je het goed hebben.’ Terwijl hij deze woorden uitsprak, stampte hij met zijn voet op de grond, die zich opende, en toen hij verdwenen was, sloot het onmiddellijk.

De visser besloot de geest precies te gehoorzamen, dus gooide hij zijn netten niet een tweede keer uit, maar liep de stad in om zijn vis op het paleis te verkopen.

Toen de Sultan de vis zag, was hij erg verbaasd. Hij bekeek de een na de ander, en toen hij ze lang genoeg had bewonderd, ‘Neem deze vis,’ zei hij tegen zijn eerste vizier, en gaf ze aan de pietere kok die de keizer van de Grieken me heeft gestuurd. Ik vind dat ze net zo goed moeten zijn als ze mooi zijn.’

De vizir nam ze zelf mee naar de kok, zeggende: ‘Hier zijn vier vissen die tot de sultan zijn gebracht. Hij wil dat je ze kookt.’ Toen ging hij terug naar de sultan, die hem opdroeg de visser vierhonderd goudstukken te geven. De visser, die nog nooit zo’n grote som geld ineens had gehad, kon zijn geluk nauwelijks geloven. Hij verzachtte terstond de behoeften van zijn gezin, en maakte er goed gebruik van.

Maar nu moeten we terugkeren naar de keuken, die we in grote verwarring aantreffen. De kok, nadat ze de vis had schoongemaakt, deed ze in een pan met wat olie om ze te bakken. Toen ze dacht ze aan een kant genoeg te hebben gebakken, draaide ze ze op de andere. Maar dat had ze nauwelijks gedaan toen de wanden van de keuken opengingen en er een jonge, mooie jonkvrouw verscheen. Ze was gekleed in een Egyptische jurk van gebloemd satijn, en ze droeg oorbellen en een ketting van witte parels, en armbanden van goud bezet met robijnen, en ze hield een toverstokje van mirte in haar hand. Ze ging naar de pan toe, tot grote verbazing van de kokkin, die bewegingloos stond bij het zien van haar. Ze sloeg een van de vissen met haar staf, ‘Vis, vis,’ zei ze, ‘doe je je plicht?’ De vis antwoordde niets, en toen herhaalde ze haar vraag, waarop ze allemaal hun hoofden ophieven en heel duidelijk antwoordden, ‘Ja, ja. Als u dat vindt, vinden wij dat ook. Als u uw schulden betaalt, betalen wij de onze. Als u vliegt, overwinnen we, en zijn we tevreden.’

Toen ze dat hadden gezegd, gooide het meisje de pan om, en stapte in de opening in de muur, die meteen sloot, en hetzelfde leek als tevoren.

Toen de kok van haar schrik was hersteld, pakte ze de visssen op die in de as waren gevallen, maar ze merkte dat ze zo zwart als sintels waren en niet geschikt om op te dienen aan de sultan. Ze begon te huilen. 'Helaas! wat moet ik tegen de sultan zeggen? Hij zal zo boos op me zijn en ik weet dat hij me niet zal geloven!'

Terwijl ze hilde kwam de grootvizier binnen en vroeg of de vissen klaar waren. Ze vertelde hem alles wat er was gebeurd en hij was erg verbaasd. Hij liet dadelijk de visser halen en toen hij kwam zei hij: 'Visser, breng me nog eens vier vissen zoals je die al hebt gebracht, want er is een ongeluk met ze gebeurd zodat ze niet aan de Sultan kunnen worden opgediend.' De visser zei niet wat de geest hem had verteld, maar hij gaf als voorwendsel ze die dag niet te brengen vanwege de lengte van de weg, en hij beloofde ze de volgende dag te brengen.

's Nachts ging hij naar het meer, wierp zijn netten uit, en bij het binnenhalen vond er vier vissen in, die net als de anderen waren, elk met een andere kleur. Hij ging meteen terug en bracht ze naar de grootvizier zoals hij had beloofd. Daarna nam de grootvizier ze mee naar de keuken en sloot zichzelf op met de kok, die ze begon te koken zoals ze de vorige dag met de vier anderen had gedaan. Toen ze op het punt stond ze op de andere kant te draaien, ging de muur open, verscheen de jonkvrouw, sprak dezelfde woorden tegen de vissen, kreeg hetzelfde antwoord, en draaide toen de pan om en verdween.

De grootvizier was vervuld van verbazing. 'Ik zal de Sultan alles vertellen wat er is gebeurd,' zei hij. En hij deed aldus. De sultan was verbijsterd en wenste dit wonder zelf te zien. Dus hij liet de visser halen en vroeg hem om nog vier vissen te verschaffen. De visser vroeg om drie dagen, die toegekend werden, en toen gooide hij zijn netten in het meer, en ving opnieuw vier verschillend gekleurde vissen. De sultan was zeer ingenomen dat hij ze had gekregen, en gaf hem opnieuw vierhonderd goudstukken.

Zodra de Sultan de vis had liet hij ze naar zijn kamer brengen met alles wat nodig was om ze te koken. Toen sloot hij zichzelf op met de grootvizier, die hen begon voor te bereiden en te bakken. Toen ze aan de ene kant klaar waren, draaide hij ze op de andere kant. Toen opende de muur van de kamer, maar in plaats van het meisje kwam er een zwarte slaaf naar buiten. Hij was enorm groot, en droeg een grote, groene stok waarmee hij de vissen aanraakte, en zei met een verschrikkelijke stem: 'Vis, vis, doen jullie je plicht?' Op deze woorden antwoordden de vissen, terwijl ze hun hoofd optilden, 'Ja, ja. Als u dat vindt, vinden wij dat ook. Als u uw schulden betaalt, betalen wij de onze. Als u vliegt, veroveren we, en zijn we tevreden.' De zwarte slaaf gooide de pan in het midden van de kamer omver, en de vissen werden in sintels veranderd. Toen stapte hij trots terug de muur in, die zich om hem heen sloot.

'Na dit gezien te hebben,' zei de Sultan, 'Ik kan niet rusten. Deze vissen duiden op een mysterie dat ik moet ophelderen.'

Hij liet de visser komen. 'Visser,' zei hij, 'de vis die je ons hebt gebracht, heeft me nieuwsgierig gemaakt. Waar heb je ze vandaan gehaald?' 'Sire,' antwoordde hij, 'Ik heb ze uit een meer dat midden tussen vier heuvels ligt achter de bergen ginds.' 'Ken je dit meer?' vroeg de Sultan van de groots-vizier. 'Nee; hoewel ik vele malen op die berg heb gejaagd, heb ik er nog nooit van gehoord,' zei de vizir.

Omdat de visser zei dat het slechts drie uur reizen was, beval de sultan zijn hele hofhouding op te stijgen en erheen te rijden, en de visser leidde hen.

Ze beklommen de berg, en zagen toen, aan de andere kant, het meer zoals de visser

had beschreven. Het water was zo helder dat ze de vier soorten vissen erin konden zien zwemmen. Ze keken er een tijdje naar, en toen beval de sultan hen een kamp aan de rand van het water op te slaan.

Toen de nacht kwam, riep de sultan zijn vizier en zei tegen hem: 'Ik heb besloten dit mysterie op te lossen. Ik ga alleen naar buiten, en jij blijft hier in mijn tent, en wanneer mijn ministers morgen komen, zeg dat ik me niet goed voel, en kan ik ze niet zien. Doe dit elke dag totdat ik terugkom.'

De grootvizier probeerde de Sultan over te halen niet te gaan, maar tevergeefs. De sultan deed zijn staatsjas af en deed zijn zwaard om, en toen hij zag dat alles rustig was in het kamp, ging hij alleen op pad. Hij klom op een van de heuvels en stak toen de grote vlakte over, totdat, net toen de zon opkwam, hij ver voor zich een groot gebouw in het oog kreeg. Toen hij dichterbij kwam, zag hij dat het een prachtig paleis was van prachtig zwart gepolijst marmer, bedekt met staal zo glad als een spiegel.

Hij ging naar de poort, die half open stond, en ging naar binnen, omdat niemand kwam toen hij klopte. Hij passeerde een prachtige binnenplaats en zag nog steeds niemand, hoewel hij verschillende keren luidop riep. Hij ging de grote zalen in waar de tapijten van zijde waren, de lounges en sofa's bedekt met tapijten uit Mekka en de behangsels van de mooiste Indiase materialen van goud en zilver. Toen bevond hij zich in een prachtige kamer, met een fontein ondersteund door gouden leeuwen. Het water uit de leeuwenmonden veranderde in diamanten en parels, en het opspattend water raakte bijna een prachtig beschilderde koepel. Het paleis was aan drie zijden omgeven met prachtige tuinen, kleine meren en bossen. Vogels zongen in de bomen, die met neten waren bedekt om ze daar altijd te houden.

Nog steeds zag de Sultan niemand, totdat hij een klagend geroep hoorde, en een stem die zei: 'O, dat ik zou kunnen sterven, want ik ben te ongelukkig om nog langer te willen leven!' De Sultan keek rond om te ontdekken wie het was die zijn lot betreurde, en zag ten slotte een knappe jonge man, rijk gekleed, die op een troon zat die lichtjes van de grond was opgeheven. Zijn gezicht was heel triest.

De sultan naderde hem en boog voor hem. De jongeman boog zijn hoofd heel laag, maar stond niet op. 'Sire,' zei hij tegen de sultan, 'Ik kan niet opstaan en u de eerbied bewijzen die naar mijn overtuiging aan uw rang verschuldigd is.' 'Meneer,' antwoordde de Sultan, 'Ik ben er zeker van dat u een goede reden heeft om dat niet te doen, en nadat ik uw noodkreet heb gehoord, ben ik gekomen om u mijn hulp aan te bieden. Van wie is dit paleis en waarom is het zo leeg?' In plaats van te antwoorden, tilde de jongeman zijn mantel op, en liet de sultan zien dat hij vanaf de taille neerwaarts, hij een blok zwart marmer was.

De sultan was geschokt en verzocht de jongeman hem zijn verhaal te vertellen. 'Ik zal je graag mijn droevige geschiedenis vertellen,' zei de jongeman.

Het verhaal van de jonge koning van de Zwarte Eilanden

U moet weten, sire, dat mijn vader Mahmoud was, de koning van dit land, de Zwarte Eilanden, zo genoemd naar de vier kleine bergen die eens eilanden waren, terwijl de hoofdstad lag op de plaats waar nu het grote meer ligt. Mijn verhaal zal u vertellen hoe deze veranderingen tot stand kwamen.

Mijn vader stierf toen hij zesenzestig was en ik volgde hem op. Ik trouwde met mijn nicht, die ik zeer liefhad, en ik dacht dat ze ook van mij hield.

Maar op een middag, toen ik half sliep, en koelte werd toegewaaierd door twee van haar dienstmeisjes, hoorde ik de een tegen de ander zeggen, ‘Wat jammer is het dat onze meesteres niet langer van onze meester houdt! Ik geloof dat ze hem graag zou willen doden als ze kon, want zij is een tovenares.’

Ik ontdekte al snel dat ze gelijk hadden, en toen ik een favoriete slaaf van haar dodelijk verwondde voor een groot misdrijf, smeekte ze of ze een paleis in de tuin kon bouwen, waar ze twee jaar lang weende en hem betreurde.

Uiteindelijk smeekte ik haar om op te houden met rouwen om hem, want hoewel hij niet kon spreken of bewegen, hield ze hem met haar bezwingen juist in leven. Ze werd toen razend op mij en sprak enkele magische woorden over me, en ik werd onmiddellijk zoals je me nu ziet, half man en half marmer.

Toen veranderde deze boze tovenares de hoofdstad, die een zeer bevolkte en bloeiende stad was, in het meer en de woestijnvlakte die je zag. De vissen met vier kleuren die erin zitten zijn de verschillende rassen die in de stad leefden; de vier heuvels zijn de vier eilanden die de naam geven aan mijn koninkrijk. Dit alles vertelde de tovenares me om mijn problemen te vergroten. En dit is niet alles. Elke dag komt ze en slaat me met een zweep van buffelhuid.

Toen de jonge koning zijn droevige verhaal had beëindigd, barstte hij opnieuw in tranen uit, en de sultan was erg ontroerd.

‘Vertel eens,’ riep hij, ‘waar is deze slechte vrouw, en waar is het ellendige voorwerp van haar genegenheid, die ze net in leven weet te houden?’

‘Waar ze woont weet ik niet,’ antwoordde de ongelukkige prins, ‘maar ze gaat elke dag bij zonsopgang kijken of de slaaf nog tegen haar kan praten, nadat ze me heeft geslagen.’

‘Ongelukkige koning,’ zei de Sultan, ‘Ik zal doen wat ik kan om je te wreken.’

Dus overlegde hij met de jonge koning over de beste manier om dit tot stand te brengen, en zij kwamen overeen dat hun plan de volgende dag in werking zou treden. De Sultan rustte vervolgens, en de jonge koning fantaseerde over zijn vrijlating. De volgende dag stond de sultan op en ging toen naar het paleis in de tuin waar de zwarte slaaf was. Hij trok zijn zwaard en vernietigde het beetje leven dat in hem overgebleven was, en gooide vervolgens het lichaam in een put. Hij ging toen liggen op de bank waar de slaaf was gelegen, en wachtte op de tovenares.

Ze ging eerst naar de jonge koning, die ze met honderd slagen sloeg. Toen ging ze naar de kamer waar ze dacht dat haar gewonde slaaf verbleef, maar waar in werkelijkheid de sultan lag. Ze kwam bij zijn bank en zei: ‘Ben je vandaag beter, mijn lieve slaaf? Spreek toch één woord tegen me.’ ‘Hoe zou het goed met mij kunnen gaan,’ antwoordde de sultan, de taal van de Ethiopiërs imiterend, ‘als ik nooit kan slapen vanwege het geschreeuw en gekreun van je man?’ ‘Wat een vreugde om je te horen praten!’ antwoordde de koningin. ‘Wil je dat hij zijn oorspronkelijke gedaante herkrijgt?’ ‘Ja,’ zei de Sultan; ‘haast je om hem in vrijheid te stellen, zodat ik zijn geschreeuw niet meer hoef aan te horen.’ De koningin

ging meteen weg en nam een beker water en sprak er enkele woorden over uit die ervoor zorgden dat het kookte alsof het op het vuur lag. Toen gooide ze het over de prins, die meteen zijn eigen gedaante terugkreeg. Hij was vervuld van vreugde, maar de tovenares zei: 'Haast je weg van deze plek en kom nooit meer terug, anders zal ik je doden.' Dus verstopte hij zich om het eind van het plan van de sultan te zien.

De tovenares ging terug naar het tranenpaleis en zei: 'Nu heb ik gedaan wat je wenste.' 'Wat je hebt gedaan,' zei de Sultan, 'is niet genoeg om me te genezen. Elke dag om middernacht tillen alle mensen die je in vissen veranderd hebt hun hoofd op uit het meer en roepen om wraak. Ga snel en geef ze hun goede gedaante.' De tovenares haastte zich weg en sprak enkele woorden over het meer uit. De vissen werden toen mannen, vrouwen en kinderen, en de huizen en winkels waren opnieuw gevuld. Het gevolg van de sultan, die aan het meer verbleef, was niet weinig verbaasd zichzelf in het midden van een grote en mooie stad te bevinden.

Zodra ze het had onttoverd, ging de koningin terug naar het paleis. 'Gaat het nu goed met je?' ze zei. 'Kom dichtbij,' zei de Sultan. 'Nog dichterbij.' Ze gehoorzaamde. Toen sprong hij op, en met één slag van zijn zwaard hakte hij haar in tweeën.

Toen ging hij heen en vond de prins. 'Verheug u,' zei hij, 'jouw wrede vijand is dood.' De prins bedankte hem opnieuw en opnieuw. 'En nu,' zei de Sultan. 'ga ik terug naar mijn hoofdstad die, ben ik blij op te merken, zo dichtbij de jouwe ligt.' 'Zo dichtbij de mijne?' zei de koning van de zwarte eilanden. 'Weet je dat het een heel jaar reizen is vanaf hier? Je kwam hier binnen een paar uur omdat het betoverd was. Maar ik zal je vergezellen op je reis.' 'Het zal me veel plezier geven als je mij begeleidt,' zei de Sultan, en omdat ik geen kinderen heb, zal ik je tot mijn erfgenaam maken.'

De sultan en de prins vertrokken samen, de sultan beladen met rijke geschenken van de koning van de Zwarte Eilanden.

De dag nadat hij zijn hoofdstad bereikt had, verzamelde de sultan zijn hofhouding en vertelde hen alles wat hem was overkomen, en vertelde hen hoe hij van plan was de jonge koning als zijn erfgenaam aan te nemen. Vervolgens gaf hij elke man cadeaus in verhouding tot zijn rang.

Wat de visser betreft, aangezien hij de belangrijkste oorzaak was van de bevrijding van de jonge prins, gaf de sultan hem veel geld, en maakte hem en zijn gezin blij voor de rest van hun dagen.

Het verhaal van de drie derwisjen

Tijdens het bewind van de Kalief Haroun-al-Raschid, woonde er in Bagdad een drager die, ondanks zijn nederige roeping, een intelligente en verstandige man was. Op een ochtend zat hij op zijn gebruikelijke plek met zijn mand voor hem, wachtend om te worden ingehuurd, toen een lange jongedame, bedekt met een lange Mosulse sluier, naar hem toe kwam en zei: ‘Pak je mand op en volg mij.’ De drager, die zeer ingenomen was met haar uiterlijk en stem, sprong meteen op, plaatste zijn mand op zijn hoofd en vergezelde de dame, zichzelf tegen zichzelf terwijl hij liep, ‘Oh, fijne dag! Oh, gelukkige ontmoeting!’

De dame stopte al snel voor een gesloten deur, waarop ze klopte. Die werd geopend door een oude man met een lange witte baard, aan wie de dame geld gaf zonder te spreken. De oude man, die leek te begrijpen wat ze wilde, verdween in het huis en kwam terug met een grote kruik wijn, die de drager in zijn mand legde. Toen gebaarde de dame hem te volgen, en ze vervolgden hun weg.

De volgende plaats waar ze stopte was een fruit- en bloemenwinkel, en hier kocht ze een grote hoeveelheid appels, abrikozen, perziken en andere dingen, met lelies, jasmijn en allerlei zoet geurende planten. Vanaf deze winkel ging ze naar een slager, een kruidenier en een poelier, tot de drager eindelijk in wanhoop uitriep, ‘Mijn goede dame, als u me maar had verteld dat u genoeg proviand zou kopen om een stad te bevoorraden, zou ik een paard, of liever een kameel, hebben meegebracht.’ De dame lachte en vertelde hem dat ze nog niet klaar was, maar nadat ze verschillende soorten geuren en specerijen uit de winkel van een drogist had gekozen, stopte ze voor een prachtig paleis, aan de deur waarvan ze zachtjes klopte. De poortwachster die hem opende was zo mooi dat de ogen van de man geheel verblind werden, en hij was nog meer verbaasd toen hij duidelijk zag dat ze geen slaaf was. De dame die hem hierheen had geleid, stond hem geamuseerd gade te slaan, tot de poortwachster uitriep, ‘Waarom kom je niet binnen, mijn zuster? Deze arme man is zo zwaar beladen dat hij bijna omvalt.’

Toen ze beiden binnen waren, werd de deur afgesloten en ze liepen alle drie naar een grote binnentuin, omringd door een open galerij. Aan één eind van de hof stond een platform, en op het platform stond een amberkleurige troon ondersteund door vier ebbenhouten kolommen, versierd met parels en diamanten. In het midden van de tuin stond een marmeren bassin dat gevuld werd met water uit de bek van een gouden leeuw.

De drager keek om zich heen, zag en bewonderde alles; maar zijn aandacht werd speciaal getrokken door een derde dame die op de troon zat, die nog mooier was dan de andere twee. Door het respect dat haar door de anderen werd betoond, oordeelde hij dat zij de oudste moest zijn, en hierin had hij gelijk. De naam van deze dame was Zobeida, de poortwachster was Sadie en de huishoudster was Amina. Op een woord van Zobeida namen Sadie en Amina de mand van de drager, die blij was om van zijn last af te zijn; en toen die was geleegd, betaalden ze hem voor zijn diensten. Maar in plaats van zijn mand op te nemen en weg te gaan, bleef de man dralen tot Zobeida vroeg waarop hij wachtte, en of hij meer geld verwachtte.

‘Oh mevrouw,’ zei hij, ‘u hebt me al te veel gegeven, en ik ben bang dat ik schuldig ben aan een onbeschaamdheid door niet meteen mijn vertrek te nemen. Maar als u vergeeft wat ik zeg, was ik geslagen door verbazing bij het zien van zulke mooie dames op zichzelf. Een gezelschap van vrouwen zonder mannen is echter net zo saai als een gezelschap van mannen zonder vrouwen.’ En na het vertellen van enkele verhalen om zijn punt te bewijzen, eindigde hij met hen te verzoeken hem te laten blijven en een viertal te maken bij hun diner.

De dames vermaakten zich met de beloftes van de man, en na enige discussie werd overeen gekomen dat hij zou mogen blijven, omdat zijn gezelschap vermakelijk zou kunnen zijn.

‘Maar luister, vriend,’ zei Zobeida, ‘als we je verzoek inwilligen, dan is het alleen op voorwaarde dat je je met de grootste beleefdheid gedraagt en dat je het geheim van onze manier van leven bewaart, welk het fortuin jou heeft onthuld.’ Toen gingen ze allemaal aan tafel zitten, die was bedekt door Amina met de borden die ze had gekocht.

Na de eerste paar happen goot Amina wat wijn in een gouden beker. Ze dronk eerst zelf, volgens de Arabische gewoonte, en vulde het vervolgens voor haar zussen. Toen het de beurt aan de drager was, kuste hij Amina’s hand en zong een lied, dat hij op dat moment verzong om de wijn te eren. De drie dames waren opgetogen over het lied, en zongen toen zelf, zodat de maaltijd vrolijk verliep, en veel langer duurde dan normaal.

Na verloop van tijd, toen ze zag dat de zon op het punt stond onder te gaan, zei Sadia tegen de drager, ‘Sta op en ga; het is nu tijd voor ons om uit elkaar te gaan.’

‘Oh mevrouw,’ antwoordde hij, ‘hoe kunt u verlangen dat ik jullie verlaat in de staat waarin ik ben? Tussen de wijn die ik heb gedronken en het plezier om jullie te zien, kan ik nooit de weg naar mijn huis vinden. Laat me hier tot de ochtend blijven, en als ik bij zinnen ben gekomen, zal ik gaan zodra u wil.’

‘Laat hem blijven,’ zei Amina, die zich eerder zijn vriendin had betoond. ‘Het is wel zo eerlijk, want hij heeft ons zoveel plezier gegeven.’

‘Als je het wilt, mijn zus,’ antwoordde Zobeida; maar als hij blijft, moet ik een nieuwe voorwaarde stellen. Drager,’ vervolgde ze, zich tot hem wendend, ‘als je blijft, moet je beloven dat je geen vragen stelt over wat ook maar je ziet. Als je blijft, hoor je misschien iets dat je niet bevalt.’

Toen dit geregeld was, bracht Amina het avondmaal binnen en verlichtte de hal met een aantal zoetgeurende kaarsen. Daarna gingen ze weer aan de tafel zitten en begonnen met hernieuwde trek te eten, drinken, zingen en verzen reciteren. Sterker nog, ze vermaakten zich allemaal vrolijk toen ze een klopp op de buitendeur hoorden; Sadie stond op om die te openen. Ze keerde snel terug en zei dat drie derwisjen, allen blind in het rechteroog, en allen met hun hoofden, gezichten en wenkbrauwen kaal geschoren, vroegen om binnen gelaten te worden, omdat ze net waren aangekomen in Bagdad en de nacht al gevallen was.

‘Ze lijken fatsoenlijke manieren te hebben,’ voegde ze toe, maar je hebt geen idee hoe grappig ze eruit zien. Ik ben er zeker van dat we afleiding zullen vinden in hun gezelschap.’

Zobeida en Amina maakten enig bezwaar om de nieuwkomers binnen te laten, en Sadie kende de reden van hun aarzeling. Maar ze drong er zo sterk op aan dat Zobeida uiteindelijk gedwongen werd in te stemmen.

‘Breng ze binnen, dan,’ zei ze, ‘maar laat ze begrijpen dat ze geen opmerkingen moeten maken over wat hen niet aangaat, en wees er zeker van dat ze de inscriptie boven de deur lezen.’ Want op de deur was geschreven in gouden letters, ‘Wie zich bemoeit met zaken die hem niets aan gaan, zal waarheden horen die hem niet zullen bevallen.’

De drie derwisjen buigden diep bij binnenkomst, en bedankten de dames voor hun vriendelijkheid en gastvrijheid. De dames beantwoordden met woorden van welkom, en ze stonden allemaal op het punt om te gaan zitten toen de ogen van de derwisjen op de drager vielen, wiens kledings niet zo heel anders was dan die van henzelf, hoewel hij nog steeds al het haar droeg dat de natuur hem had gegeven. ‘Dit’ zei een van hen, ‘is blijkbaar een van onze Arabische broeders, die in opstand is gekomen tegen onze heerser.’

De drager, hoewel half slapend van de wijn die hij had gedronken, hoorde de woorden

en, zonder te bewegen, schreeuwde kwaad naar de derwisj, 'Ga zitten en let op je eigen zaken. Heb je de inscriptie boven de deur niet gelezen? Iedereen is niet verplicht op dezelfde manier te leven.'

'Wees niet zo boos, mijn goede man,' antwoordde de derwisj; 'het zou ons zeer spijten u te ergeren,' dus werd de ruzie gladgestreken en begon het avondmaal met grote ernst. Toen de derwisjen hun honger hadden gestild, boden ze aan om voor hun gastvrouwen te spelen als er instrumenten in het huis waren. De dames waren erg ingenomen met het voorstel, en Sadie ging kijken wat ze kon vinden en keerde in enkele ogenblikken terug beladen met twee verschillende soorten fluiten en een tamboerijn. Elke derwisj nam degene waaraan hij de voorkeur gaf, en begon een bekende melodie te spelen, terwijl de dames de woorden van het lied zongen. Deze woorden waren de allervrolijkste en levendigste mogelijk, en zo nu en dan moesten de zangers stoppen om te toe te geven aan het gelach dat hen bijna stikte. In het midden van al hun lawaai werd er op de deur geklopt.

Nu had de kalief stiekem het paleis vroeg in de avond verlaten, vergezeld door zijn grootvizier, Giafar, en Mesrour, hoofd van de eunuchs, en alle drie droegen ze kleren van kooplieden. Terwijl hij door de straat liep, was de kalief aangetrokken door de muziek van instrumenten en het geluid van gelach, en had zijn vizier bevolen naar de deur van het huis te gaan en erop te kloppen, omdat hij naar binnen wilde. De vizier antwoordde dat de dames die daar woonden hun vrienden leken te vermaken, en hij dacht dat zijn meester er goed aan zou doen zich er niet mee te bemoeien; maar de kalief had het in zijn hoofd gehaald om het zelf te zien, en stond erop gehoorzaamd te worden.

De klop werd beantwoord door Sadie, met een kaars in haar hand, en de vizier, die verbaasd was over haar schoonheid, boog laag voor haar en zei respectvol, 'Mevrouw, wij zijn drie handelaars die net uit Mosul zijn aangekomen, en, door een tegenslag die ons deze nacht overkwam, bij aankomst bij de herberg de deuren gesloten vonden voor ons tot de morgen ochtend. Omdat we niet wisten wat we moesten doen, liepen we door de straten tot we toevallig uw huis passeerden, en, omdat we licht zagen en het geluid van stemmen hoorden, besloten we u te vragen ons onderdak te geven tot de dageraad. Als u ons deze gunst verleent, doen we er, met uw toestemming, alles aan om u te helpen de tijd aangenaam door te brengen.'

Sadie antwoordde de koopman dat ze eerst haar zussen moest raadplegen; en nadat ze de kwestie met hen had besproken, keerde ze terug om hem te vertellen dat hij en zijn twee vrienden welkom zouden zijn om zich bij hun gezelschap aan te sluiten. Ze gingen naar binnen en bogen beleefd naar de dames en hun gasten. Toen kwam Zobeida, als de minnares, naar voren en zei ernstig, 'Je bent hier welkom, maar ik hoop dat je me toestaat één ding van je te vragen—heb zoveel ogen als je wilt, maar geen tongen; en stel geen vragen over wat je ook maar ziet, hoe vreemd het je ook lijkt.'

'Mevrouw,' antwoordde de vizier, 'u zult worden gehoorzaamd. We hebben genoeg om ons te behagen en te interesseren zonder onszelf te vermoeien met iets waarmee we niets te maken hebben.' Toen gingen ze allemaal zitten en proosten op de gezondheid van de nieuwkomers.

Terwijl de vizier, Giafar, in gesprek was met de dames, was de kalief bezig zich af te vragen wie ze konden zijn, en waarom elk van de drie derwisjen zijn rechteroog verloren had. Hij brandde van verlangen te vragen naar de reden van dit alles, maar werd het zwijgen opgelegd door Zobeida's verzoek, dus probeerde hij zichzelf op te wekken en deel te nemen aan de conversatie, die erg levendig was, met als gespreksonderwerp de vele verschillende soorten genoegens die er waren in de wereld. Na enige tijd stonden de Calenders op en

voerden enkele nieuwsgierige dansen op, wat de rest van het gezelschap veel plezier gaf.

Toen ze klaar waren, stond Zobeida op van haar stoel, en, ze Amina bij de hand nemend, zei ze tegen haar: 'Mijn zuster, onze vrienden zullen ons excuseren als we hun aanwezigheid lijken te vergeten en onze nachtelijke taak vervullen.' Amina begreep de bedoeling van haar zus, en verzamelde de borden, glazen en muziekinstrumenten, en droeg ze weg, terwijl Sadie de zaal veegde en alles in orde bracht. Nadat ze dit had gedaan, vroeg ze de Derwisjen om op een bank aan de ene kant van de kamer te gaan zitten, en de Kalief en zijn vrienden zich er tegenover te plaatsen. Aan de drager vroeg ze te komen en haar en haar zus te helpen.

Kort daarna kwam Amina binnen met een stoel, die ze in het midden van de lege ruimte neerzette. Ze ging vervolgens naar de deur van een kast en gebaarde de drager haar te volgen. Hij deed aldus, en kwam al snel terug met twee zwarte honden aan een ketting, die hij naar het midden van de hal bracht. Zobeida stond toen op van haar stoel tussen de Derwisjen en de Kalief en liep langzaam naar de plaats waar de drager stond met de honden.

'We moeten onze plicht doen,' zei ze met een diepe zucht, stroopte haar mouwen op, en, een zweep van Sadie aannemend, zei ze tegen de man: 'Breng een van die honden naar mijn zus Amina en geef mij de andere.'

De drager deed wat hem gevraagd was, maar terwijl hij de hond naar Zobeida leidde, uitte het een doordringend gejam en staarde haar aan met een smekende blik. Maar Zobeida nam er geen acht op, en sloeg de hond totdat ze buiten adem was. Toen pakte ze de ketting van de drager over, en, de hond op zijn achterpoten optildend, keken ze elkaar verdrietig in de ogen tot de tranen van beiden begonnen te vallen. Toen nam Zobeida haar zakdoek en veegde teder de ogen van de hond af, waarna ze hem kustte, and toen, de ketting in de hand van de drager leggend, zei ze: 'Breng hem terug naar de kast en breng me de andere.'

Dezelfde ceremonie voltrok zich met de tweede hond, en al die tijd keek het hele gezelschap met verbazing toe. Met name de kalief kon zich nauwelijks inhouden, en hij maakte gebaren naar de vizier te vragen wat dit allemaal betekende. Maar de vizier deed alsof hij niet zag, en draaide zijn hoofd weg.

Zobeida bleef enige tijd in het midden van de kamer, totdat Sadie tenslotte naar haar toe kwam en haar vroeg te gaan zitten, omdat zij ook haar rol moest vervullen. Bij deze woorden haalde Amina een luit uit een kast met geel satijn en gaf het aan Sadie, die verschillende liederen zong ter begeleiding. Toen ze moe was, zei ze tegen Amina, 'Mijn zuster, ik kan niet meer; kom, ik bid u, en neem mijn plaats in.'

Amina sloeg een paar akkoorden en begon toen een lied, dat ze zong met zoveel gloed dat ze totaal overweldigd was, en zonk hijgend neer op een stapel kussens, terwijl ze haar jurk opentrok, wat ze deed om zichzelf enige lucht te geven. Tot verbazing van alle aanwezigen was haar nek, in plaats van zo glad en wit als haar gezicht, één massa littekens.

De Derwisjen en de Kalief keken elkaar aan en fluisterden samen, niet gehoord door Zobeida en Sadie, die hun bezwijmende zuster verzorgden. 'Wat betekent dit allemaal?' vroeg de kalief. 'Wij kennen niet meer dan jij,' zei de derwisj aan wie hij had gesproken. 'Wat! Je hoort niet bij het huis?' 'Mijn heer,' beantwoordde alle Derwisjen samen, 'we zijn hier voor de eerst keer, een uur eerder dan jij.'

Ze wendden zich vervolgens tot de drager om te zien of hij het mysterie kon verklaren, maar de drager wist niet meer dan zichzelf. Tenslotte kon de kalief zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen, en verklaarde hij dat hij de dames zou dwingen hun de betekenis van hun vreemde gedrag te vertellen. De vizir, die voorzag wat er zou gebeuren, smeekte hem

om zich de voorwaarde te herinneren die hun gastvrouwen hadden opgelegd, en voegde er fluisterend aan toe dat als zijne Hoogheid tot de morgen kon wachten, hij, als kalief, de dames kon gebieden voor hem te verschijnen. Maar de Kalief, die niet gewend was om tegengesproken te worden, verwierp dit advies en het werd opgelost na wat meer gepraat dat de vraag door de drager gesteld moest worden. Plotseling draaide Zobeida zich om, en hun opwinding opmerkend, zei ze: 'Wat is er aan de hand—wat bespreken jullie allen zo serieus?'

'Mevrouw,' antwoordde de drager, 'deze heren vragen je uit te leggen waarom je eerst de honden moet slaan en dan om ze huilt, en ook hoe het is gebeurd dat de bezwijmde dame bedekt is met littekens. Ze hebben me gevraagd, mevrouw, om hun spreekbuis te zijn.' 'Is het waar, heren,' vroeg Zobeida, zichzelf oprichtend, 'dat u deze man heeft opgedragen om mij die vraag te stellen?' 'Het is,' antwoordden zij allen, behalve Giafar, die stil was.

'Is dit,' ging Zeroida verder, elk moment bozer wordend, 'is dit wat jullie teruggeven voor de gastvrijheid die ik jullie heb betoond? Zijn julide de enige voorwaarde vergeten waarop je het huis mocht betreden? Kom snel,' voegde ze eraan toe, klapte drie keer in haar handen en de woorden waren nauwelijks gesproken of zeven zwarte slaven, elk gewapend met een sabel, stormden binnen en stonden boven de zeven mannen, die ze op de grond gooiden, en maakten zich klaar om, op een teken van hun Meesteres, hun hoofd af te hakken.

De zeven daders dachten allemaal dat hun laatste uur was aangebroken, en de kalief had bitter berouw dat hij niet het advies van de vizier had opgevolgd. Maar ze besloten om dapper te sterven, allemaal behalve de drager, die luid vroeg aan Zobeida waarom hij moest lijden voor andermans' fouten, en verklaarde dat deze tegenslagen nooit zouden zijn gebeurd als het niet voor de derwisjen was geweest, die altijd ongeluk brachten. Hij eindigde met het smeken van Zobeida niet de onschuldigen te verwarren met de schuldigen en zijn leven te sparen.

Ondanks haar woede was er zo iets komisch in het gekreun van de drager dat Zobeida haar lachen niet kon inhouden. Maar hem terzijde schuivend, richtte ze zich een tweede maal tot de anderen, zeggende: 'Antwoord mij; wie zijn jullie? Tenzij je me het echt vertelt, heb je geen tweede moment te leven. Ik kan nauwelijks geloven dat julle mannen van enige rang zijn, tot welk land jullie ook maar behoren. Als dat zo was, zou je meer respect voor ons hebben gehad.'

De kalief, die van nature heel ongeduldig was, leed veel meer dan een van de anderen bij het gevoel dat zijn leven overgeleverd was aan de gratie van een terecht beledigde vrouw, maar toen hij haar vraag hoorde, begon hij vrijer te ademen, want hij was ervan overtuigd dat ze alleen maar zijn naam en rang hoefde te weten om alle gevaar te laten wijken. Dus fluisterde hij haastig naar de vizier, die naast hem was, om hun geheim te onthullen. Maar de vizier, wijzer dan zijn meester, wenste de belediging die zij hadden ondergaan voor het publiek te verbergen, en antwoordde slechts: 'We hebben tenslotte alleen gekregen wat we verdienden.'

Ondertussen had Zeroida zich tot de drie derwisjen gewend en vroeg of ze, omdat ze allemaal blind waren, broers waren. 'Nee mevrouw,' antwoordde één, 'we zijn zeker geen bloedverwanten, alleen broeders door onze manier van leven.' 'En jij,' vroeg ze, zich richtend tot een ander, 'Bent u met één oog blind geboren?' 'Nee mevrouw,' zei hij, 'Ik werd blind door een meest verwonderlijk avontuur, zoals waarschijnlijk nooit iemand is overkomen. Daarna heb ik mijn hoofd en wenkbrauwen geschoren en de kleding aangetrokken waarin u me nu ziet.'

Zobeida stelde dezelfde vraag aan de andere twee derwisjen en ontving hetzelfde antwoord. ‘Maar,’ voegde de derde toe, ‘het zou u kunnen interesseren, mevrouw, om te weten dat wij geen mannen van lage afkomst zijn, maar alle drie zonen van koningen zijn, en van koningen ook, die de wereld hoog in aanzien houdt.’

Bij deze woorden koelde de woede van Zobeida af, en ze wendde zich tot haar slaven en zei: ‘Je kunt ze wat meer ruimte geven, maar verlaat de hal niet. Degenen die ons hun geschiedenis zullen vertellen en hun redenen hier te komen, mogen ongedeerd vertrekken; zij die weigeren—’, en ze stopte even, maar in een oogwenk brak de drager meteen in, die begreep dat hij alleen zijn verhaal moest vertellen om zichzelf te bevrijden van dit verschrikkelijke gevaar, ‘Mevrouw, u weet al hoe ik hier ben gekomen en wat ik te zeggen heb, zal snel worden verteld. Uw zus heeft me vanmorgen gevonden op de plek waar ik altijd sta te wachten om ingehuurd te worden. Ze vroeg me haar naar verschillende winkels te volgen, en toen mijn mand behoorlijk vol was, keerden we terug naar dit huis, en toen had u de goedheid mij toe te staan te blijven, waarvoor ik eeuwig dankbaar zal zijn. Dat is mijn verhaal.’

Hij keek angstig naar Zobeida, die haar hoofd knikte en zei: ‘Je kunt gaan; en zorg ervoor dat we elkaar nooit meer ontmoeten.’

‘Oh mevrouw,’ riep de drager, ‘laat me nog een tijdje blijven. Het is niet eerlijk dat de anderen mijn verhaal hebben gehoord en dat ik het hunne niet mag horen,’ en zonder te wachten op toestemming ging hij zitten aan het eind van de sofa waar de dames zaten, terwijl de rest op het tapijt hurkte en de slaven tegen de muur stonden.

Toen begon een van de derwisjen, zich richtend tot Zobeida als de voornaamste dame, zijn verhaal.

Het verhaal van de eerste derwisj

Om, mevrouw, uit te leggen hoe ik mijn rechteroog kwijtraakte en de kleding van een derwisj te dragen, moet u eerst weten dat ik de zoon van een koning ben. De vaders enige broerregende over het buurland en had twee kinderen, een dochter en een zoon, die van dezelfde leeftijd waren als ikzelf.

Toen ik opgroeide, en meer vrijheid gegund werd, bracht ik elk jaar een bezoek aan het hof van mijn oom, en meestal bleef ik daar ongeveer twee maanden. Op deze manier werden mijn neef en ik heel goede vrienden, en waren zeer aan elkaar gehecht. De allerlaatste keer dat ik hem zag, leek hij meer dan ooit verheugd mij te zien, en gaf hij een groot feest ter ere van mij. Toen we klaar waren met eten, zei hij tegen me, 'Mijn neef, je raadt nooit wat ik heb gedaan sinds je laatste bezoek aan ons! Direct na je vertrek heb ik een aantal mannen laten werken aan een gebouw naar mijn eigen ontwerp. Het is nu voltooid en klaar om in te leven. Ik wil het je graag laten zien, maar je moet eerst twee dingen zweren: trouw te zijn aan mij, en mijn geheim te bewaren.'

Natuurlijk dacht ik er niet van hem iets te weigeren dat hij vroeg, en gaf de belofte zonder de minste aarzeling. Toen verzocht hij me een ogenblik te wachten, en verdween, en keerde binnen enkele ogenblikken terug met een rijkelijk geklede en zeer mooie dame, maar omdat hij haar naam niet vertelde, dacht ik dat het beter was om het niet te vragen. We gingen alle drie aan tafel en vermaakten ons met het praten over allerlei onbelangrijke dingen en het drinken op elkaars gezondheid. Plots zei de prins tegen me, 'Neef, we hebben geen moment te verliezen; wees zo vriendelijk om deze dame naar een bepaalde plek te brengen, waar je een nieuw koepelvormig tombe zult vinden. Je kunt het niet missen. Ga naar binnen, jullie beiden, en wacht tot ik kom. Ik zal niet veel later komen.'

Zoals ik had beloofd, nam ik me voor te doen wat mij was verteld, en mijn hand gevend aan de dame, begeleidde ik haar, bij het licht van de maan, naar de plaats waarover de prins had gesproken. We hadden het amper bereikt toen hij zich bij ons voegde, met een kleine waterzak, een pikhouweel en een zak met gips.

Met de houweel begon hij meteen het lege graf in het midden van het graf te slopen. Eén voor één pakte hij de stenen en stapelde ze op in een hoek. Toen hij het hele graf had neergeslagen, ging hij verder met graven in de aarde, en onder de plek waar het graf was geweest, zag ik een valluik. Hij tilde de deur op en ik kreeg de bovenkant van een wenteltrap in zicht; toen zei hij, zich tot de dame wendend, 'Mevrouw, dit is de weg die u naar de plek zal leiden die ik u heb verteld.'

De dame antwoordde niet, maar liep stilletjes de trap af, en de prins volgde haar. Bovenaan, echter, keek hij naar mij. 'Mijn neef,' riep hij uit, 'Ik weet niet hoe ik je moet bedanken voor je hulp. Vaarwel.' 'Wat bedoel je?' riep ik. 'Ik begrijp het niet.' 'Het maakt niet uit,' antwoordde hij, 'ga terug via de weg waarlangs je kwam.'

Hij wou niet meer zeggen, en, zeer in de war, keerde ik terug naar mijn kamer in het paleis en ging naar bed. Toen ik wakker werd en mijn avontuur naging, dacht ik dat ik gedroomd had en stuurde een bediende om te vragen of de prins gekleed was en me kon ontvangen. Maar toen ik hoorde dat hij niet thuis had geslapen, maakte ik me grote zorgen, en haastte ik me naar het kerkhof, waar, ongelukkigerwijze, de graven allemaal zo op elkaar leken dat ik niet degene waarnaar ik op zoek was kon vinden, hoewel ik vier dagen besteedde aan het zoeken ernaar.

Je moet weten dat al die tijd de koning, mijn oom, weg gegaan was op een jachtexpeditie en omdat niemand wist wanneer hij terug zou zijn, besloot ik uiteindelijk naar huis terug

te keren, de ministers achterlatend om mijn excuses te maken. Ik verlangde ernaar te vertellen wat er van de prins was geworden, over wiens lot zij de vreselijkste angst hadden, maar de eed die ik had gezworen hield me stil.

Toen ik in de hoofdstad van mijn vader aankwam, trof ik tot mijn verbazing een grote groep bewakers opgetrokken voor de poort van het paleis; ze omringden me direct toen ik naar binnen ging. Ik vroeg de officieren die het bevel voerden de reden van dit vreemde gedrag, en was met afschuw vervuld toen ik hoorde dat het leger was gaan muiten en de koning, mijn vader, ter dood had gebracht en de grootvizier op de troon had gezet. Verder, dat bij zijn bevel ik onder arrest was geplaatst.

Nu had deze rebelerende vizier me gehaat vanaf mijn jongensjaren, want eens, toen ik met een boog op een vogel schoot, had ik per ongeluk zijn oog geschoten. Natuurlijk stuurde ik niet alleen een dienaar om hem mijn spijt en verontschuldiging aan te bieden, maar maakte ik ze ook persoonlijk. Het had allemaal geen zin. Hij koesterde een onaflaatbare haat jegens mij en verloor geen gelegenheid om dat te laten merken. Nadat ik eenmaal in zijn macht was gebracht, voelde ik dat hij geen genade zou tonen, en ik had gelijk. Bezeten van triomf en woede kwam hij naar me toe in mijn gevangenis en rukte mijn rechteroog uit. Dat is hoe ik het verloor.

Mijn belager, echter, hield hier niet op. Hij sloot me op in een grote kooi en beval zijn beul me naar een woestijnplaats te brengen, mijn hoofd af te hakken en mijn lichaam achter te laten voor de roofvogels. De kooi, met mij erin, werd dienovereenkomstig op een paard geplaatst en de beul, vergezeld door een andere man, reed het land in totdat ze een plek hadden gevonden die geschikt was voor het doel. Maar hun harten waren niet zo onbuigzaam als ze leken, en mijn tranen en gebeden liet ze toegeven.

‘Geef het koninkrijk meteen op, zei de beul tenslotte, ‘en zorg ervoor nooit terug te komen, want u zult niet alleen uw hoofd verliezen, maar ons het onze laten verliezen.’ Ik was hem zeer dankbaar en probeerde mezelf te troosten over het verlies van mijn oog door te denken aan de andere tegenslagen waarvan ik was ontsnapt.

Na alles wat ik had doorgemaakt, en mijn angst om door een vijand te worden herkend, kon ik alleen heel langzaam en behoedzaam reizen, doorgaans rustend op een afgelegen plek overdag, en lopen zo ver als ik kon bij nacht, maar uiteindelijk kwam ik aan in het koninkrijk van mijn oom, van wiens bescherming ik zeker was.

Ik vond hem in grote verdriet over de verdwijning van zijn zoon, die, zei hij, verdwenen was zonder een spoor achter te laten; maar zijn eigen verdriet belette hem niet om het mijne te delen. We vermengden onze tranen, want het verlies van de een was het verlies van de ander, en toen besloot ik dat het mijn plicht was om de plechtige eed te verbreken die ik de prins had gezworen. Ik verloor daarom geen tijd door mijn oom alles te vertellen wat ik wist, en ik merkte op dat zelfs voordat ik was geëindigd zijn verdriet een enigszins leek te zijn verlicht.

‘Mijn beste neef,’ zei hij, ‘jouw verhaal geeft me hoop. Ik wist dat mijn zoon een graftombe bouwde, en ik denk dat ik die plek kan vinden. Maar omdat de prins de zaak geheim wilde houden, laten we alleen gaan en de plaats zelf zoeken.’

Daarna verzocht hij me mezelf te vermommen, en we glipten allebei naar buiten door een tuindeur die uitkwam op het kerkhof. Het duurde niet lang voordat we bij de plaats kwamen waar de prins verdween, of de tombe te ontdekken waar ik eerder zo tevergeefs naar had gezocht. We gingen er binnen en vonden het luik dat naar de trap leidde, maar we hadden grote moeite om hem op te tillen, omdat de prins hem onderaan had vastgemaakt met het pleisterwerk dat hij had meegenomen.

Mijn oom ging eerst en ik volgde hem. Toen we de onderkant van de trap bereikten, stapten we een soort voorkamer binnen, gevuld met zo'n dichte rook dat het nauwelijks mogelijk was om iets te zien. Echter, we gingen door de rook een grote kamer binnen, die aanvankelijk vrij leeg leek. De kamer was helder verlicht, en even later zagen we aan één kant een soort platform, waarop de lichamen van de prins en een dame lagen, beide half verbrand, alsof ze uit een vuur waren getrokken voordat het ze helemaal had verteerd.

Deze vreselijke aanblik maakte me misselijk, maar tot mijn verbazing toonde mijn oom niet zozeer verbazing als woede.

'Ik wist het,' zei hij, 'dat mijn zoon verliefd was op deze dame, met wie het onmogelijk was dat hij ooit zou trouwen. Ik probeerde zijn gedachten te veranderen, en stelde aan hem de mooiste prinsessen voor, maar hij gaf om geen van hen, en zoals je ziet, zijn ze nu verenigd door een vreselijke dood in een ondergronds graf.' Maar terwijl hij sprak, versmolt zijn woede tot tranen, en opnieuw weende ik met hem.

Toen hij zich herstelde, trok hij me naar hem toe.

'Mijn beste neef,' zei hij, mij omhelzend, 'je bent bij mij gekomen om zijn plaats in te nemen, en ik zal mijn best doen te vergeten dat ik ooit een zoon had die zo slecht kon handelen.' Toen draaide hij zich om en ging de trap op.

We bereikten het paleis zonder dat iemand onze afwezigheid had opgemerkt, toen, kort daarna, een geroffel van trommels, en cimbalen, en het geschal van trompetten neerkwam op onze verblufte oren. Tegelijkertijd kondigde een dikke stofwolk aan de horizon de nadering van een groot leger aan. Mijn hart zonk toen ik zag dat de commandant de vizier was die mijn vader had onttroond, en het gekomen was het koninkrijk van mijn oom in te nemen.

De hoofdstad was volkomen onvoorbereid om een belegering te doorstaan, en inziend dat verzet nutteloos was, opende het meteen zijn poorten. Mijn oom vocht hard voor zijn leven, maar was snel overweldigd, en toen hij viel, slaagde ik erin door een geheime doorgang te ontsnappen, en zocht mijn toevlucht bij een officier waarvan ik wist dat ik die kon vertrouwen.

Vervolgd door ongeluk en geslagen door verdriet, leek er maar één veilig middel voor mij over gebleven te zijn. Ik schoor mijn baard en mijn wenkbrauwen, en trok de kleding aan van een derwisj, waarin ik gemakkelijk kon reizen zonder bekend te zijn. Ik vermeed de steden tot ik het koninkrijk van de beroemde en machtige kalief Haroun-al-Raschid bereikte, waar ik geen verdere reden had om mijn vijanden te vrezen. Het was mijn bedoeling om naar Bagdad te komen en mezelf voor de voeten van zijne Hoogheid te werpen, die, naar ik zeker wist, geraakt zou zijn door mijn droevige verhaal, en mij bovendien zijn hulp en bescherming zou schenken.

Na een reis die enkele maanden duurde kwam ik tenslotte aan bij de poorten van deze stad. De zon ging onder, en ik stopte even om rond me heen te kijken, en te beslissen welke kant ik op moest. Ik was nog steeds dit onderwerp aan het overdenken toen ik werd vergezeld door deze andere derwisj, die stopte om me te begroeten.

'Jij, zoals ik, lijkt een vreemde te zijn,' zei ik. Hij antwoordde dat ik gelijk had, en voordat hij meer kon zeggen, kwam de derde derwisj. Hij was ook net aangekomen in Bagdad, en als broeders in tegenspoed, besloten we om onze bezittingen samen te gooien, en te delen wat het lot ook maar in petto zou hebben.

Tegen die tijd was het laat geworden en we wisten niet waar we de nacht door moesten brengen. Maar onze gelukkige ster heeft ons naar deze deur geleid, en we hebben de vrijheid genomen om te kloppen en te vragen om onderdak, die ons onmiddellijk met de grootste genade in de wereld werd gegeven. Dit, mevrouw, is mijn verhaal.

‘Ik ben tevreden’, antwoordde Zobeida; ‘je kunt gaan wanneer je wilt.’ De derwisj verzocht echter te blijven en de verhalen van zijn twee vrienden en van de drie andere personen van het gezelschap te horen, hetwelk hem werd toegestaan.

Het verhaal van de tweede derwisj

‘Mevrouw,’ zei de jongeman tegen Zobeida, ‘als u wil weten hoe ik mijn rechteroog heb verloren, zal ik u het verhaal van mijn hele leven moeten vertellen.’

Ik was nauwelijks ouder dan een baby, toen de koning, mijn vader, die me ongewoon snel en slim vond voor mijn leeftijd, zijn aandacht op mijn opvoeding vestigde. Eerst leerde ik lezen en schrijven, en toen, om de Koran te leren, die de basis is van onze heilige religie, en beter te begrijpen, las ik met mijn tutors, de bekwaamste commentatoren, over haar leer, en prentte in mijn geheugen alle tradities met betrekking tot de profeet, die zijn verzameld uit de mond van zijn vrienden. Ik heb ook geschiedenis geleerd en kreeg les in poëzie, versbouw, aardrijkskunde, tijdrekening, en in alle buitenoefeningen waarin elke prins moet uitblinken. Maar wat ik het leukst vond, was het schrijven van Arabische karakters, en hierin overtrof ik al snel mijn meesters, en verwierf een reputatie in deze tak van kennis die reikte tot aan India zelf.

Nu zond de sultan van Indië, nieuwsgierig om een jonge prins met zulke vreemde smaak te zien, een ambassadeur naar mijn vader, beladen met rijke geschenken, en een hartelijke uitnodiging om zijn hof te bezoeken. Mijn vader, die er zeer veel aan gelegen was de vriendschap van zo’n machtige monarch veilig te stellen, en daarnaast meende dat een reis mijn manieren enorm zou verbeteren en mijn kennis verbreden, aanvaardde maar wat graag, en al gauw was ik op weg naar India met de ambassadeur, alleen vergezeld door een klein gevolg vanwege de lengte van de reis, en de slechtheid van de wegen. Echter, naar mijn plicht, nam ik tien kamelen mee, beladen met rijke geschenken voor de sultan.

We waren ongeveer een maand onderweg, toen we op een dag een stofwolk zagen die zich snel naar ons toe verplaatste; en terwijl het dichterbij kwam, ontdekten we dat de stofwolk een groep van vijftig overvallers verborg. Wij waren met nauwelijks half zo veel, en omdat we ook werden gehinderd door de kamelen, had het geen zin om te vechten, dus probeerden we hen onzag in te boezemen door hen te vertellen wie we waren en waarheen we gingen. De overvallers lachten echter alleen maar, en verklaarden dat dat hun zaak niet was, en, zonder verder gepraat, overvielen ze ons wreed. Ik verdedigde mezelf tot het laatst, hoewel ik gewond was, maar uiteindelijk, toen ik zag dat verzet hopeloos was, en dat de ambassadeur en al onze volgelingen gevangen werden gemaakt, gaf ik mijn paard de sporen en reed weg zo snel ik kon, tot het arme beest dood neer viel van een wond in zijn zijde. Ik slaagde erin om eraf te springen zonder enig letsel, en keek rond om te zien of ik werd achtervolgd. Maar voor het moment was ik veilig, want, zoals ik me voorstelde, waren de rovers geheel verwickeld in een ruzie over hun buit.

Ik bevond me in een land dat geheel nieuw voor me was, en durfde niet terug te keren naar de hoofdweg, opdat ik niet weer in de handen van de overvallers zou vallen. Gelukkig was mijn wond slechts licht, en nadat ik het zo goed mogelijk had verbonden, liep ik de rest van de dag verder, totdat ik een grot bereikte aan de voet van een berg, waar ik de nacht rustig doorbracht, mijn avondeten makend van wat fruit dat ik onderweg had verzameld.

Ik zwierf een hele maand rond zonder te weten waar ik heen ging, totdat ik ten slotte aan de rand van een prachtige stad kwam, bewaterd door kronkelende beekjes, die een eeuwige lente genoten. Mijn vreugde over het vooruitzicht mij weer onder de mensen te mengen, werd enigszins te niet gedaan bij de gedachte aan het ellendige wezen dat ik moest lijken. Mijn gezicht en handen waren bijna zwart verbrand; mijn kleren waren allemaal aan flarden, en mijn schoenen waren in een zodanige staat dat ik hen maar had achtergelaten.

Ik ging de stad in en stopte bij een kleermaker om te informeren waar ik was. De

man zag dat ik een beter persoon was dan mijn toestand liet vermoeden, en verzocht me te gaan zitten, en als tegenprestatie vertelde ik hem mijn hele verhaal. De kleermaker luisterde aandachtig, maar zijn antwoord, in plaats van mij troost te bieden, verhoogde mijn problemen alleen maar.

‘Pas op,’ zei hij, ‘om wie dan ook te vertellen wat je mij hebt verteld, want de prins die het koninkrijk bestuurt, is jouw vaders grootste vijand, en hij zal blij zijn om jou in zijn macht te krijgen.’

Ik dankte de kleermaker voor zijn raad, en zei dat ik alles zou doen wat hij aanried; toen, zeer hongerig, at ik met graagte van het voedsel dat hij me voorzette, en accepteerde zijn aanbod om in zijn huis te verblijven.

Na een paar dagen was ik vrijwel hersteld van de ontberingen die ik had ondergaan, en toen vroeg de kleermaker, wetend dat het de gewoonte was dat de prinsen van onze religie een vak of beroep leren om voor zichzelf te zorgen in tijden van tegenslag, of er iets was dat ik kon doen voor mijn levensonderhoud. Ik antwoordde dat ik was opgeleid als een grammaticus en een dichter, maar dat schrijven mijn grote gave was.

‘Dat heeft hier allemaal geen zin,’ zei de kleermaker.

‘Neem mijn raad, trek een korte jas aan en, omdat je taai en sterk lijkt, ga het bos in en hak brandhout, dat je op straat verkoopt. Op deze manier zult je je brood verdienen en kun je wachten tot betere tijden zich aandienen. De bijl en het touw zullen mijn geschenk zijn.’

Deze raad was erg onaantrekkelijk voor me, maar ik dacht dat ik niet anders kon doen dan het op te volgen. Dus de volgende ochtend vertrok ik met een gezelschap van arme houthakkers, aan wie de kleermaker me had voorgesteld. Zelfs op de eerste dag hakte ik genoeg hout om te verkopen voor een redelijke som, en al snel werd ik handiger, en had ik genoeg geld verdiend om de kleermaker alles terug te betalen wat hij mij had geleend.

Ik was meer dan een jaar lang een houthakker geweest, toen ik op een dag verder het bos inliep dan ik ooit eerder had gedaan, en een prachtige groene open plek bereikte, waar ik hout begon te hakken. Ik hakte aan de wortel van een boom, toen ik een ijzeren ring zag die aan een valluik van hetzelfde metaal was bevestigd. Ik veegde snel de aarde opzij, en de deur op trekkend, vond een trap, die ik haastig besloot af te dalen, mijn bijl bij me dragend ter bescherming. Toen ik de bodem bereikte, ontdekte ik dat ik mij in een enorm paleis bevond, zo schitterend verlicht als enig ander paleis boven de grond dat ik ooit had gezien, met een lange galerij ondersteund door pilaren van jaspis, versierd met kapitelen van goud. In deze galerij kwam een dame me tegemoet, van zo’n schoonheid dat ik al het andere vergat en alleen aan haar dacht.

Om haar zoveel mogelijk moeite te besparen, haastte ik me naar haar toe en boog diep. ‘Wie ben jij?’ zei ze. ‘Een mens of een geest?’ ‘Een mens, mevrouw’ antwoordde ik; ‘Ik heb niets met geesten te maken.’ ‘Door welk toeval ben je hier gekomen?’ vroeg ze opnieuw met een zucht. ‘Ik ben nu vijf en twintig jaar op deze plek en jij bent de eerste man die mij heeft bezocht.’

Gesterkt door haar schoonheid en vriendelijkheid, waagde ik om te antwoorden, ‘Voor-dat, mevrouw, ik uw vraag beantwoord, sta mij toe te zeggen hoe dankbaar ik ben voor deze ontmoeting, die niet alleen een troost is voor mij in mijn eigen zware verdriet, maar misschien kan ik u ook helpen uw lot te verlichten,’ en toen vertelde ik haar wie ik was, en hoe ik daar was gekomen.

‘Helaas, prins,’ zei ze, met een diepere zucht dan voorheen, ‘je hebt goed geraden dat ik een onvrijwillige gevangene ben op deze prachtige plek. Ik ben de dochter van de koning

van het Ebbenhouten Eiland, van wiens roem je zeker gehoord moet hebben. Op vaders wens ben ik uitgehuwelijkt aan een prins die mijn eigen neef was; maar op mijn trouwdag werd ik door een geest opgepakt en hierheen meegevoerd in zwijm. Lange tijd deed ik niets anders dan wenen, en stond de geest niet toe in mijn nabijheid te komen; maar de tijd leert ons onderdanigheid, en ik ben nu aan zijn aanwezigheid gewend geraakt, en als kleding en juwelen me tevreden zouden stellen, ik heb ze in overvloed. Elke tiende dag, gedurende vijf en twintig jaar, heb ik bezoek van hem gekregen, maar in het geval dat ik zijn hulp op een ander moment nodig zou hebben, hoef ik alleen maar een talisman aan te raken die bij de ingang van mijn kamer staat. Het duurt nog vijf dagen voor zijn volgende bezoek, en ik hoop dat je me in die tijd de eer wil bewijzen mijn gast te zijn.'

Ik was te zeer verblind door haar schoonheid ook maar te dromen haar aanbod te weigeren, en dienovereenkomstig liet de prinses me naar het bad leiden, en mij van rijke kleding te voorzien die paste bij mijn rang. Daarna werd een feestmaal met de meest heerlijke gerechten geserveerd in een kamer met geborduurde Indiase stoffen.

De volgende dag, tijdens het avondeten, kon ik mijn geduld niet langer bewaren en smeekte de prinses haar banden te verbreken, en met mij terug te keren naar de wereld die door de zon werd verlicht.

'Wat je vraagt is onmogelijk,' antwoordde ze; maar blijf hier bij mij, en we kunnen gelukkig zijn, en alles wat je hoeft te doen is jezelf elke tiende dag naar het woud te begeven, wanneer ik mijn meester de geest verwacht. Hij is erg jaloers, zoals je weet, en zal niet toestaan dat een man in mijn buurt komt.'

'Princes' antwoordde ik, 'Ik begrijp dat het alleen maar de angst is voor de geest waardoor je je zo opstelt. Zelf ben ik zo weinig bang voor hem dat ik van plan ben zijn talisman in stukken te breken! Hoe vreselijk je ook denkt dat hij is, hij zal de kracht van mijn arm voelen, en ik doe hiermee een plechtige belofte zijn hele geslacht uit te roeien.'

De prinses, die de gevolgen van zo'n vermetelheid voorzag, smeekte me om de talisman niet aan te raken.

'Als je dat doet, zal het de ondergang van ons beiden zijn,' zei ze; 'Ik ken geesten veel beter dan jij.' Maar de wijn die ik had gedronken had mijn brein beneveld; Ik gaf één trap tegen de talisman, en deze viel in duizend stukken.

Nauwelijks had mijn voet de talisman aangeraakt en de lucht werd zo donker als de nacht, een angstigwekkend geluid klonk, en het paleis schudde tot in zijn grondvesten. In een oogwenk was ik nuchter en begreep wat ik had gedaan. 'Prinses!' riep ik uit, wat gebeurt er? 'Helaas!' riep zij uit, al haar eigen angsten vergetend in bezorgdheid om mij, 'vlucht, of je bent verloren.'

Ik volgde haar advies en snelde de trap op, mijn bijl achterlatend. Maar ik was te laat. Het paleis ging open en de geest verscheen, die, zich boos naar de prinses kerend, verontwaardigd vroeg,

'Wat is er aan de hand, dat je mij zo hebt gehaald?' 'Een steek in mijn hart,' antwoordde ze haastig, 'verplichtte me om de hulp van dit flesje te zoeken. Ik voelde me flauw, gleed uit en viel tegen de talisman, die brak. Dat is echt alles.'

'Je bent een onbeschaamde leugenaar!' riep de geest. 'Hoe zijn deze bijl en die schoenen hier gekomen?' 'Ik heb ze nooit eerder gezien', antwoordde ze, 'en je kwam zo haastig binnen dat je ze misschien onderweg hebt opgepikt zonder het te merken.' Hierop antwoordde de geest alleen met hoon en slagen. Ik kon het gegil en gekreun van de prinses horen, en nadat ik mijn rijke kledingstukken had afgelegd en diegene had aangetrokken waarin ik de vorige dag was aangekomen, tilde ik de valstrik op, bevond ik mezelf weer in het bos, en

keerde terug naar mijn vriend de kleermaker, met een kleine lading hout en een hart vol schaamte en verdriet.

De kleermaker, die zich ongerust had gemaakt vanwege mijn lange afwezigheid, was heel blij mij te zien; maar ik zei niets over mijn avontuur, en ging zo snel mogelijk naar mijn kamer om in het geheim te treuren over mijn dwaasheid. Terwijl ik mij overgaf aan mijn verdriet, kwam mijn gastheer binnen en zei: 'Er is beneden een oude man die je bijl en slippers heeft gebracht, die hij onderweg vond, en nu aan je terug geeft, want hij vernam van een van je kameraden waar je woonde. Je kunt beter naar beneden komen en zelf met hem praten.' Bij deze verhaal verschoot ik van kleur, en mijn benen trilden onder me. De kleermaker bemerkte mijn verwarring, en wilde net naar de reden vragen, toen de deur van de kamer open ging, en de oude man verscheen, mijn bijl en schoenen bij zich dragend.

'Ik ben een geest,' zei hij, de zoon van de dochter van Eblis, prins van de geesten. Is deze bijl niet van jou, en deze schoenen?' Zonder op een antwoord te wachten—dat ik hem inderdaad nauwelijks had kunnen geven, zo groot was mijn angst—greep hij me vast, en schoot de lucht in met snelheid van de bliksem, en viel toen, met dezelfde snelheid, naar de aarde. Toen hij de grond raakte, tikte hij erop met zijn voet; het opende zich en bevonden we ons in het betoverde paleis, in de aanwezigheid van de mooie prinses van het Ebbenhouden Eiland. Maar hoe anders zag ze eruit dan zoals ze was toen ik haar voor het laatst had gezien, want ze lag uitgestrekt op de grond bedekt met bloed, en hilde bitter.

'Verraadster!' riep de geest, 'Is deze man niet jouw geliefde?' Ze sloeg haar ogen langzaam op, en keek me droevig aan. 'Ik heb hem nooit eerder gezien,' antwoordde ze langzaam. 'Ik weet niet wie hij is.' 'Wat?' riep de geest uit, 'je hebt al je lijden aan hem danken, en toch durf je te zeggen dat hij een vreemde voor je is!'

'Maar als hij echt een vreemde voor me is,' antwoordde ze, 'waarom zou ik een leugen vertellen en zijn dood veroorzaken?' 'Heel goed,' zei de geest, zijn zwaard trekkende, 'neem dit, en hak zijn hoofd af.' 'Ach,' antwoordde de prinses, 'ik ben te zwak om zelfs het zwaard vast te houden. En stel dat ik de kracht had, waarom zou ik dan een onschuldige man ter dood brengen?'

'Je veroordeelt jezelf door je weigering,' zei de geest; zich vervolgens tot mij wendend, voegde hij eraan toe, en jij, ken je haar niet? 'Hoe zou ik?' antwoordde ik, besloten om de prinses in haar trouw te volgen. 'Hoe zou ik, als ik haar nooit eerder heb gezien?' 'Hak haar hoofd af,' dan, 'als zij een vreemde voor je is, en ik zal geloven dat je de waarheid spreekt, en zal je in vrijheid stellen.'

'Zeker,' antwoordde ik, en het sabel in mijn handen nemend, en een teken gevend aan de prinses om niets te vrezen, omdat het mijn eigen leven was dat ik wilde offeren, en niet het hare. Maar de dankbaarheid die ze me toonde, ontnam mij mijn moed, en ik gooide het sabel op de grond.

'Ik zou niet verdienen om te leven,' zei ik tegen de geest, 'als ik zo'n lafaard was om een vrouw te doden die niet alleen mij onbekend is, maar die op dit moment zelf ook half dood is. Doe met mij wat u wil—ik ben in uw macht—maar ik weiger gehoor te geven aan uw wrede bevel.'

'Ik snap het,' zei de geest, 'dat jullie allebei hebben besloten om me te trotseren, maar ik zal je een voorbeeld geven van wat je mag verwachten.' Terwijl hij dit zei, hakte hij met één zwaai van zijn sabel een hand af van de prinses, die slechts in staat was de ander op te tillen om me een eeuwig vaarwel toe te zwaaien. Toen verloor ik het bewustzijn gedurende enkele minuten.

Toen ik bijkwam, smeekte ik de geest om me niet langer in deze staat van onzekerheid

te houden, maar om geen tijd te verliezen met het beeindigen van mijn lijden. De geest schonk echter geen aandacht aan mijn gebeden, maar zei hardvochtig, ‘Dat is de manier waarop een geest de vrouw behandelt die hem heeft verraden. Als ik het bepaal, zou ik je ook kunnen doden; maar ik zal genadig zijn en mijzelf tevreden stellen je in een hond, een ezel, een leeuw of een vogel te veranderen– waaraan je maar de voorkeur geeft.’

Ik vatte moed bij deze woorden, omdat die mij een vage hoop gaven zijn woede te verzachten. ‘O geest!’ hilde ik, ‘als je mijn leven wilt sparen, wees dan grootmoedig, en spaar het in zijn geheel. Sta mijn verzoek toe, en vergeef mijn misdaad, zoals de beste man in de hele wereld zijn buurman vergaf die verteerd werd door jaloezie voor hem.’ In tegenstelling tot wat ik hoopte, leek de geest geïnteresseerd in mijn woorden, en zei dat hij graag het verhaal van de twee burens wilde horen; en omdat ik denk, mevrouw, dat het aan u behaagt, zal ik het u ook vertellen.

Het verhaal van het gebakken hoofd

De huidige Khon-khor van Roum is een fervent Musselman en een rigide handhaver van het ware geloof. Toen hij op de troon kwam, kondigde hij zijn voornemen aan veel gebruiken weg te doen, gebruiken gemeenschappelijk aan de ongelovigen, die in het bestuur van de staat waren binnengedrongen tijdens de heerschappij van zijn voorganger; en hij vond het zijn plicht te streven de dingen weer in hun oorspronkelijke eenvoud te herstellen en een puur Turkse regeringsvorm te adopteren. Bijgevolg hervatte hij een gewoonte die bijna in onbruik was geraakt,—namelijk om de stad in te gaan in tebdil, of vermomming; en hij was zo voorzichtig met de vermommingen die hij aannam, en de mensen die hij toeliet bij de geheimen van deze gebeurtenissen, dat hij allerlei voorzorgsmaatregelen nam, en allerlei geheimhoudingregels bedacht, in alles wat met zijn kleding te maken had, en de personages waarin hij verkoos te verschijnen.

Het is niet zo lang geleden dat aanzienlijke onvrede heerste in geheel Turkije, en opstand dreigde uit te breken in Constantinopel zelf. Hij wou toen bijzonder graag de gemoedsgesteldheid van het volk vaststellen; en, op zijn gebruikelijke behoedzame manier, was vastbesloten om een stel kleren te laten maken dat hem onherkenbaar zou maken voor zelfs zijn eigen directe verzorgers.

Meestal liet hij verschillende kleermakers halen op steeds andere tijdstippen en van weer andere plaatsen. Deze keer beval hij zijn favoriete slaaf, de witte eunuch Mansouri, hem er een zonder enige bekendheid te brengen, met alle vereiste geheimhouding, om middernacht, zodat hij instructies over de kleren kon ontvangen.

De slaaf maakte zijn bash ustun in grote nederigheid (op mijn hoofd zij het), en ging op weg om het bevel uit te voeren.

Dicht bij de poort van de Bezesten, of de lakenmarkt, zag hij een oude man in een kraam, zo krap dat hij zich er nauwelijks in kon omdraaien, en verdiept in het oplappen van een oude mantel. Hij was bijna dubbel gebogen door voortdurende arbeid aan zijn werkbord; en zijn ogen leken niet te hebben geprofiteerd van deze wijze van gebruik, want een bril rustte op zijn neus. ‘Dit is precies de man die ik zoek,’ zei de slaaf bij zichzelf: ‘Ik ben er zeker van dat hij niet bekend kan zijn.’ Hij was zo aandachtig aan het werk, dat hij geen acht sloeg op de groet ‘Vrede zij met u, vriend!’ waarmee Mansouri hem aansprak; en toen hij opkeek en de goedgeklede persoon zag waarvan hij dacht dat hij had gesproken, zette hij zijn werk voort, zonder het gebruikelijke antwoord te geven; want hij kon niet aannemen dat de aanhef bedoeld was voor zo’n arme duivel als hij.

Toen hij echter merkte dat hij het voorwerp van aandacht was van de eunuch, deed hij zijn bril af, gooide zijn werk opzij, en wilde op zijn benen gaan staan, toen hij werd tegengehouden, en verzocht om zichzelf niet te onderbreken. ‘Wat is je naam?’ zei Mansouri. ‘Abdallah,’ zei de kleermaker, ‘tot uw dienst, maar ik word doorgaans Babadul genoemd door mijn vrienden, en de wereld in het gemeen.’ ‘Je bent een kleermaker, nietwaar?’ ging de slaaf verder. ‘Ja,’ zei de ander, ‘ik ben een kleermaker en ook de muezzin van de kleine moskee op de vismarkt. Wat kan ik nog meer doen?’ ‘Wel, Babadul,’ zei Mansouri, ‘heb je belangstelling voor een opdracht, een goede opdracht?’ ‘Ben ik een dwaas,’ antwoordde de oude man, ‘dat ik dat niet zou willen? Zeg wat het is. ‘ ‘Zachtjes aan, mijn vriend,’ merkte de eunuch op; ‘we moeten rustig en gestaag verder gaan. Ben je bereid om geblinddoekt te middernacht geleid te worden, waar ook maar ik verkies je naar toe te brengen, voor een opdracht?’ ‘Dat is nogal wat,’ zei Babadul; ‘tijden zijn hachelijk, hoofden vliegen in overvloed, en dat van een arme kleermaker kan net zo goed gaan als

dat van een vizier of van een pasha. Maar betaal me goed, en ik geloof dat ik een een stel kleren zou maken voor Eblis, de duivelse satan zelve.' 'Goed dan, gaat u akkoord met mijn voorstel?' zei de kamerling, die te zelfder tijd twee goudstukken in zijn hand legde. 'Ja, zeer zeker,' zei Babadul, 'ik ga accoord. Vertel me wat ik moet doen en je kunt op me rekenen.'

Bijgevolg kwamen zij onderling overeen dat de eunuch om middernacht naar de kraam zou komen en hem geblinddoekt zou meevoeren.

Babadul, alleen gelaten, zette zijn werk voort, zich afvragend af wat de taak zou zijn waarvoor hij zo geheimzinnig werd ingehuurd; en verlangend zijn vrouw deelgenoot te maken van het nieuws van zijn geluk, sloot hij zijn kraam eerder dan gebruikelijk en ging naar zijn huis, dat niet ver lag van de kleine moskee op de vismarkt, waarvan hij de muezzin was.

De oude Dilferib, zijn vrouw, was bijna net zo gebogen als haar echtgenoot; en vanwege de twee goudstukken en denkend aan de rest die ze verwachtten te ontvangen, trakteerden ze zichzelf op een gerecht van gerookte kabbab, een salade, gedroogde druiven en zoetigheid, waarna ze zichzelf tevreden stelden met de heetste en bitterste koffie die de oude vrouw kon maken.

Trouw aan zijn afspraak was Babadul om middernacht in zijn kraam, waar hij even zo stipt door Mansouri werd opgewacht. Zonder enig woord liet de eerste zich blinddoekken, terwijl de laatste hem leidde aan de hand, vele en slinkse bochten makend, totdat ze de keizerlijke seraglio bereikten; daar, alleen stoppend om de besloten ijzeren poort te openen, liet Mansouri de kleermaker toe tot het hart van de sultans persoonlijke vertrekken. Het verband voor zijn ogen werd weggenomen in een donkere kamer, alleen verlicht door een kleine lamp, die stond op de plank die rondom de bovenkant van de kamer liep, maar die prachtig was ingericht met banken van het rijkste brokaat en tapijten van de kostbaarste vervaardiging. Hier kreeg Babadul het bevel te gaan zitten, totdat Mansouri terugkwam met een bundel, gehuld in een grote doek: dit werd geopend, een soort derwisj's kledij werd aan de kleermaker getoond en hij werd verzocht ernaar te kijken, om te bedenken hoe lang hij bezig zou zijn zo één te maken, en dan het weer terug te geven, naar behoren opgevouwen, in zijn omslagdoek. Ondertussen vertelde Mansouri hem om daar te blijven tot hij terug zou komen om hem weer weg te halen, en daarna verliet hij hem.

Babadul, nadat hij de jurk keer op keer had omgekeerd, berekende elke steek, en gekomen tot een geschikte inschatting, pakte het in de zakdoek, zoals hem bevolen was; maar hij dit nog niet had gedaan of een man van verheven houding en voorkomen, wiens blik de arme kleermaker ineen deed krimpen, kwam de kamer binnen, pakte de bundel op en liep ermee weg zonder een enkel woord te zeggen.

Een paar minuten later, terwijl Babadul nadacht over hoe merkwaardig zijn situatie was, en net herstellende van de uitwerking van deze verschijning, ging er een deur open in een ander deel van het appartement en kwam een mysterieus, rijk gekleed, persoon binnen, met een bundel, net zo bedekt met een sjaal en ongeveer zo groot als de bundel die net was weggehaald; en hij, onder het maken van de diepst mogelijke knieval voor de kleermaker, en met overduidelijke schroom, benaderde hem, legde het aan zijn voeten, kuste de grond, en trok zich terug zonder een woord te zeggen of zelfs op te kijken.

'Wel,' zei Babadul tegen zichzelf: 'dit is misschien iets heel moois, en ik mag een heel groot persoon zijn, voor wat weet ik; maar dit is heel zeker, dat ik liever mijn oude mantel herstel in de kraam dan dit werk te doen, hoe groots en lucratief het ook mag zijn. Wie weet waarvoor ik hier naartoe ben gebracht? Dit in- en uitgaan van vreemd uitziende mensen,

blijkbaar zonder tong in hun hoofd, klopt niet. Ik wou dat ze me minder buigingen zouden geven en een grotere hoeveelheid woorden, waardoor ik zou begrijpen wat ik er uit zou kunnen verkrijgen. Ik heb gehoord van arme vrouwen die in zakken werden genaaid en in de zee gegooid. Wie weet? Misschien ben ik voorbestemd de kleermaker te zijn voor zo'n gelegenheid.'

Hij was amper tot dit punt gekomen in zijn alleenspraak toen de slaaf Mansouri de kamer weer binnenkwam en hem opdroeg, zonder extra woorden, de bundel op te nemen; dat gedaan hebbende, werden zijn ogen opnieuw geblinddoekt en hij werd geleid naar de plek van waar hij kwam. Babadul, trouw aan zijn afspraak, stelde geen vragen, maar kwam met de slaaf overeen dat de kleren in drie dagen klaar zou zijn voor aflevering in zijn kraam, waarvoor hij nog tien goudstukken zou ontvangen.

Nadat hij zich van zijn metgezel had ontdaan, begaf hij zich haastig naar zijn huis, waar hij wist dat zijn vrouw ongeduldig wachtte op zijn terugkeer; en terwijl hij verder liep, feliciteerde hij zichzelf dat, uiteindelijk, hij er in geslaagd was om inderdaad een opdracht te krijgen waard om te hebben, en dat zijn lot uiteindelijk iets goeds had opgeleverd op zijn hoge leeftijd. Het was ongeveer twee uur in de ochtend toen hij de deur van zijn huis bereikte. Hij werd door zijn vrouw ontvangen met uitingen van groot ongeduld vanwege zijn lange afwezigheid; maar toen hij de bundel bij haar gezicht hield, terwijl zij de lamp ophief naar het zijne, en toen hij zei: 'Mujdeh, geef mij een beloning voor goed nieuws:-zie, ik heb mijn werk en een mooie beloning zullen we krijgen wanneer het klaar is,' was ze een en al glimlach en goed gehumeurd.

'Laat het daar totdat we opstaan en laat we nu naar bed gaan,' zei de kleermaker. 'Nee, nee', zei de vrouw, 'ik moet bekijken wat je hebt meegenomen voordat ik ga rusten, anders kan ik niet slapen': waarop, terwijl hij de lamp ophield, zij de bundel opende. Raad eens, raad de verbazing van de kleermaker en zijn vrouw, toen ze, in plaats van een stel kleren te zien, gewikkeld in een servet, en in een gruwelijke en afschuwelijke toestand, een menselijk hoofd ontdekten!

Het viel uit de handen van de oude vrouw en rolde een paar passen weg, terwijl het met afschuw vervulde echtpaar eerst hun gezichten met hun handen bedekte, en vervolgens naar elkaar keek met gelaatstrekken die door niets te beschrijven was.

'Werk!' riep de vrouw: 'werk, inderdaad! mooi werk dat je ervan hebt gemaakt! Was het nodig om zo ver te gaan, en om dergelijke voorzorgsmaatregelen te nemen, om dit ongeluk over ons hoofd te brengen? Heb je het hoofd van die dode man mee naar huis gebracht om er een pak van te maken?'

'Anna senna! Baba senna! Vervloekt zij zijn moeder! Verdoemenis grijpt zijn vader!' riep de arme kleermaker uit, 'om mij in zo'n dilemma te brengen. Mijn hart twijfelde al toen die hond van een eunuch tot mij sprak over blindoeken en stilzwijgen: ik dacht, zowaar als ik een Turk ben, dat de taak niet alleen kon bestaan uit het maken van een pak kleren; en inderdaad deze hondezoon heeft er een hoofd op gezet. Allah! Allah! wat moet ik nu doen? Ik weet de weg naar zijn huis niet, anders zou ik het onmiddellijk terug naar hem brengen en het in zijn gezicht werpen. We zullen de bostangi bashi en een honderdtal andere bashis hier binnen een minuut hebben, en we zullen gedwongen worden de bloedprijzen te betalen; of, wie weet, worden opgehangen, verdrinken of gespietst! Wat zullen we doen, eh, Dilferib, mijn lief, zeg?'

'Doen?' zei zijn vrouw; 'ontdoe je van het hoofd, in ieder geval: we hebben niet meer recht het op ons te hebben geplant dan wie dan ook.' 'Maar het zal spoedig licht worden,' zei de kleermaker, 'en dan zal het te laat zijn. Laat ons iets doen op dit moment.' 'Ik heb

een idee gekregen,' zei de oude vrouw. 'Onze buurman, de bakker, Hassan, verwarmt zijn oven op dit uur en zal kort daarna zijn brood beginnen te bakken voor zijn ochtendklanten. Hij heeft vaak verschillende dingen om te bakken van de naburige huizen, die 's nachts in de buurt van de opening van de oven worden geplaatst: stel dat ik dit hoofd in één van onze aarden potten stop en het wegbreng om gebakken te worden; niemand zal het vinden totdat het gaar is, en dan halen we het niet op, dus zal het in de handen van de bakker blijven.'

Babadul bewonderde de scherpzinnigheid van zijn vrouw, en dadelijk bracht ze haar plan ten uitvoer. Toen het hoofd in een bakpan was geplaatst, wachtte ze een moment af waarop niemand in de buurt was en zette het op de grond, in dezelfde rij als de andere voorwerpen die in de oven van Hassan zouden worden geplaatst. Het oude stel vergrendelde toen de deur van hun huis en trok zich terug om te rusten, zich troostend met de aanwinst van de mooie sjaal en omslagdoek waarin het hoofd verpakt was.

De bakker Hassan en zijn zoon Mahmûd verwarmden hun oven, en stopten er doornen, spaanders en oud afval in met grote snelheid, toen hun aandacht werd getrokken door het vreemde gejang en geblaf van een hond, die een constante klant was bij de oven voor verdwaalde stukjes brood, en goede vrienden was met Hassan en zijn zoon, die bekend stonden als gewetensvolle Musselmannen.

'Kijk, Mahmud,' zei de vader tegen de zoon, 'kijk even wat er aan de hand is met de hond: er zit een vreemd luchtje aan.'

De zoon deed wat zijn vader hem verzocht, en geen reden ziend voor de geluiden van de hond, zei: 'Bir chey yok, er is niets', en joeg hem weg.

Maar omdat het gejang niet stopte, ging Hassan zelf kijken, en merkte dat de hond met grote belangstelling rook en wees naar de pot van de kleermaker. Hij sprong tegen Hassan op, vervolgens naar de pot, dan weer op Hassan, totdat de bakker niet langer twijfelde dat het beest grote belangstelling had voor de inhoud. Hij trok daarom voorzichtig het deksel ervan af, wanneer moet ik zijn afschuw en verrassing noemen toen hij zag dat een menselijk hoofd hem in het gezicht staarde?

'Allah! Allah!' riep de bakker; maar een man met sterke zenuwen, in plaats van het te laten vallen, zoals de meeste mensen zouden hebben gedaan, deed hij stilletjes het deksel er weer op, en riep zijn zoon bij zich.

'Mahmûd', zei hij, 'dit is een slechte wereld, en er zitten slechte mensen bij. Een gemene ongelovige heeft een hoofd van een man gestuurd om te bakken; maar, dankzij ons geluk en de hond, is onze oven gered van vervuiling en kunnen we ons brood blijven maken met schone handen en een schoon geweten. Maar omdat de duivel aan het werk is, laat anderen bezoek van hem krijgen net als wijzelf. Als bekend is dat we het hoofd van een dode man hebben laten bakken, wie zal ons dan ooit weer werk geven? We moeten verhongeren, we moeten onze oven dichtdoen; we zullen de reputatie krijgen ons deeg te mengen met menselijk vet, en als misschien een haar wordt gevonden, zal onmiddellijk gezegd worden dat het kwam van de baard van de dode man.'

Mahmûd, een jongeman van een jaar of twintig, die de ongevoeligheid en kalmte van zijn vader had gekregen, en die bovendien veel droge humor en gevatheid bezat, zag het voorval in het licht van een goede grap, en brak uit in een harde lach toen hij het lelijke beeld zag dat de grijnzende kop maakte, geplaatst in zijn aarden kader.

'Laten we het in de winkel van Kôr Ali, de barbier, schuiven, aan de overkant,' zei de jongeman; 'hij opent net, en aangezien hij slechts één oog heeft, zullen we beter in staat zijn dit te doen zonder gezien te worden. Kom, vader, 'zei Mahmûd,' laat mij; niemand

zal mij ontdekken; en laat het gedaan zijn voordat er meer daglicht is.'

De vader stemde toe; en Mahmud, het moment afwachting waarop de kapper naar de hoek van de straat was gelopen om bepaalde reinigingen uit te voeren, stapte zijn winkel in, en plaatste het hoofd op een soort takcheh, of beugel op de muur, schikte wat scheerhanddoeken er omheen, alsof het een klant was die klaar zat om geschoren te worden, en met de ondeugendheid aan jongens eigen in zijn hart, liep terug naar zijn oven, om de gevolgen te zien die dit nieuw soort klant zou hebben op de blinde kapper.

Kör Ali strompelde zijn winkel in, die slecht verlicht was door slechts een glimp van daglicht dat nauwelijks binnendrong door de ramen met olie-papier, en om zich heen kijkend, zag hij deze figuur, zoals hij veronderstelde, tegen de muur zitten, klaar om geholpen te worden.

'Ha! vrede zij met u!' zei hij tegen hem: 'je bent vrij vroeg deze morgen, ik zag je niet meteen. Mijn water is nog niet heet. Oh, ik zie dat je jouw hoofd geschoren wil! maar waarom neem je jouw fese (schedel-cap) zo snel af? je zult een kou oplopen.' Toen pauzeerde hij. 'Geen antwoord,' zei de barbier tegen zichzelf. 'Ik veronderstel dat hij stom is, en doof ook misschien. Welnu, ik ben half blind: dus we zijn bijna op gelijke voet; maar als ik zelfs mijn andere oog zou verliezen,' zich richtend tot het hoofd, 'dan zou ik zeggen, mijn oude oom, dat ik je nog steeds zou kunnen scheren; want mijn scheermes glijdt net gemakkelijk over je hoofd, als een slok goede wijn door mijn keel.'

Hij ging methodisch te werk in met zijn voorbereidingen; hij pakte zijn blikken beker van een haak, bereidde zijn zeep en wette toen zijn scheermes over het lange stuk leer dat was vastgemaakt aan zijn gordel. Na zijn schuim te hebben gemaakt, liep hij naar de vermeende klant toe, hield de beker in zijn linkerhand, terwijl zijn rechterhand was uitgestrekt om het water ter eerste voorbereiding op de kop te sprenkelen. Nauwelijks had hij zijn hand op het koude hoofd gelegd, of hij trok het terug, alsof hij was verbrand. 'Eh! hoe, wat is er met jou aan de hand, vriend?' zei de kapper; 'je bent zo koud als een stuk ijs.' Maar toen hij een tweede keer probeerde het in te schuimen, kwam het met een afschrikwekkende stuiter van de plank op de vloer en deed de arme scheerder van schrik door zijn winkel springen.

'Aman! aman! O genade, genade!' riep Kör Ali, terwijl hij zichzelf in de allerverste hoek wierp zonder zich te durven bewegen: 'neem mijn winkel, mijn scheermessen, mijn handdoeken,—neem alles wat ik heb; maar raak niet aan mijn leven! Als je de Shaitaan bent, spreek dan; maar veronderschuldig me jou te hebben geschoren!'

Maar toen hij merkte dat alles stil was na de catastrofe, en dat er niets te vrezen viel, liep hij op het hoofd toe en, het opnemend bij de haarlok bovenop, keek hij er naar met verbazing. 'Een hoofd, bij alle Imâms!' zei hij, terwijl hij het aansprak: 'en hoe ben jij hier terechtgekomen? Wil je me te schande maken, jij smerig stuk vlees? maar dat zal je niet! Hoewel Kör Ali één oog heeft verloren, is zijn andere nog steeds scherp, en weet waar het om gaat. Ik zou je aan de bakker Hassan daar geven, als die bedrieger van een zoon, die nu deze kant op kijkt, niet nog scherper was dan ditzelfde oog; maar nu ik erover denk, zal ik je brengen waar je geen kwaad kunt doen. De Giaour Yanaki, de Griekse kabobchi (gebraden vleesman), zal je krijgen en zal je tot gehakt snijden voor zijn ongelovige klanten.' Hierop liep Kör Ali, de ene hand, waarin hij het hoofd droeg, naar binnen trekkend door de spleet aan de zijanten van zijn beniche, of mantel, en zijn pijp in de andere opnemend, twee straten af naar de winkel van de voornoemde Griek.

Hij bezocht het liever dan dat van een Mussulman, omdat hij hier ongestraft wijn kon drinken. Door langdurig gebruik wist hij precies waar het vers vlees werd bewaard en toen

hij de winkel binnenkwam, steels rondkijkend, gooide hij het hoofd in een donkere hoek, achter een van de grote zijden van een schaaap dat moest worden gebruikt voor de kabab van de dag. Niemand zag hem dit wapenfeit uitvoeren; want de ochtend was nog steeds voldoende duister om hem af te schermen. Hij stak zijn pijp aan bij Yanaki's houtskoolvuur, en als een voorwendsel voor zijn bezoek, bestelde hij een gerecht met vlees om naar hem te laten brengen als ontbijt; een traktatie waarop hij dacht volledig recht te hebben na zijn ochtendlijk avontuur.

Yanaki, ondertussen, na zijn schotels te hebben schoongemaakt, zijn spiesen op orde gemaakt, zijn vuren aangestoken, zijn sorbets gemaakt en zijn winkel uitgeveegd, ging naar de voorraadkast voor wat vlees voor het ontbijt van het kapper. Yanaki was een echte Griek:—sluw, behoedzaam, misleidend; ineenkrimpend voor zijn meerderen, tiranniek jegens zijn minderen; zijn trotse meesters, de Osmanlies, verachtend met een dodelijke haat, maar kruiperig, vleierend en verwerpelijk wanneer een van hen, hoe laag in het leven ook, zich verwaardigde hem op te merken. Zijn voorraad om kerend, zocht hij rond naar wat oude stukjes die het huidige doel zouden kunnen dienen, mompeldend tegen zichzelf dat elk aas goed genoeg was voor de maag van een Turk. Hij inspecteerde zijn halve schaaap van boven tot onder; voelde het en zei: 'Nee, dit blijft nog goed'; maar toen hij zijn dikke staart omhoog draaide, viel het oog van het hoofd van dode man op zijn oog, deed hem schrikken en een paar stappen achteruit zetten. 'Zoals u uw ogen liefhebt,' riep hij uit, 'wie is daar?' Omdat hij geen antwoord kreeg, keek hij opnieuw, en opnieuw; dan dichterbij, dan, zijn hand uitstotend tussen schapenhoofden en poten, oude overblijfselen van vlees, en dergelijke, trok hij het hoofd eruit—het afschuwelijke hoofd—hetwelk hij op armlengte uitstrekte, alsof hij bang was dat het hem kwaad zou doen. 'Anathema's let op je baard!' riep Yanaki uit, zodra hij ontdekte, door het plukje haar op de bovenkant, dat het aan een Musselman toebehoord had, 'Och! als ik toch ieder van uw hoofden op deze manier had, uw vervloekt ras van Omar! Ik zou er kabab van maken en elke ploert in Constantinopel zou vet worden voor niets. Mogen jullie allen aan dit eind komen! Moge de gieren zich voeden met jullie karkassen! en moge elke Griek het geluk hebben dat mij heeft getroffen deze dag, van het hebben van één van jullie waardeloze schedels als zijn voetbal!' Waarop hij, in zijn woede, het neergooide en het van hem vandaan schopte; maar zich herpakkend, zei hij: 'Maar, na dit alles, wat zal ik er mee doen? Als het hier wordt gezien, ben ik voor altijd verloren: iedereen zal geloven dat ik een Turk heb gedood.'

Plots schreeuwde hij het uit, in een soort van kwaadaardige extase, 'Goed dat ik het me herinner,—de Jood! de Jood!—een betere plaats voor zulk een hoofd was nooit bedacht of van gehoord; en daar zult u gaan, gij verachtelijk overblijfsel van een Mohamedaan!'

Waarop hij het pakte en, het onder zijn jas verstoppend, holde hij de straat door naar waar het dode lichaam van een Jood lag uitgestrekt, met zijn hoofd onmiddellijk tussen zijn benen geplaatst.

In Turkije, moet je weten, wanneer een Mohamedaan onthoofd is, wordt zijn hoofd geplaatst onder zijn arm, bij wijze van een eervolle onderscheiding van de Christen of Jood, die, wanneer een soortgelijk ongeluk hen treft, het hunne tussen hun benen krijgen geplaatst, zo dicht bij de zetel van oneer als mogelijk.

Het was in die situatie dan, dat Yanaki het hoofd van de Turk plaatste, het zo dichtbij zettend, wang naast kaak, bij dat van de Jood, als de haast van de zaak toeliet. Hij was in staat dit uit te voeren zonder gezien te worden, omdat de dag nog maar weinig gevorderd was en niemand op was; en hij keerde terug naar zijn winkel, zeer opgetogen dat hij in staat was zijn gevoelens van haat tegen zijn onderdrukkers te uiten, door één van hun hoofden

te plaatsen op een plek in de natuur, die, volgens zijn inschatting, het vruchtbaarst voor vernedering was.

De ongelukkige lijder bij deze gelegenheid was beschuldigd van het stelen en ter dood brengen van een Mohamedaans kind (een gewoonte in hun religie, waar ze bekend om stonden uit te oefenen in zowel Turkije als Perzië), en dat zo'n buitengewoon tumult veroorzaakte onder het gepeupel van Constantinopel, dat, om het te bedaren, hij was onthoofd. Zijn executie had doelbewust plaatsgevonden voor de deur van een rijke Griek, en het lichaam werd gelast daar drie dagen te verblijven voordat het was toegestaan te worden weggevoerd om ter aarde te worden besteld. De verwachting dat de Griek zou worden aangezet om een mooi bedrag te betalen, opdat deze overlast voor zijn deur zou worden verwijderd, en hem te behoeden voor het ongeluk dat een dergelijk voorwerp doorgaans verondersteld wordt met zich mee te brengen, deed de officier die belast was met de executie deze plek verkiezen boven iedere andere. Maar, onverschilling voor de gevolgen, sloot de Griek de vensters van zijn huis, vastbesloten zijn onderdrukkers hun verwachte bijverdienste te ontnemen; en zo bleef de dode Jood zijn volledige tijd uitgesteld. Weinigen behalve die van het ware geloof waagden het de plek te naderen, bevreesd dat de Mohamedaanse autoriteiten, in hun buitensporige neiging beledigingen te laden op de Giaours, een van hen zou verplichten het karkas naar de begraafplaats te dragen; en zo werd het vreselijke en walgelijke object aan zichzelf overgelaten, en dit had de kabobchi, Yanaki, de gelegenheid gegeven zich te ondoen van het hoofd op de manier boven verhaald, onzichtbaar en ongehinderd. Maar toen, naarmate de dag vorderde, en terwijl de drukte in de straten toenam, dit extra hoofd ontdekt werd, werd de menigte, die zich eromheen verzamelde, immens. Er ontstond onmiddellijk een gerucht dat een wonder was verricht; want er was een dode Jood te zien met twee hoofden. Dit opmerkelijke nieuwtje ging van mond tot mond, totdat de hele stad in rep en roer was, en allen renden om het wonder te zien. De Sanhedrim verklaarde onmiddellijk dat iets buitengewoons op het punt stond te gebeuren met hun vervolgd ras. Rabbijnen werden heen en weer rennend gezien, en hun hele gemeenschap stortte zich nu over het dode lichaam, in de verwachting dat hij misschien zou opstaan, zijn hoofden op zetten, en hen bevrijden uit de greep van hun onderdrukkers.

Maar zoals het ongeluk het beschikte voor hen, riep een Janitsaar, die zich in de menigte had gemengd en het boventallige hoofd goed bekeken had, in een mengeling van twijfel en verbazing: 'Allah, Allah, il Allah! dit zijn geen hoofden van ongelovigen. E'en is het hoofd van onze heer en meester, de Aga van de Janitsaren.' Waarop hij, meer van zijn metgezellen ziend, hen bij zich riep, en zijn ontdekking bekend makend, vervielen ze in een uitzinnige razernij en vertrokken om het nieuwtje aan hun Orta te vertellen.

Het nieuws verspreidde zich als een lopend vuurtje door het hele korps van de Janitsaren, en een zeer alarmerend tumult brak onmiddellijk uit: want het leek dat het in de hoofdstad niet bekend was dat hun chef, aan wie ze zeer gehecht waren, en iemand die ze zelf gekozen hadden, ter dood was gebracht.

'Wat!' zeiden zij: 'is het niet genoeg ons zo verraderlijk te behandelen, en ons een leider te ontnemen waaraan wij gehecht zijn; maar we moeten worden behandeld met de grootste minachting die aan mensen mogelijk is te ontvangen? Wat! het hoofd van onze meest nobele Aga van de Janitsaren geplaatst op het meest onedele deel van een Jood! waar gaat dit heen met ons? Wij alleen zijn niet beledigd; de hele islam is beledigd, gedegradeerd, vernederd! Nee: dit is ongehoorde onbeschaamdheid, een vlek die nooit kan worden weggeveegd, zonder de uitroeiing van het hele ras! En welke hond heeft deze daad begaan? Hoe kwam het hoofd daar? Is het het werk van die hond van een vizier, of is

de Reis Effendi en die verraders van Franse ambassadeurs aan het werk geweest? Wallah, Billah, Tallah! bij de heilige Kaäba, bij de baard van Osman en bij het zwaard van Omar, wij zullen gewroken worden!’

We moeten het tumult voor een korte tijd laten woeden; we moeten de lezer vragen zich een sc‘ene voor te stellen, waarin de Joden alle kanten op vliegen, zich met grote voorzorg verbergend voor woedende Turken die, met uitdrukkingen zoals zojuist genoemd in hun mond, worden gezien rond te lopen in groepen, tot de tanden bewapened met pistolen en kromzwaarden, en wraak zwerend op alles dat op hun weg kwam. Hij moet zich een stad voorstellen met smalle straatjes en lage huizen, volgestroomd met een grote groep bewoners, kledij in de meest verschillende vormen en de levendigste kleuren, allemaal opgewonden, allemaal pratend, allemaal benieuwd alsof er iets bijzonders zou gebeuren; in het midden waarvan ik hem zal achterlaten, om een kijkje te nemen aan de binnenkant van de harem van de sultan, en te bekijken waarmee zijne eminentie zichzelf bezig had gehouden sinds we hem voor het laatst zien.

Op precies die avond van het bezoek van de kleermaker, had de sultan een geheim bevel afgegeven het hoofd af te hakken van de Aga van de Janitsaren (de aanstoker van alle ongeregelheden die de laatste tijd hadden plaatsgevonden onder zijn korps, en bijgevolg hun idool); en hij verlangde zo naar devoltrekking, dat hij had bevolen het hem te brengen zodra het er af was. De man aan wie de executie was toevertrouwd, de kamer binnengaand waar hij was gevraagd het hoofd te brengen, en een zittend persoon ziend, nam hem vanzelfsprekend voor de sultan aan, en zonder te durven op kijken, plaatste onmiddellijk de last aan zijn voeten, met de kniebuigingen die, zoals we al beschreven hadden, waren uitgevoerd voor de kleermaker. De sultan, die nog geen minuut daarvoor de bundel met de kleren van de derwisj had weggenomen, had dit gedaan met de bedoeling zijn dienaar Mansouri zelf te misleiden; zo graag wou hij zelfs voor hem onherkend blijven in zijn nieuwe vermomming; en probeerd had een andere te hebben vervangen in zijn plaats; maar niet rekenend op de ontvangst van het hoofd, of op Mansouri’s onmiddellijke terugkeer naar de kleermaker, was hij zelf volkomen verward wat te doen toen hij bemerkte dat de kleermaker vertrokken was, weg geleid door zijn slaaf. Hen laten halen zou zijn plannen hebben ontwricht, en daarom voelde hij zich gedwongen Mansouri’s terugkeer af te wachten, voordat hij uitleg kon krijgen over wat er was gebeurd; want hij wist dat ze niet weg zouden zijn gegaan zonder de kleren, en die kleren had hij toen in zijn bezit. Ondertussen, bezorgd en ongeduldig te weten wat er van het verwachte hoofd was geworden, liet hij de officier halen aan wie de executie was toevertrouwd; en de verbazing van beiden kan worden ingebeeld toen een toelichting plaatsvond.

‘Bij mijn baard!’ riep de sultan uit, na een tijdje bij zichzelf te hebben nagedacht; ‘bij mijn baard, de kleermaker moet het hoofd hebben!’ Zijn ongeduld naar de terugkeer van Mansouri werd buitensporig. Tevergeefs piekerde hij, kookte van woede, en riep: ‘Allah! Allah!’ De slaaf was nog niet een minuut terug, en wie, goede man, rustig zou zijn gaan slapen als hij niet was geroepen te verschijnen voor de sultan.

Zodra hij binnen hoorde, riep hij: ‘Ahi! Mansouri, ren onmiddellijk naar de kleermaker—hij heeft het hoofd van de Aga van de Janitsaren in plaats van de kleren van de derwisj—ren, haal het op zonder een moment te verliezen, of er zal iets vreselijks gebeuren!’ Hij legde toen uit hoe deze ongewenste gebeurtenis had plaatsgevonden. Mansouri nu, op zijn beurt, voelde zich zeer beschaamd; want hij kende alleen de weg naar de kleermakers kraam, maar was volkomen onbekend met zijn woonhuis. Maar in plaats van de angst van zijn meester nog verder te verhogen, ging hij op zoek naar de kleermaker en ging regelrecht naar zijn

kraam in de hoop van de buren te horen waar zijn huis was. Het was te vroeg op de dag voor de Bezesten open te zijn, en uitgezonderd een koffiehuis dat zich net had voorbereid op de ontvangst van klanten, waar hij navroeg en geen antwoord kon krijgen, kwam hij geen steek verder. Bij het grootst mogelijke toeval herinnerde hij zich dat Babadul hem had verteld dat hij de muezzin was van de kleine moskee op de vismarkt, en daarnaar boog hij onmiddellijk zijn loop. De azan, of ochtenduitnodiging voor het gebed, werd nu gezongen vanuit alle minaretten, en hij verwachtte dat hij de dief van zijn hoofd zou vinden bezig met het oproepen van de gelovigen tot gebed.

Toen hij de plek naderde, hoorde hij een oude gebroken en trillende stem, waarvan hij meende dat die van Babadul was, en de stilte van de ochtend verbrekend met al de energie van zijn longen; en hij vergiste zich niet, want terwijl hij onder de minaret stond, zag hij de oude man rondlopen over de galerij die de minaret omcirkelde, met zijn hand geplaasts aan de achterkant van zijn oor, en met zijn mond wijd open, zijn hele keel uitstortend in de uitvoering van zijn dienst. Zodra de kleermaker zag dat Mansouri hem gebaarde, bleef de geloofsbelijdenis in zijn keel steken; en tussen de angst om ter verantwoording te worden geroepen voor het hoofd, en de woorden die hij moest uitspreken, werd er gezegd dat hij er zo'n vreemd allegaartje van maakte, dat enkele van de strengere Mussulmans, zijn burens, die aandacht schonken aan de oproep, zichzelf beledigd verklaarden door zijn optreden. Hij daalde af met alle haast, en de deur achter hem vergrendelend die leidt naar de wenteltrap, ontmoette hij Mansouri op straat. Hij wachtte niet af ondervraagd te worden over het lot van het akelige voorwerp, maar viel meteen de slaaf aan met betrekking tot de steek, zoals hij het noemde, die hem was geleverd.

'Ben je een man,' zei hij, 'om een arme emir zoals ik te behandelen op die manier die je gedaan hebt, alsof mijn huis een knekelhuis was? Ik veronderstel dat je me hierna de prijs van bloed zal vragen!'

'Vriend,' zei Mansouri, 'waar heb je het over? zie je niet dat het een vergissing was?'

'Een fout inderdaad!' riep de kleermaker, 'een fout gemaakt met het doel een arme man in moeilijkheden te brengen. Eén man lacht om mijn domme baard, en laat me geloven dat ik hem een pak kleren moet maken—een ander neemt het patroon weg—en een derde vervangt het door het hoofd van een dode man. Allah! Allah! Ik ben in de handen gevallen van een mooi nest schurken, een stel bastaard schelmen!'

Waarop Mansouri zijn hand op de mond van de kleermaker legde en zei: 'Zeg niets meer, zeg niets meer, je komt dieper in de drek. Weet je wie je uitscheldt '

'Ik weet het niet, en maakt me niet uit,' antwoordde Babadul; 'alles dat ik weet is dat degene die me het hoofd van een dode geeft voor een pak kleren alleen maar een ongelovige hond kan zijn.'

'Noem jij Gods plaatsvervanger op aarde, jij oud half-stiksel, half biddende dwaas, een ongelovige hond?' riep Mansouri in woede uit, hem de voorzorgsmaatregel doen vergetend die hij tot dusverre betreffende zijn werkgever had behouden. 'Mogen jouw vijle lippen de naam van hem verontreinigen die de Alem penah is, de toevlucht van de wereld? Wat voor vuil eet je, welke as stapel jij op je hoofd? Kom, geen woorden meer; vertel me waar het hoofd van de dode man is, anders neem ik het jouwe af in zijn plaats.'

Toen hij dit hoorde, stond de kleermaker met zijn mond wijd open, alsof de deuren van zijn begrip net ontgrendeld waren.

'Aman, aman, Genade, genade, O Aga!' riep Babadul tot Mansouri, 'ik was onwetend van wat ik zei. Wie had dat gedacht? Ezel, gek, domoor, die ik ben, niet beter te hebben geweten.' Bismillah! in de naam of de profeet, ik bid u te komen naar mijn huis; uw

stappen zullen gelukkig zijn, en het hoofd van uw slaaf zal de sterren raken.'

'Ik heb haast, veel haast,' zei Mansouri. 'Waar is het hoofd, het hoofd van de Aga van de Janitsaren?'

Toen de kleermaker hoorde wiens hoofd het was geweest en herinnerde zich wat hij en zijn vrouw ermee hadden gedaan, knikten zijn knieën onder hem van angst en begon hij te zweten uit elke porie.

'Waar is het inderdaad?' zei hij. 'Oh! wat is er over ons gekomen! Oh! welk vervloekt kismet (lot) is dit?' 'Waar is het?' riep de slaaf, keer op keer, 'waar is het? zeg snel!' De arme kleermaker had geen idee wat te zeggen, en bleef vervallen van het ene antwoord in het andere tot hij helemaal verstrikt was als in een net. 'Heb je het verbrand?' 'Nee.' 'Heb je het weggegooid?' 'Nee.' 'Dan in de naam van de Profeet, wat heb je ermee gedaan? Heb je het opgegeten.' 'Nee.' 'Ligt het in je huis?' 'Nee.' 'Is het verstopt in andermans huis?' 'Nee.'

Toen, uiteindelijk zijn geduld verliezend, nam de slaaf Mansouri Babadul bij zijn baard en, zijn hoofd voor hem heen en weer schuddend, riep hij met een brul: 'Vertel me dan, oude demente! wat is het aan het doen?'

'Het is aan het bakken,' antwoordde de kleermaker, half stikkend: 'Ik heb het gezegd.'

'Bakken! zei je?' riep de slaaf uit, met de grootste verbazing; 'waarom heb je het gebakken? Ga je het opeten?'

'Inderdaad, ik zei: wat zou u nog meer willen hebben?' antwoordde Babadul, 'het is nu aan het bakken.' En toen gaf hij een volledig verslag van wat hij en zijn vrouw hadden gedaan in het moeilijke dilemma waarin ze waren geplaatst.

'Toon mij de weg naar de bakker,' zei Mansouri; 'we zullen het tenminste in een verbrande toestand krijgen, als we het niet in een andere kunnen krijgen. Wie bedenkt het hoofd van de Aga van de Janitsaren te bakken? Allah il allah!'

Daarna gingen ze naar bakker Hassan, die nu bezig was zijn brood uit de oven te halen. Zodra hij op de hoogte kwam van hun boodschap, aarzelde hij niet alle omstandigheden te vertellen aangaande de overdracht van het hoofd van de kruik naar de beugel van de kapper; blij een gelegenheid te hebben gekregen zich vrij te pleiten van wat mogelijkwerijs tegen hem zou worden aangebracht als misdad.

De drie (Mansouri, de kleermaker en de bakker) begaven zich vervolgens naar de kapper en vroegen hem wat hij had gedaan met het hoofd van zijn vroegste klant. Kör Ali, na enige aarzeling, verzekerde met klem dat hij dit gruwelijke object als een gift van Eblis zelf beschouwde, en dat hij gevoeglijk gedacht had gerechtvaardigd te zijn het over te dragen aan de Giaour Yanaki, die, zonder dat hij eraan twijfelde, zijn broeder-ongelovigen het al had laten nuttigen in de vorm van kabobs. Vol verbazing en verwondering, de Profeet bij elke stap aanroepend, en twijfelend aan de gevolgen van zulke ongehoorde avonturen, voegden ze toen de kapper toe aan hun gezelschap en gingen ze verder naar Yanaki's eetwinkel.

De Griek, verbijsterd zo veel ware gelovigen zijn huis binnen te zien gaan, had een soort gevoel dat hun doel niet gebraden vlees betrof, maar dat ze op zoek waren naar vlees van minder smakelijke aard. Zodra hem de vraag over het hoofd was voor gelegd, ontkende hij stoutmoedig het gezien te hebben, of er überhaupt iets van te weten.

De kapper toonde de plek waar hij het had neergelegd, en zwoer het op de Koran.

Mansouri was over gegaan tot het onderzoek van het punt in kwestie, toen ze de tekenen ontdekten van de buitengewone opwinding die heerste in de stad als gevolg van de ontdekking die was gedaan van de tweekoppige Jood, en van de daaropvolgende ontdekking

die zo'n grote opschudding had teweeggebracht onder het gehele korps van Janitsaren.

Mansouri, gevolgd door de kleermaker, de bakker en de kapper, begaf zich vervolgens naar de plek waar de dode Israëliet uitgestald was; en daar, tot hun verbazing, herkenden ze elk hun ochtendbezoeker—het lang gezochte hoofd.

Yanaki, de Griek, ondertussen, zich bewust van wat hem waarschijnlijk stond te gebeuren, verzamelde zonder tijd de verliezen al het geld dat hij binnen handbereik had, en ontvluchtte de stad.

‘Waar is de Griek?’ zei Mansouri, zich omdraaiend om hem te zoeken in de veronderstelling dat hij zich bij zijn groep had gevoegd; ‘we moeten allemaal voor de sultan verschijnen.’

‘Ik durf te zeggen dat hij is weggerend,’ zei de kapper. ‘Ik ben zo blind niet dat ik kan zien dat hij degene is die de Jood met zijn extra hoofd heeft begiftigd.’

Mansouri nu zou het hoofd hebben weggevoerd; maar omdat het omringd was door een bende woedende en gewapende soldaten, die wraak zwoeren aan hem die hen hun chef hadden ontnomen, vond hij het het verstandigst weg te gaan. Zijn drie getuigen met zich meevoerend, begaf hij zich onmiddellijk naar zijn meester.

Toen Mansouri de sultan op de hoogte had gebracht van alles wat er was gebeurd, waar hij het hoofd van de Aga van de Janitsaren had gevonden, hoe het daar was gekomen, en van het tumult dat het had opgewekt, kan de lezer zich beter de gemoedstoestand van de vorst voorstellen dan ik kan beschrijven. Het verhaal in al zijn bijzonderheden te vertellen, voelde hij als een afbreuk aan zijn waardigheid, want het zou hem zeker met spot overladen; maar tegelijkertijd, de zaak te laten rusten zoals die er nu voor stond was onmogelijk, omdat het tumult zou toenemen totdat er geen mogelijkheden zouden zijn het te onderdrukken, en de affaire zou kunnen eindigen met hem zijn kroon te ontnemen, en zijn leven.

Hij bleef een enige tijd in een staat van besluiteloosheid, terwijl hij de uiteinden van zijn snor opdraaide, al mompeldend, Allah! Allah! in lage uitroepen, totdat hij uiteindelijk de belangrijkste vizier en de müfti in zijn aanwezigheid beviel.

Geschrokken door de abruptheid waarmee ze ontboden werden, arriveerden deze twee grote hoogwaardigheidsbekleders in een niet te benijden gemoedstoestand bij de keizerlijke poort; maar toen de sultan hen had ingelicht over het tumult dat toen in de hoofdstad woedde, herkregeen ze hun gebruikelijke kalmte.

Na enig overleg werd besloten dat de kleermaker, de bakker, de barbier en de kabobchi voor het tribunaal van de müfti moesten verschijnen, ervan beschuldigd een samenzwering te zijn aangegaan tegen de Aga van de Janitsaren en zijn hoofd te stelen, met het doel het te bakken, te scheren en te braden, en dat ze veroordeeld moesten worden de prijs van zijn bloed te betalen; maar omdat de kabobchi de directe oorzaak van het tumult was geweest door het hoofd te behandelen met zo'n grove en ongehoorde belediging, en omdat hij een Griek en een ongelovige was, werd verder geregeld dat de Müfti een fetwah zouden afgeven, die toestemming gaf zijn hoofd af te snijden: en op dezelfde verfoeilijke plek te plaatsen waar hij dat van de Aga van de Janitsaren had tentoongesteld.

Vervolgens werd tussen de sultan en zijn grootvizier overeengekomen dat om de Janitsaren tevreden te stellen een nieuwe Aga moest worden aangesteld die acceptabel was voor hun en dat de overledene begraven moest worden met gepaste eer. Dit alles (behalve het doden van de Griek, die gevlucht was) werd uitgevoerd, en de rust keerde weer in de stad. Maar er moet ook aan de eer van de sultan worden toegevoegd, dat hij niet alleen alle kosten betaalde waartoe de kleermaker, de bakker en de kapper veroordeeld werden te

maken, maar ze ook elk een behoorlijke beloning gaf voor de moeilijkheden waarin ze zo ongelukkigerwijs terecht waren gekomen.

Ik heb het verhaal erg ingeperkt, in het bijzonder waar Mansouri verder ging de sultan het lot van het hoofd te vertellen, omdat, als ik het had verteld met alle details van de derwisj, dan zou het te lang worden. Inderdaad heb ik mijzelf zoveel mogelijk beperkt tot de hoofdlijnen; want als het verhaal uitgebreid zou worden met de ontelbare uitweidingen van mijn metgezel dan zou een heel boek het niet bevatten. De kunst van een verteller (en dat is wat een man van genialiteit kenmerkt) is om zijn verhaal eindeloos te maken en steeds zijn publiek te interesseren. Aldus verzekerde de derwisj mij; en voegde eraan toe dat hij met de materialen van het verhaal dat ik heb proberen te herhalen, een hele maand lang zou kunnen blijven praten, en nog steeds iets te zeggen zou hebben.